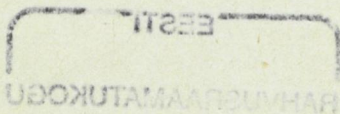

Andreas Boltzer

Wiuli saladus

Põnewusromaan

1936.

„Virumaa Teataja“ kirjastus Rakveres.

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU

1-99-03166

„Histoorilise Raamatukogu“

Udušel rõskel novembri-honunikul oli keemik dr. Udel-
hausen oma laboratooriumis surnud siidamerabandusesse.
Tema surm äratas teadusmeeste ringides tähelepanu, kuna
kadunu oli tuntud mees oma erialal. Ajakirjanduses ilmu-
nud liihitised nekroloogid mainisid tema teaduslikke tee-
neid.

Aluujasse villasse kogunesid kadunu sõbrad ja tutta-
mad, et saata kadunut ta viimasel teebonnal lähedal-asu-
vale kalmistule. Nimult teener jäi juurtesse toredalt sifus-
tatud ruumidesse maha. Johann Briener oli alles mõni
kuu keemiku teenistuses.

Baewalt oli viimane hiilaline lahkunud villast, kui
Briener ruttas keemiku töötuppa. Ta lufustas enese sinna.
Wäikesest kotist wõttis ta kumbu walewõtmeid. Mõne mi-
nuti pärast oli kirjutuslaua laegas awatud. Ettewaatli-
kult, finnaastatud käega horis Briener ta sifemust.

Tema näol peegeldus pettumus. Närmesti, kuid juu-
rima hoolega seadis ta kõiit jälle korda. Ta lahkus töötöast
ja ruttas majahõrra magamistuppa. Ta haistis wahakuu-
nalde lõhna, üks põles weel. Wilkuw kinninatuli äratas
Brieneris imelikku õuduse. Kuid ta wabanes sellest kiiresti
ja astus seinu ehitatud kapi juurde. Ta leidis üllibonna,
millist dr. Udelhausen oli kannud oma surmapäewal.

Arvitatult kobas ta taskutes. Ta pillit löi härama. Järg-
misel silmapilgul hoidis ta wõtmekeympu käes. Uuesti hii-
lis ta keemiku laboratooriumi.

Uhel seinal rippus must tahwel, millele dr. Udelhausen
weel enne surma oli kriidiaa kiriatanud keemilise wormeli.

Briener tõsties tahvli seinalt. Nähtavale ilmus väike nelinurkne soomusplaat. Üks võtmetest kimbus avas salalaeka luku.

Väikestes teraskapis lebas paist pangatähiti. Briener ei pööranud neile vähematti tähelepanu. Oma kinnastatud sõrmedega otfis ta ettevaatlikult läbi paberid, mis asusid sealhambas. Ta punastus, kui haaras kätte õhukeset paberi, mis ilmeni oli kaetud tähtede ja arvudega.

Briener pani paberi üsna väikelelt kofku. Hette kõhles ta. Siis pistis ta paberi hoolikalt oma vesti tasku. Ta oli juba palju rahulikum. Üheendaastmõistetava liigutusega toppis ta pangatähtede paiki kuuetasku. Teemantidega kaetud aumärk läks sama teed.

Briener lukustas rahakapi, riputas tahvli endijele kohale ja pöördus siis magamistuppa tagasi. Seal pani ta võtmed jälle dr. Abelhauseni üllikonna tasku.

Kadunu abitaasa ja teenijastõnõd polnud matusest veel tagasi jõudnud, kui Briener lahkus villast.

Ta kandis käes väikest kottorit. Ettevaatlikult piilus ta igasse süilge ja samanus siis kiiresti edasi.

Alles järgmisel uulitsal peatas ta takso ja kästis end jaama jõuditada.

Waewalt oli ta istunud autosse, kui kaks meest, kes temale salaja olid järgnenud, ta hüppasid autosse. See masin, tumesinine tõld, oli senini piikamisi sõitnud meeste kõrval.

Siinne auto oma kolme sõitjaga järgnes umbes saja meetri kaugusel teenri taksole. Ristteel laotas sinine auto jälitatawa peaaegu filmist. Punane liiklustuli sulges temal tee, kuna takso oli veel enne jõudnud üle uulitsa.

Üks jälitajaisi wandus waljusti. See oli kestmistes aastates toore näoga mees. Tema kaaslane oli talle täielikult wastandiks, tema riietus reetis kalli rätsepa, tema liigutused ja kõnewiis haritud mehe. Ta kummardus ettepoole ja hüüdis autojuhile, kes kandis pruuni messingnõpibega wormikuuhe:

„Edasi! Edasi!“

Sõnakuulelikult andis autojuht gaasi. Auto tormas üle sõidutee. Sõitjate õnnelik polnud sel filmapilgul ühelt liitluspoliitseiniitku lähedal. Järgmisel nulltsal filmasid nad jälle tagaetaavad kassiot.

Briener vahetas jaamas auto.

Tumesinine auto kihutas temale järele. Charlottenburgi jaamas tabus Briener ka teise auto artve. Ta astus raudteejaama halli. Ka tema mõlemad jälitajad väljusid autost. Nad nägid, kuidas Briener oma koohtori andis kassipakkide hoiukohta. Kohe pärast seda lahkus ta jaamast ja sammus jälle edasi.

Film oli juba pimenemas. Doore näoga mees ja tema elegantne kaaslane järgnesid varjudena Brieneril. Ta polnud kordagi tagasi vaadanud. Ta liikus nüüd mööda vaikset nulltsat. Järsku pöördus ta imber. Ta nägu tõmbles närvilikult.

Ta oli tunnud ära oma jälitajad, kes parajasti möödusid nulltsalaternast. Mõne sammu kaugusel silmas ta mingi äri valgustatud waateakent. Kõhklemata astus ta sisse.

Näid wast märkas ta, et seisis muusikariistade kaupluses. Wiulid, tselloid, gitarrid ja moodid lebasid ja rippusid ümberringi. Briener hingas kergendatult. Hetkeks oli ta hädaohust väljas. Keegi walgete juuste ja kummalihest hiniste filmadega mees küsis ta footvi.

Ta palus endale anda mingi Schumann'i klaveritüki, mis talle juhuslikult tuli meelde.

„Gm, jah,“ lausus wanamees, kel olid imeilusad silmad, ja pöördus nootide riuli poole.

Briener nägi nüüd läbi klaasuse kaht filmapaari, mis piilusid kauplusesse. Ärrituses hammustas ta huuli.

Ta astus kaupluse sellesse ossa, mis nulltsalt ei paistnud. Ühel laual lebas mitu wiulit, weidi kaugemal seisis kinnipott. Briener pistis hirmust niisked sõrmed westi tasku ja tõmbas sealt salalaekest röövitud õhukese paberi.

Kui Briener mõni minut hiljem väljus kauplusest, kandis ta kaenla all kaht moodirulli.

Sette hiljem seisid mõlemad jälitajad tema kõrval. Suurem toore näoga mees haaras tal käsivarrest kinni. Briener jäi seisma.

„Kus on paber?“ küsis elegantne mees.

„Ma ei leidnud seda,“ vastas Briener jultunult.

„Just see toon äratas teises kahtlust.“

„Teie tahate meid petta!“ Ta kõneles taja, kuid Briener kuulis selgesti ähwardust.

„Mõnõ, ma ei leidnud paberit!“ tõdastas ta hõnnakalt.

„Miks ei jäänud teie siis oma kohale? Miks põgenebite?“

See küsimus ei tulnud Brienerile ootamatult. Tal oli vastus juba valmis:

„Loaneitsi üllatas mind, kui horislin parajasti doktori kirjutuslauda laekas. Ta oleks mind kindlasti reetnud...“

Seleetus kõlas usutavalt. Brieneri jälitajad ei teadnud ju, et ta ühki oli jäänud villasse.

„Andke mulle oma kohvri hoiukviitung!“ nõudis elegantne mees.

Tema imestuseks Briener tegi seda vastuvaidlemata.

„Homme jaate oma kohvri kätte,“ ütles ta Brienerile.

Turnesinine auto peatus meeste kohal. Mõlemad astusid sisse. Briener vaatas masinale järele, mis kadus jaama suunas.

Sette viivitaks Briener, kaaludes küsimust, kas minna tobe muusikariistade kauplusesse tagasi. Kuid ta kartis, et teda veel vallvati. Paremt teeb ta seda homme...

Ainult mõni minut pärast Brieneri lahkumist dr. Abelhauseni villast kõlistas keegi mees aiavärvatva taga. Ta oli üllatatud, et kedagi ei ilmunud avama. Ta surus raudvärvatva lingile ja näkkas, et värvatv polnud lukus.

Wõõras läbis väikese hästi korrasstatud aia ja astus maja trepile. Ta siin leidis ta eest lufustamata ukshed. Tema hõnnastus kasvas aga veel rohkem, kui ta tubades ei näinud aimsattki hinge. Maja oli täiesti tühi.

Settel, mil ta avas laboratooriumi ukse, kustus tahvel suure kolnaga seinalt. Nähtavasti polnud Briener seda korralikult üles riputanud.

Wõõras silmas rahakapi hoomusust. Ta astus lähemale ja tõmbas käega üle terasplaadi. Selles asendis üllatas teda matustelt kogu jõudnud leht.

Clarissa Abelhausen karjatas. Wõõras mees, kes seisis seljaga tema poole, pöördus kannalt ringi.

„Clarissa!“ hüüdis ta. Kuid kobe parandas ta: „Armuline proua!“

Ka daam tundis ta ära. Viis aastat oli möödunud sellest, kui ta viimast korda nägi Dietrich Elmersit. Ta oli vähe muutunud. Ainult meeletuohetadel leiduvad üffitud hõbeniidid veetsid, et aeg ka temast polnud märkamatult läinud mööda. Ta oli korralikult riides, kuid hoolimata sellest taipas Clarissa naistele omase instinktiga, et mehe käsi ei käinud sugugi hästi.

Clarissa oli viie aasta eest abiellunud keemik dr. Abelhauseniaga. Vananew mees oli enne seda saanud suure varanduse omanikuks. Temal oli pärast pikki aastaid kestnud katseid läinud korda toodelda kunstilikke teemante. Tema sünteetilisel teemandil puudus küll ehtsa kivi kõvadus, kuid lihtvõitult oli teda raske eraldada ilusaimast ehtsast briljandist.

Wõimas Wõuna-Nafrica teemandikontsern, kellele Abelhauseni leiutise kasutamine oleks tähendanud pantkrotti, ostis keemikult tema patendi. Dr. Abelhausen osutus wastandina paljudele teistele teadlastele tubliks ärimeheteks. Teemandikontsern maksis temale ta leiutise eest miljoni-tesse ulatuva summa.

Umbes samal ajal õppis keemik, kes oli juba üle viiekümne aasta wana, oma sõbra Elmersi kaudu tundma oma tulevast naist. Ta oli waeleeksjäänud mehe tütar, kes surres oma perekonnale oli pärandanud waid üsna kasina varanduse, mis inflatsioonil päewil hoopis kofku sulas. Lisaks kõigile õnnetustele haigestus ka Clarissa ema.

Kui siis dr. Abelhausen tegi temale abieluettepaneku,

polnud Clarissal hädant emale valmistada pettumust. Ta teadis, et wiimaste lootuste purunemine oleks tähendanud emale surma.

Otsuse tegemine polnud aga Clarissal kerge. Ta tundis temast poole wanema dr. Abellhauseni vastu waid kerget hõmpaatiat, kuna Dietrich Elmersit juba ammu armastas. Elmers oli maalikunstnik. Mõned pidasid teda oma aja suurimaks kunstnikuks, kuid edu ei olnud ta senini füiski saavutanud.

Clarissa abiellumisest saadik ei käinud Dietrich Elmers enam dr. Abellhauseni majas. Wiimased aastad elas ta Itaalias.

Clarissa ja Elmers istusid müüd mugawas salongis. Sõbrilises laminaas põles tuli. Laualambi hämar valgus hekkis teetaside portfelanil. Clarissa oli hiljuti saanud kolmekümne-aastaseks. Oma mustas leinariietuses jarnanes ta õrnale noorele tütarlapsle.

Tunnamalt kuulas ta hülalise kaastundeawaldusi, waihtides tänas ta teda käepigistusega. Elmers ei ütelnud temale enam „armuline proua“, waid hüüdis teda jälle eesnime järgi.

„Teid üllatab kindlasti minu ootamatu saabumine, Clarissa,“ ütles Elmers. „Aga tulen kadunu tungiwal soovil...“

Alirisedes pani lest teetasfi lauale tagasi.

„Teie olite minu mehega kirjawahetuses?“

„Ei olnud. Alles paar päewa tagasi sain temalt esimese kirja. Kui tunaeile lugesin lehest ta surmast, asusin kohe rongile ja jõitsin siia...“

Elmers wõttis taskust kortsutatud kirja. Clarissa tundis ära oma mehe käekirja.

„Clarissa, kas teate, millega teie abikaasa tegeles elu kahel wiimasel aastal?“

Proua Abellhausen waatas temale üllatanult otja.

„Ei. Minu mees kõneles harwa oma tööst. Ma ei saanud sellest ta aru ega tunnud sellele vastu huwi. Tean waid, et ta sageli hilisööni istus oma laboratooriumis.“

Mõningaist märkufist järeldasin siiski, et ta töötas mingi tähtsa leiutise kallal. . ."

Elmers pani sigareti läest. Ta avas kirja ja ütles peaaegu pühalikult häälega:

"Nende ridade järgi otsustades on teie mehel läinud korda saavutada midagi hoopis erakordset. . . Aga lugege, palun, ise. . ."

Otsustanud sel õhtul muusikariistade äri mitte enam külastada, astus Briener linnaoperi läheduses asuvasse restorani.

Ta sõi hästi ja rikkalikult ning sõi pudeli weini. Rahakapist mõetud summa oli üle ootuste suur: ligi kolm tuhat marka.

Pärast õhtusööki lonkis Briener pillamisi uulitsaid mööda. Siljem sõitis ta tramminiga teise linnaossa.

Kell oli umbes kümme, kui ta astus Westminsterbaari. Ta polnud kelles väikeses restoranis ilmestsi mõõras, sest igast küljest tervitati teda elavate „Hallo!“ hüüetega.

Baerwalt oli Briener istunud laua äärde, kui üks baaridaamidest ruttas tema juurde.

„Jonny! Kolm päeva pole sind näha olnud!"

Briener naeratas meelitatult.

„See oli kahjuks võimatu, Grita. Aga täna jään terveks õhtuks. Joome šampust."

„Sa oled tore poiss, Jonny!"

Baaridaam Grita juudles teda põsele, kuhu jäi püsima tema hüdamefujuliste huulte punane jäljend.

Baari hämaras valguses oli Grita veel õige weetlev, kuid päeval ja vähem mingitult poleks ta isegi Brienerile avaldanud vähematti mõju. Ta ei olnud enam noor ja aastad öölokaalides, kus õht oli halb ja alkohool woolas ojadena, lugesid kolmekordselt. Grita ei hellitanud ka mingisuguseid illusioone. Tema sooviks oli ükskõik millisel viisil hankida raha, et siis midagi muud alustada. Ta nüüd näis, et ta soovid olid teostumas. Nagatahes oli tal

sellest päevast jaadit, mil tal pikem kõnelus oli olnud kellegi väga elegantse võõra härraga, kindel lootus peatjeks rikastumiseks.

Pärast esimest klaasi šampust eemaldus Grita silmapilguks ja lipsas telefonikappi. Hiljem hoolitses ta selle eest, et klaas Brieneri ees ei jäänud kunagi tühjaks. Ta ei tarvitsenud teda jooma meelitada, Briener tegi seda ise.

Warsti oli ta juba wintis. Ta kõneles palju, kuid Grita kuulas waid ühe kõrwaga.

„Ja ma saan palju raha!“ hüüdis Briener.

Nüüd hakkas Grita tähelepanelikult kuulama. See oli muusika tema kõrwadele. „Nad tahawad mind tabada,“ rääkis Briener lallutades edasi, „aga — — — mina olen kawalam — — — palju kawalam. — — — Lätfin lihtsalt muusikariistade kauplusesse. Kena äri — — homme lähen sinna ja toon selle ära. . . Jah, olen wõidumees. . .“

Siis lobises ta jälle tühja.

„Lähme nüüd,“ ütles Grita.

Uulitsal tuikus Briener tugevasti, Grita toetas teda. Pimedal nurgal ootas suur sinine tõldauto. Paari lähenedes wäljusid kaks meest autost. Enne weel, kui Briener jõudis midagi taibata, tõstsid mehed ta Grita abiga massinasse. Piire sõiduga eemaldus wõimas tumesinine auto. Grita jäi maha.

Sõit kestis pool tundi. Siis peatus auto suure üriksafarmu ees. Peaaegu meelemärkusetu Briener lanti kaaslaste poolt autost wälja. Nad lähenesid oma koormaga maja uksele, kuna auto müratult libises minema.

Teisel korral awasid mehed ukse. Lamp löi põlema. Hoolimata oma purjusolekust tundis Briener meestes oma päraflounased jälitajad ära. Nad tirisid ta endaga kaasa wäikesesse korterisse. Rasinalt krusustatud ruumis istus erakordsest ilus noor naine.

„Kas kõik läks libedasti, Felix?“ küsis ta.

Elegantne mees noogutas ja pöördus oma kaaslaste poole: „Tilgad, Wladimir!“ Toore näoga mees tilgutas Brienerile mingit rohthu suhu. See mõjus kainenawatalt.

Elegantne mees, kelle eesnimetus oli Felix, otstis Brieneri teatud läbi. Ükki kuulatas ta. Koridorist kostis samme. Järgmisel silmapilgul paisati üks wassa.

„Räed üles!“ müristas karm hääl.

Samal sekundil kustus tuli. Kui tuba weidi aja pärast jälle walgetis läts, olid Felix, Wladimir ja ilus naine kadunud.

„Tuhat ja tuline!“ karjus inspektor ja ta näol peegeldus hämmastus. Tõal oli waid üks fisisetäit ja kelle ees walwafid politseinitud.

Mõlemad aknad olid sulletud. Pererahwas oli kadunud nagu nõidusewäel.

Kuid inspektor Kremer ei uskunud illeloomulikesse nähetesse. Ta heitis uurima pilgu Brienerile, kes totraalt seisus kaset tuba, ja küsis waljult:

„Kuidas sattusite teie siia?“

„Härra inspektor, see on arwatawasti mees, kelle nad äsja kistufid autost,“ tähendas üks ametnikest.

Inspektor oli parajasti ametis seinte waatlusega. „Alhaa! seda ma arwan!“ hüüdis ta, koputades kohale, mis kolas õõnsalt. Kuid kestis tüüft aega, enne kui politseirittel õnnestus awada hästi maskeeritud salauft, mis tulemüüri kaudu wiis kõrwalnaja tühja korterisse.

„Päris rebasjepesa neil kaabakatel,“ pomises inspektor.

„Müüd on nad juba üle kõigi mägede,“ ütles noor kriminaalassistent Würzler, kes seisus kõrge inspektori kõrwal, „sest naabermajal on üksed kabele uulitsale.“

Inspektor noogutas ainult ja astus Brienerile lähemale.

„Koh, mees, jutustage, kuidas sattusite siia?“

Briener, kes oli juba päris laine, rääkis, et kaks meest olid temale uulitsal kallale tunginud ja ta siia toonud. Kõneledes silmittes ta ametnikku umbusklikult. Kas see teadis midagi tema ühendusest põgenenutega? Ta ei mõistnud, kuidas politseil nii tergesti õnnestus korterisse tungida? Ta ei teadnud, et maja oli juba mitu päewa walwe all.

Brieneri seletus kõlas usutavalt. Kuid inspektor ei mõistnud, miks meestel oli tarvilik teda oma korterisse toobada. Nad oleksid oma ohvri ju autos võinud paljaks röövida ja siis kuhugi linna taha viia.

See vastolu sundis teda Brienerit läbi otsima. Brieneri õnnetuseks polnud mehed temalt võtnud ei raha ega teemantidega kaetud aumärki. Kui pangatähed ja jäten-daw orden ilmusid nähtavale, wilstas inspektor taha.

„Lähtsime rebasejahile, kuid püüdsime roti,“ lausus ta sapiselt naeratades.

2.

Holmesi detektiivinstituudi büroo asus Berliini suur-sugusema linnaosa waißel uulitsal. Ruumides tundus terget astitolmu ja kummanud tindi lehta. Aga sisustus oli moodne ja asjalikult lihtne.

Instituudi juhatajaks oli wana härra, direktor Holmes-Smigula. Tal oli hull kaastöölisti, keda aga harwa nähti bürooruumides. Direktor Holmes-Smigula istus terve päewa oma asjalikus büroos ja wõttis abitarwita-jaid vastu.

Wana Holmes-Smigula kliendid olid pärit kõigist selts-kornatistidest. Waremmail aastail, kui wanahärra weel ise jaladusi awastas, tarwitas politsei tihti tema abi. Tema terawmeeljust ja leidlikkust kiideti asjaomastes ringides weel praegugi. Nüüd aga oli ta wälistöö jätnud oma noo-remate kaastööliste hooletz.

Härra Holmes-Smigula jõi parasjasti kohwi ja suitse-tas sigarit, kui wana büroo teener Karpfen astus sisse ja ulatas temale nimekaardi.

„Balluge daam siia,“ ütles Holmes-Smigula, heitnud pilgu kaardile.

Seeft hiljem astus Clarissa Abelhausen direktori ka-binetti.

„Wulle soowitati teie ettevõtet,“ ütles daam, wõtnud figitoolis istet, „ja sellepärast pöördun nüüd teie poole. Minu mees suri hiljuti. Tema asjade hulgast on kadunud väga tähtis paber. Oleksin walmis ohwerdama ükskõik kui suure summa, et ainult paberit tagasi saada...“

Direktor Holmes Smigula silmitses daami. Riitas, iseteader ja iseseisew, energiline ja ilus — oli tema otsus.

„Bean teilt paluma lähemaid andmeid kadunud paberi kohta, armuline proua.“

„Minu mees oli teemik. Asi puutub uude leiutisesse. Paberile oli märgitud toimingu täpne järjekord.“

„Kas tohin küsida, millisesse liiki kuulub leiutis?“

Külaline waitis. „Bean ma sellele küsimusele tingimata vastama?“

„Kui teie ei sootvi, siis: ei!“

Clarissa Wbellhausen jutustas oma teenri wangistamisest, kellest leiti suurem summa raha ja teemantidega kaunistatud aumärk. Kadunud paberi wangust eitas ta kindlalt. Edasi rääkis proua Wbellhausen, et neil päewil oli tema majja sisse muratud. Tema arvates oli see ühenduses doktori leiutisega.

Direktor kuulas waitides daami seletusi. Näiud küsis ta:

„Teie oletate, et paberit kawatsetaakse wägivaldselt omastada? Kas kahtlustate ledagi?“

Undmata otjekohest wastust tema küsimusele, ütles proua Wbellhausen:

„Kahtsin teile weel usaldada teise ülesande. Mõni nädal tagasi, minu mehe matusepäewal, külastas mind keegi tuttav, keda ma juba aastaid polnud näinud. Ta nimi on Dietrich Elmers ja ta on maalikunstnik. Ta tuli Itaaliast ja lubas mind järgmisel päewal uuesti külastada. Kuna ootasin teda asjatult, helistasin järgmisel päewal tema hotelli. Sealst kuulsin oma suurimaks üllatuseks, et ta seal juba kahel päewal polnud käinud. Täna hommikul arvasin, et ta on jälle Itaaliasse tagasi sõitnud, kuigi imestasin, et ta lahkus jumalaga jätmata. Täna kuulsin, et teda ei ole Itaalias. Olen tema pärast mures.“

„Kas härra Elmers teadis midagi teie kadunud mehe leiutisest?“

„Jah. Tema oligi see, kes mulle kõneles leiutisest. Minu mees oli talle weidi aega enne oma surma kirjutanud.“

„Kas härra Elmersi majanduslik olukord on hea?“

„Seda ma tõesti ei tea. Arvatavasti pole ta teisuford
tuigi hiiigan.“

„Selle kõhles ta, kas jutustada direktor Holmes-Smi-
gulale, kuidas ja kus ta leidis eest Elmerfi, kui tuli kal-
mistult. Ent ta waitis. Ta südametunnistus ei lubanud
Elmerfile heita kahkluse varju, kuigi ta teiselt poolt tuge-
vasti kahles temas.“

Holmes-Smigula esitas proua Abelhausenile veel mõ-
ningaid küsimusi. Enne lahkmist lausus daam veel kord:

„Magu ütlesin, ei etenda kuld mingit osa...“

Kiipea kui proua Abelhausen oli väljunud, haaras
Holmes-Smigula telefoni kuuldetoru. Ta walis numbri.

Hallo, olete teie seal Fernanda?“ hüüdis ta. „Kas
wõite kobe tulla? Jah? Tänan, ootan teid.“

Pool tundi hiljem astus direktor Holmes-Smigula ka-
binetti noor daam. Detektiiv Fernanda Müller oli waga
ilus noor tüdruk. Ta oli rietatud elegantselt, kuid silma-
paistmatult. Midagi tema wälimuses ei reetnud tema elu-
tusket. Fernanda oli Holmes-Smigula parimaid kaastöö-
lisi. Selle lühikese aja jooksul, mis ta seisis detektiivinsti-
tuudi teenistuses, oli ta lahendanud juba hulga keerulisi
ülesandeid.

Fernanda oli nagu loodud oma elututjeks. Ta oli kiire
taibuga, ilusa sportlikult treenitud kehaga — ta oli wõist-
lustel tulnud esimeseks — ja ta oli sünnipärane näitleja.

Tähelepanelikult kuulas Fernanda direktorit, kes ju-
tustas proua Abelhauseni asjast. „Kui paber leiutisega
tõesti warastati, siis warastas selle arvatavasti teener,“
ütles Holmes-Smigula lõpuks.

Fernanda noogutas pead.

„Ka mina ei usu maalikunstniku süüsesse,“ ütles ta.
„Ta oleks wõimud ju lihtsalt waitida ja kadunu lesese
mitte sõnagi lausuda salapärasest leiutisest. Kui ta oleks
siudlane, siis poleks ta käitumine küllalt loogiline...“

Direktor naeris, ja ta naer kõlas nagu wana ponti-
irnumine.

„Jätke loogika mangust wälja! Teate isegi, kui wähe
loogikat on kurjategijatel!.. Aga hoolimata sellest jätame

kunstniku esialgul kõrvale. Teen Arnstädtille ülesandeks loquda tema kohta lähemaid andmeid. Teie, Fernanda, peate end täiesti pühendama kadunud paberi otsimisele. Kõrku hoida teil ei tarvitse. Proua Welshausen on mitmekordne miljonär. Kõigepealt peate teda muudugi külastama. . ."

Fernanda weetis elegantse willas peaaegu kaks tundi. Proua Welshausen mõrastas algul, olles hämmastanud, et nii jarmikas noor daam tegeles sellisel ebanaiselikul alal. Kuid varsti weendus ta, et Fernanda oli väga osav kriminalist.

Teenijad kuulati üle, rahakapp otsiti põhjalikult läbi, samuti võeti kõige teravama vaatluse alla asjad, mis Briener põgenemisel oli jätnud maha. Fernanda leidis ta riiete hulgast ühe foto. See oli baaridaam Brita pilt.

Fernandal oli salapolitsei ametnike seas mõningaid tuttavaid. Varsti teadis ta, et Brieneri asja juurdles inspektor Kremer.

Ta helistas temale ja palus temalt kohtamist. Ohtul nägid nad üksteist väikeses weinibaaris.

"Noh, kolleeg, kuidas läheb? Jälle paar kange meest trellide tahta toimetada?" hüüdis naerdes inspektor ja surus Fernanda kätt. Inspektor Kremer armastas Fernandaga vestelda ja teda natuke narritada.

"Teie terwisets, weetlew kolleeg!" Inspektor tõstis klaasi. "Mis valmistab mulle au teie seltskonnas wiibida?"

"Teie jääte ikka endisets," naeris Fernanda. "Mati heas tujus ja alati pilges." Kuid mul oli seekord tõesti asja: mind huvitab väga Johann Briener."

"Harilik wargapois!" ütles inspektor põlastawalt, ja jutustas siis, millises olukorras ta tabas Brieneri.

Fernanda kuulas suurima tähelepanuga.

"Teil on õigus, inspektor, Briener pole huvitaw. Jutustage mulle parem neist inimesist, kelle korterist teie tema leidsite."

Inspektori nägu süngestus.

„Nende üle ei tohi ma kõnelda.“

Fernanda naeratas wõlurvalt.

„Kegi siis mitte, kui ma teid ilufasti palun ja luban kuulduft maifida?“

Inspektor raputas pead. Fernanda ei jätnud jonnii:

„Minult paar sõna!“

Nüüd naeris ta inspektor.

„Teile on wõimatu ei öelda, preili Fernanda. Neid jalapäraseid korteriomannikke walwati juba mõnda aega. Nad on kõik wälismaalased ja neid kahtlustatakse mitmes süüteoos. . .“

„Ja nende nimed, härra inspektor?“

„Ma ei tea. Ja neist poleks teil ta wähematti kasu, sest kindlasti esinevad nad wallenimede all. Nende praegune asukoht on tundmata.“

Nad jätsid väga südamlikult jumalaga.

Fernanda sõitis autobusel teise linnajaku. Sõidu ajal silmitses ta haaridaam Grita fotot. Ka vähem tähelepanelik waatleja oleks pildil kujutletud naise wälimusest wõinud järeldada tema elukutset. Fernanda aga oli hea inimtundja.

Juba teises haaris, kuhu Fernanda sisse astus, kohtas ta kelnerit, kes, heitnud kiire pilgu pildile, hüüdis: „See on ju Grita!“

Weidi enne tekkööd jõudis Fernanda Westminsterbaari. Ta tellis endale kofteili ja palus kelnerit Grita oma lauda jaata.

Baaridaam tuli ja oli ilmselt väga üllatatud. Fernanda palus teda istet wõtta.

„Msi puutub Johann Brienerisse,“ ütles Fernanda ja silmitses tähelepanelikult oma wastastustajat. Hoolimata hämarast walgusest, märkas ta ometi, kuidas baaridaami nägu tõmbles.

„Mida teie joowite minust?“ küsis ta kõheldes.

„Asja, mille Briener andis teie kätte hõnle,“ ütles Fernanda hea õnne peale.

„Briener ei annud minu tätte midagi,“ vastas Grita, kes taipas, et oleks mõttetu salata maha tutvust Brieneriga, keda sageli oli nähtud tema seltsis.

Müüd hakkas Fernanda haaridaami usutlema. Warjatud ähwarduste ja lubaduste laudu sai ta mõndagi kuulda. Mui seas jutustas Grita ka Brieneri viimastest tükastäigust haari.

„Kas haatsite teda?“ küsis Fernanda.

„Minult järgmise nurgani. Ta oli kaunis purjus ja istus seal tassis.“

Grita ei lausunud sõnagi mõlemast tundmatust, kes Brieneri viisid oma autosse. Ta polnud elegantset meest, kes talle tema teenete eest oli annud mitu sada marka, pärast seda enam näinud. Samal filmapilgul võpatus Grita ja heitis ehmunud pilgu kõrvallauale, kus keegi habemega mees igatva ilmega jõi whisky.

Westminster-haarist lahitudes oli Fernanda väga rahul. Grita oli talle umbkaudselt korranud neid väheseid olulisi sõnu, mis Briener oli ütelnud. Ta oli rääkinud midagi muusikariistade kauplusest Bismarckstrasse lähedal ja inimestest, kes teda jälitasid.

Fernanda taipas oluforda: Briener, kel väärtuslik paber oli taskus, märkas, et temal oldi kannul. Kuna ta ei saanud enam põgeneda, astus ta esimesesse ärisse, juhuslikult oli see muusikariistade kauplus, ja peitis oma saagi sinna.

Müüd oli tarvis see äri leida. Järgmisel hommikul asus Fernanda juba warakult teele.

3.

Wäikeses wanas willas Berliini eeslinnas Lichterfeldes ei asunud juba ammu kedagi. Willa seisis keset suurt korraatuse jäetud parvitaolist aeda. Kõrge, ülalt okstraadi ja klaasikildudega palistatud müür ümbritses krunti. Raske raudvärav oli roostetanud.

Kõik willa ainaluugid olid sulatud. Sellepärast põles ühes toas lamp, kuigi oli keskpäev. Suur ruum oli muga-walt sisustatud. Siin ja kahe kõrval asuvas toas elutjes juba neljandat nädalat „Rühm A“.

See koosnes neljast isikust. Kolm meest, Felix Bauwers, Wladimir Ostrog ja Fedor Schenk, allusid ilusale Oliva Blanche'ile. Arvatavasti oli see nimi wale, ning wististi ei esinenud ka mehed oma õigete nimede all.

Kui „Rühm A“ oma pelgupaigast pärast Brieneri wangistust oli sunnitud lahkuma, asus ta sija üksikusse willasse elama. See oli tõeline kindlus salajaste käitudega, milledest üks wiis naabermaja keldrisse. Muidugi ei olnud „Rühm A“ jeda willat ise kindlustanud ega ka üürinud, waid see korter määrati neile „Kõrgemalt“ poolt.

Oliva ja kolm meest pidasid sõjanõu.

„Pole kahtlust,“ ütles Oliva, „et paberit ei leidu enam dr. Abelhauseni korteris. See lugu Brieneriga oli walewõte. . .“

„Proua Abelhausen pöördus eile ühe detektiivbüroo poole,“ tähendas Fedor Schenk. Ta kandis ka nüüd autojuhi pruuni ülikonda.

„Teame juba,“ ütles ükskõiksest elegantne Felix Bauwers. Ta kõneles wene keelt kerge wõõramaise aktsendiga.

„Asjaolu, et proua Abelhausen wajab salapolitseinike abi, näitab, et ka tema otsib kadunud paberit.“

„Nüi on klaar,“ legas end jutusse Wladimir Ostrog, „see kaabakas Briener warastas paberi ja peitis selle. Peame ootama seni, kuni ta wabaneb...“

„See wõiks kaua kesta,“ tähendas Felix Bauwers pilkawalt.

„Ma tean, kus on paber!“

Kõik waatasid üllatunult Fedor Schenkile.

„Kas mäletate kauplust, kuhu Briener astus sisse, kui märkas meid? Ta ostis seal noote — aga mida teeb Brieneri taoline mees klaverinootidega? Kartuses, et otsime ta läbi, peitis ta paberi arvatavasti kuhugi ära.“

„Fedoril on õigus!“ hüüdis Oliva. „Ka kuna Brieneril polnud wõimalust kauplusesse tagasiminekuks, on paber wististi weel praegu seal.“

Oliva wakis järsku. Kõik kolm meest olid püsti karanud ja waltisid ehmunult seinale. Wäike punane pirn lae all süttis ja kustus kobe jälle. Süttis ja kustus uuesti.

„Keegi on käigus!“ hüüdis Oliva.

Sekundid möödusid, kuid midagi ei juhtunud. Kõik neli pidasid hinge tinni.

Binetvus suurenes üha.

„Ostige salakäik läbi,“ käskis Oliva.

Ostrog ja Schenk eemaldusid, revolverid käes. Mõne minuti pärast tulid nad tagasi.

„Mitte midagi!“ porises Ostrog. Ja Schenk lisas ohates: „Meie ei leidnud midagi.“

Kõik hingasid kergendatult.

„Beame ruttama,“ ütles Oliva, „Berliinis läheb elu põrguks.“

„Urge ärrituge. Arvatavasti on alarmiseadeldises midagi korraft ära.“

„Felix, ja sõidad kobe linna. Fedor jaadab sind. Beate mingi ettekäande all kaupluse põhjalikult läbi otsima. . .“

Schenk ja Bauwers lahkusid kiiresti. Nad väljusid pargist väikese värava kaudu, millist väljast üldse polnud näha.

Fernanda oli kogu hommikupoolse teel. Bismarckstrasse ümbruses leidis hulk muusikariistade ärisid.

Pärast karmesti jõudnud lõunat jätkas ta otsinguid. Baaridaam Britalt oli ta saanud Brieneri pildi. Ka järgmises muusikariistade kaupluses, kuhu ta astus, näitas ta seda pilti.

Omanik, wanahärra kummaliselt siniste silmadega, vaatas Fernandale üllatunult otse.

„Umbes pool tundi tagasi käisid siin kaks härrat, kes esitasid sama küsimuse. Muide, umbes nelja nädala eest külastas minu äri tõesti see härra, kelle pilti te mulle näitasite. . .“

Fernanda juutis waetvu varjata oma pettumust. Tema oli ette jõutud. . .

„Kas härrad otsisid siit midagi. . . ja leidsid selle?“

„Ei, armas preili.“

Walgejuukšeline wiuliohitaja naeratas.

„Nad ei leidnud paberit, millist otsisid, sest juba nelja nädala eest käis siin keegi, kel selle vastu oli suur hutovi.“

Fernanda oli hämmastunud.

„Juba nelja nädala eest? Ja ta võttis paberi kaasa?“

Wanahärra kehitas õlgu. Kuid siis jutustas ta järgmist: järgmisel päeval pärast Brieneri külastust oli kauplusesse tulnud keegi härra ja palunud luba otsida paberit, mille Briener — külastaja oli täpselt kirjeldanud tema wälimust — eelmisel õhtul oli peitnud siia kuhugi. Otsingul oli wanahärra talle abiks. Ta oli nimelt eelmisel päeval juhuslikult peeglist näinud, kuidas Briener oli tasulust wõtnud kottukeeratud paberi, haaranud liimipoti ja siis wiimiliste juures asteldanud. Weidi aega enne äri sulgemist tuli omanik järele ühele wiimilile, mis siin oli parandada. Ta näitas kaupmehele, et wiul oli liimiga määritud. Kui äriomanik sellest järgmisel päeval külastajale jutustas, järeldas too, et Briener oli paberi wiimilist wõtme läbi pistnud wiimilisse. Ta kawatsetes nähtawasti lähemal ajal tagasi tulla ja wiimil ära osta.

„Kas wõõras leidis wiimil?“ küsis Fernanda ärritatult.

„Arwatawasti küll. Ma andsin temale wiimil omaniku aadressi: Frits Hart, kapellmeister, Sophie-Charlottenstrasse 96.“

„Kas andsite selle aadressi ka mõlemale herrale, kes täna käisid siin?“

„Jah, mul polnud põhjust seda nende eest warjata.“

„Boomulikult,“ wastas Fernanda hajameelselt, ise pinnewalt mõeldes. Ta päris teateid mehe wälimuse kohta, kes nelja nädalat eest käis paberit otsimas. Kuid kaupluse omanik mäletas teda waid ebamääraselt. Ta olnud korralikult riides ja lannud prille.

„Ja tänased herrad?“ küsis Fernanda edasi.

„Diei oli neist ainult üks härra. Teda saatis autojuht.“

Fernanda tänas wanahärrat. Ta oli juba uue juures, kui wiimiliehitaja tema tagasi kutsus.

„Praegu alles meenub mulle, et kapellmeister Hart pidi samal õhtul ära sõitma, kui ta siit viis oma viiuli. Ta jutustas mulle mingist kohast Itaalias või oli see Hispaanias. . . täpselt ma seda enam ei mäleta.“

Sophie-Charlottenstrasse ei asunud kaugel. Fernanda leidis kapellmeisteri korteri. See oli luksus ja tema festivale kolistamiseks vaatamata ei ilmunud kedagi avama ust. Ütkehoidja jeletas, et kapellmeister olewat umbes kuu aja eest Berliinist lahkunud, kuha, seda ta ei teadnud.

Fernanda helistas kapellmeistrite ühinguusse, kuid osutus, et Fritz Hart polnud seal liige. Ka postkontorisse ei olnud ta oma aadressi jätnud. Väiud järgnes lõputu telefoneerimine, mis aga ei annud tulemusi.

Oli juba üsna hilja, kui Fernanda viimaks jõudis Holmesi detektiivbüroosse. Direktori toas põles veel tuli.

Fernanda jutustas täpselt oma päevastest tööst.

„Näi kujunewat üsna keeruliseks,“ ütles direktor Holmes-Smigula naeratades. Tema ei hoolinud palju lihtsast ülesandest. „Seltsõige peame teada jaama kapellmeisteri elukoha. . .“

„Kas arvate, härra direktor, et paber peitub veel viiulis?“

„Bole aimugi,“ lehtitas wanahärra õlgu ja waatas uhe poole, mis samal filmapilgul awanes. Sümpaatse näoga teftealine mees astus tuppa. Ta teretas mõlemaid.

„Õhtust, Arnstädt! Soodetawasti toote häid uudiseid?“

„Rahjaks mitte, härra direktor,“ ütles endine kriminaalinspektor ja sügas oma paljast pead. „Ma pole iikla veel awastanud kunstniku asukohta. Kui Elmers umbes kuu aja eest kadus hotell „Orientalist“, jättis ta oma kohwori sinna. Täna läkfin uuesti hotelli ja kuulsin, et eile olewat ta asjad ära wiidud. Keegi ekspresis tulnud neile järele ja tasunud ka ühtlasi arwe. Need tobedad seal hotellis ei waadanud isegi tema numbrit! . . .“ Arnstädt õhtas.

Minult Holmes-Smigula tuju ei langenud. Teda innustasid just keerulised juhud, ja mida rohkem raskusi wee-

res teele ette, jeda suuremat huvi tundis ta oma ülesande vastu.

„Nüüd lähete mõlemad lõbustusretkele suurematesse restoranidesse ja varieteedesse,“ ütles direktor Fernandale ja Arnstädtile, „ja. . .“

Arnstädt heitis pilgu oma ilusale kolleegile ja hõõrus muheledes käsi. Direktor märkas jeda ja naeratas pilkavalt.

„Arnstädt, wana elumees, teie mõtlete muidugi, et saadan teid Fernandaga tantsima?! Ekstite! Igauks läheb oma-ette. Rõnelege orkestrantidega ja küsige neilt, kus praegu wiibib kapellmeister Frits Hart.“

Fernanda ja Arnstädt asusid teele. Esimesest telefonikioskist helistas Fernanda politseivalitsusesse. Kuna inspektor Bremer oli korrapidaja, tuli ta kohe telefoni juurde.

„Kas tahate minult jälle teateid wälja presida, precili Fernanda?“ küsis ta naerdes.

„Wastupidi, herra inspektor. Jõuf, kes põgenes Brieneri wangistamisel, wiibib praegu weel Berliinis.“

„Kas olete selles kindel?“

„Bäris kindel. Laske lähemal päewil waltwata kõiki raudteejaamu ja eriti lennuvälja. Need saklad katwatimad lõunasse sõita, Hispaaniasse wõi Itaaliasse.“

Nüüd oli ta wähemalt kindel, et seeford ei jõuta temast ette. Oma retke tulemustega polnud ta aga põrmugi rahul. Hoolimata kõigist pärimistest polnud tal õnnestunud teada saada Frits Harti asupaika.

Kella kolme paiku lohtas ta Arnstädti.

„Mitte midagi!“ ütles detektiiv ja sügas nagu harilikult oma paljast pealage. Mõlemad olid jurmani wäsinud ja lahkusid teineteisest läepigistusega.

Fernanda jõitis tallekoja koju. Tal oli wäike ilus korter. Süütamata esikus tuld, astus ta magamistuppa. Hoolimata suurest wäsimusest tundis ta wadjadust wannimirna.

Soe wesi paitas mõnusalt ta liitmeid ja tal oli kahju wäljuda wannist. Pool-unes läks ta esiku. Seal puudutas ta kogemata oma mantlit ja see kukkus warnast alla.

Kirid kotas ta käsi elektrilüliti. Ta kummardus mantlit üles tõstma ja märkas nüüd uufe pilu wahelt põrandale wisatud kirja.

See oli wirtsaadeti. Fernanda arwas lohmatalt ümbriku ja heitis pilgu masinal kirjutatud ridadele.

Esimest korda lugenud kirja läbi, ei taibanud ta midagi. Ent teist korda libistanud pilgu üle wäheste ridade, oli ta juba jälle täiesti ärkwel. Kiri kõlas järgmiselt:

„Baber, millist õhite, asub wiivli sijemuses. Selle wiivli omanik on kapellmeister Fritz Hart. Ta on praegu Barcelonas, kohwit Royalis.

Reegi, kes Leid jumaldab.“

Wähemalt tosin korda luges Fernanda kummalist kirja. Tema esimeseks mõtteks oli: halb nali! Kuid tundmatu kirjutaja oli üllatawalt hästi informeeritud. Sellist nalja poleks endale iialgi lubanud Arnstädt, weel wähem direktor Solanes-Smigula ise. Aga — wast oli kiri läkitatud ta tundmatute wastaste poolt?

„Reegi, kes Leid jumaldab,“ — kui maitsetu! Selle mõttega uinus ta.

4.

Pärast Brieneri wahistamist õutus, et tema wastu oli politsei juba ammu tunnud huwi.

Kuna ta paar aastat tagasi ühes kaugemas prowintsis oli effinud tehtiivate seaduste wastu ja asja keerulise töttu tema kohalwiibimine oli tungiwalt tarwilik, saadeti ta Berliinist sinna. Ta saabus wäikesesse linna hilisõhtul kahe tugewa politseiniku saatel.

Wäitelinna wangla sijaldas waid wäheleid konge. White neist paigutati Briener. Bisitese petrooleumilambituma walgustas ähmaselt tibatillukest ruumi. Siustus oli äärmiselt lihtne. Päewaks ülestõstetaw fäng, wäike laud, tool. Bruunil kahwelkõwidest ahjul puudus atwau, seda kõeti teisest toast.

• Briener istus toolile. Kuu wõhtis ta mõttlikult õli-
laambi tuld. Siis kostis raskeid samme ja keegi koputas
uksele.

„Tuli kustutada!“ käskis wõhkur.

See oli magamamineku märgiks. Briener ei „kasuta-
nud“ esimest korda wangla külaliskohust. Ta puhus tule
ära ja heitis rietatult kõwale asemele. Ta oli wõsinud,
kuid peas keerlewad mõtted ei lastnud teda uinuda.

Mõni nädal enne wangistamist oli teda uulitsal kõne-
tanud keegi wõõras mees. Ta kutsus Brieneri kohtuõhuse.
Nende järgmisel kohtamisel tegi ta Brienerile ettepanku
dr. Abelhausenilt warastada teatav paber.

Briener ei olnud pea peale kuffunud. Ta teadis, mil-
les seisis asi. Dr. Abelhausen töötas tähtsa leiutise kallal.
Polnud mõtet tühtise jootraha eest riskida. Nad leppisid
kümnele tuhandele margale kokku. Briener ewis algtead-
misi keemias. Neist jatkus, et leida õiget paberit. Kuid
ta ei teadnud, millist liiki oli leutis. Ei teadnud seda ka
täpselt mehed, kes seda paberit ihaldasid.

Õhtukamisi weendus Briener, et mehed toimisid kellegi
ülesandel. Briener pidas end osawatks ja terawmeeliseks.
Ta palus dr. Abelhausenilt paar päewa puhkust. Pärast
viimast kohtamist tundmatuga — nüüd käisid nad alati
täheksi — järgnes ta neile salaja.

Warsti teadis ta nende asukoha. Ei jäänud temale ka
saladuseks, et nende juurde kuulusid weel üks mees ja keegi
ilus daam. Kolm päewa walwas Briener nende korte-
rit. Kolmandal pärastlõunal lahkus daam majast. Brie-
neri instinkt sundis teda daamile järgnema.

Daam kohtus ühes kohtuõhuse kellegi härraga. Briener
kuulis ühikuid katkeid nende kõnelusest. Neist järeldas ta,
et wõõras härra oli õieti tegelik juht.

Soomulitult ei lahkunud Briener tema kannult, kui
wõõras lahkus kohtuõhusest. Pool tundi hiljem kadus ta
ühete wälismaa saatkonda. Sel õhtul ei wäljunud ta
enam majast. Järgmisel hommikul teadis Briener tema
nime.

Näinid oli Brieneri tegemuskava kindel — milleks minna paberit kumme tuhande marga eest, kui selle eest võis jaada veerand, koguani pool miljonit? Briener ei tahtnud hetkegi, et temale jaatkonnas nii palju maksetakse.

Ent kõi oli läinud teisiti, kui ta oletas. Dr. Abel-Hausen oli jurnud ja tema saladus oli peidetud miinulise, mis seisis kuskil kõrvalises äris. Mis juhtus, kui selle miinuli ostab keegi võõras, kelle nimegi ei teata? See mõte pani Brieneri mõpatuma.

Järsku kuulatas ta. Sähedal asuva tornikella löögid kuulutasid kesköötundi. Tasa tõusis ta oma asemelt, tõmbas kingad jalast ja hiilis abju juurde. Ta kobas taskutes. See oli muidugi täiesti asjata, sest kõi terariistad olid temalt ära mõetud.

Oli ränk töö lujika varrega tanqutada lahsti kivi abju seest. Kuid ometi läks see Brieneril korda, taks tundi küll oli ta näinud waewa. Ahvaust suurendada oli juba palju kergem. Abju suu oli küllalt suur, et inimest läbi lasta.

Ent kui Briener sealt kõhe tahtis läbi pugeda, põrkas ta pea vastu raudvõret. Seda polnud ta pimeduses märganud.

Pettunult tahtis ta oma ettevõttest juba loobuda, kui ta järsku tundis, et mõre andis järele. Oli unustatud riiv ette liikata.

Paar minutit hiljem seisib Briener koridoris. Aknad suubusid uulitsale ja neil olid tugewad tressid ees.

Briener märkas treppi. Ettevaatlikult ja tasa hiilis ta alla. Ta jõudis keldrikorrale. Seal arvas ta lufustamata usse, mis wiis pesukööki. Wäikese akna kaudu ronis ta mangla õuele, kus seisid puuwirnad.

Briener töötab tasa ja targu, wälstides vähematti müra. Restis selle tõttu kaua, enne kui ta halud oli sadunud nii kõrgele, et sai wirna otjast ronida müürile.

Uhe hüppega oli ta teisel pool manglamüüri. Samal hetkel kuskus puuwirn kolinal ümber.

Wäikelinna uulitsad olid õiselt tühjad. Ometi hingas Briener kergendatult, kui jõudis linna taha. Kuni det-

Jembrihommitu warawalgeni rändas ta piski põllu- ja heinamaa-radu.

Päewa jaabudes peitis ta enda küüni ja jäi kobe rasteisti magama.

Alles hilja õhtul jõendas ta oma pelgupaigast lahtuda. Kogu öö marssis ta, hoolimata näljast ja külmast. Mõne aja meetri kauguselt kuulis ta weduri willet, kuid ta ei julgenud raudteele läheneda.

Järgmisel hommikul jaabus ta juuremasse alewisse. Nälg sundis teda ettevaatuse unustama. Nagu pekketud keer hiilis ta mööda peatänawat. Ta silmas kellasepa filti ja astus ärisse. Kõledalt helises uksefell. Kõrvalruumist wäljus tühe naine. Temale järgnesid kats politseinikku.

Briener kahwatus, wajutas sõrmeküüned peopesadesse.

Kuid nüüd juhtus midagi hoopis ootamatut. Politseinike pilgud riivasid Brienerit waid pealiskaudselt ja siis lahtusid mõlemad ametnikud ärist. Seeford oli Briener pääsenud hädaohust.

Alles palju hiljem, kui põgenik wiibis juba kaugel, selgus, et politseinikud olid teda hämaras walguses pidanud üheks kohalikuks elanikuks, kellega temal tõepoolest oli sarnadust.

Brieneri süda ei wafardanud enam, kui ta kõhnale kellasepa naisele sirutas oma parema käe. Selle neljandal sõrmel kandis ta laia kuld sõrmust. Too oli nii tugewasti ühasse kinni jäänud, et ta üldse ei tulnud sõrmest. Naine pidi sõrmuse läbi wiilima. Sõrmus kaaluti ja Briener sai selle eest kulla hinna.

Kullassepa ärist juundus Briener kobe wõõrastemajja. Ta sõi nii isukalt, nagu see loomulik mehe juures, kes tats päewa nälginud. Pärast jõõti süütas ta odawa sigari ja palus endale tuua raudtee sõiduplaani. See oli wana ja rebenenud sõiduplaan, kuid sellest jattus weendumiseks, et tal polnud raha pileti lunastamiseks Berliini.

Kuni lõunani jäi Briener wõõrastemajja, siis läts ta juukhuri ärru. Kafeeritult nägi ta jälle inimlikum wälja.

Pool tundi hiljem istus ta Berliini minewas rongis. Ta oli wõtnud pileti järgmise suurema jaamani. Kuid

feal ei väljunud ta vongist, vaid kolis ainult teije wagnisse. Kogu reisi lõpuosa istus ta nagu tulistel sütel. Konduktori ilmudes wõpatus ta igaford, teades, et kui ta piletitä reisihana tabatakse, siis on ta saatus ohustatud. Eini õnnelik läks koju libedasti.

Silja õhtul saabus ta Berliini.

„Ei, mina ei tahaks uskuda, et see kiri tuleb meie wastastelt,“ ütles Holmes-Smigula, waadeldes paberit läbi luubi. „Keegi, kes teid jumalab“, ei kõla just waimukalt. Aga kui ollakse armunud...“

„Siis tehakse rumalusi,“ ütles Fernanda naeratades.

„Mis wõivad kalliks maksma minna,“ naeris direktor.

„Seda küsimust on terge selgitada,“ ütles Fernanda.

„Jattub telefonikõnest Barcelonasse. Kohwikul on kindlasti telefon.“

Direktor Holmes-Smigula noogutas ja wajutas kella-nupule. Sekretär, daam rahuliku kortsudeta nunnanõoga, astus kabinetti.

„On meil Barcelona aadressiraamat?“ küsis Holmes-Smigula.

„Jah, härra direktor. Üsna uus.“

See hiljem lehitsetes Holmes-Smigula pakku aadressiraamatut. Barcelonas ei leidunud mingit kohwit Koyalit.

„Mäib siiski olewat pettus,“ tähendas direktor Fernandale. Ta oli peitunud. Tema oleks wäga meeldinud, kui kirjasaatja oleks toiminud romantilistest motiividest. Mäiud aga osutus, et see oli waid trikk. Rahju, mõtles ta.

Sentimentaalsed arutlused ei rikkunud tema tuju kuigi kauaks. Ta nuuskas põhjalikult nina ja pannud tohutu suure taskuräti jälle tasku, ütles ta Fernandale:

„Beate jattama oma õhkinguid, Fernanda. Parata pole midagi. Heab õnne!“

Kui Fernanda pärastlõunal läks koju, leidis ta kirjastist-mingi raadiofirma kataloogi ja ballitute wahelt jälle wirtsjaadetise.

Kärsitult arwas Fernanda kirja. See sisaldas waid paar massinal kirjutatud rida:

„Kohvik Royal Barcelonas, Calle Conde Walto 17, on uus ettevõte ja seal pole telefoni.

Keegi, kes teid jumalab.“

Fernanda naeratas pilkavalt ja helistas otsekohe Holmes-Smigulale. Kuulnud uuest kirjast, pahvatas ta rahuldatuselt naerma ja soovitas Fernandal heita diivanile pikali, et viimaste päevade pingutusist täielikult välja puhata.

Fernanda talitas tema nõuande järgi ja toverand tundi hiljem magas ta rahulikult punasel pehmel diivanil.

Ukki helises telefon. Fernanda ärkas ja hõõrus silmi. Tal polnud aimugi, kui kaua ta oli maganud. Doas waltises pilkane pimedus. Kobamisi leidis ta käsi telefoni kuuldetoru. Ta ütles oma nime.

„Hallo, Fernanda, see wõttis aga aega,“ kuulis ta tutawat häält. „Kas saaksite poole tunni pärast büroosse tulla? Dotan teid. Nägemiseni.“

Täpselt kolmkümmendüks minutit hiljem astus Fernanda direktori kabinetti. Härra Holmes-Smigula ütles rahulikult:

„Tunni aja pärast sõidate Hispaaniasse!“

Misjagi liigutusjega ei wäljendanud Fernanda oma üllatust.

„Kell kümme läheb kiirrong Baaseli. Homme hommikul lendate sealt Hispaaniasse. Berliinist wäljub lennuk hiljem,“ jattas Holmes-Smigula.

Fernanda noogutas ainult pead. Direktor kõneles edasi:

„Telefoneerisin Barcelonasse. Sealne politseiprefekt teatas, et Barcelonas olewat töepoolest hiljuti arwatud kohvik Royal. See asuwat Calle Conde Waltol. Kõnelesin proua Wbellhauseniga. Ta soovib, et reisijate kohe Hispaaniasse. . . Siin on kõik wajalikud piletid Barcelonani, katshada wiiskümmend marka jularaha ja tšekk igaks juhaks. . .“

Direktor ulatas Fernandale paberid ja raha.

„Teil on täiesti wabad käed. Wõite teha, mida soovite. Aga tulge paberitega tagasi! Ja pidage meeles, et la teie“

on jelle paberi jahil. Suurimat ettevaatust! Ja nüüd head teed!"

Ja jurus Fernanda lätt.

"Piha Hermanda, kõigi salapolitseinike laitsja, saattu teid!"

Fernanda sõitis autoga koju. Suurima rutuga pakkis ta kõige vajalikumad asjad kottidesse. Raks kleiti, weidi pesu ja õige koguka minikimistavvete kasti. Väitise revolvrri pistis ta kätotti. Korteriust avates riivas ta pill tühja firjakasti. Väitise meenus talle jälle tundmatu „austaja“. Teda valdas mingi uudishimust ja rahutusest segatud tunne.

Viis minutit enne Baaseli kiirrongi väljumist astus ta magamiskabunisse. Ta juhatati kupeesse, mis oli määratud kahele inimesele. Teisel asemel lebas juba keegi daam. Fernanda sõjenedes, pööras ta silmapilguks oma erakordselt ilusa tundedaist juustest piiratud näo tülisa pool. Fernandat haaras järsku mingi ebamugavuse tunne. Ta tundis järsku, et peab olema väga ettevaatlik.

Magama heites pani ta kätoti passi, paberite ja revolvriga pea alla.

Järgmise päeva õhtul maabus Fernanda Barcelonas. Ka tema reisikaaslane magamiskupeest oli asunud samale lennukile. See asjaolu juurendas weel tundurvamalt Fernandada huvi ilusa daami vastu ja ta otustas end hoida tema lähedusesse.

Rahjuks kadus wõõras daam lennuki saabumisel Barcelonasse Fernanda silmist. Fernandal oli passikontrollis läinud rohkem aega kui teistel ja kui ta lennujaamast väljus, polnud wõõrast daami enam kuskil näha.

Fernanda sõitis hotell Riigi, pesi end, riietus ümber, sõi kärmesti õhtust ja wõttis siis uuesti auto, et kihutada kottidega Royali.

„Case Royal“ ei äratanud wäljumisel kuigi suurt usaldust. Kui see tõesti oli uus ettevõtte, siis oli wististi tehtud kõik, et teda lasti paista wanana ja räpasena.

Fernanda tasus autojuhile sõiduraha. Ta oli õigel kohal, nagu ilmnes firewallt wärwitud plakatist, mis kuulutas fuurte tähtedega:

„Siin mängib Fritz Harti kuulus orkester!“

Fernanda läbis kitsa hämaralt valgustatud müüri-
aluse käigu ja seisis järsku hüüesuures jaalis. Suitsepil-
med, alkoholi leht — kõige teravamalt tundus antiisnapsi
kõhna — paiskusid talle vastu. Väikesel laual tantsis pa-
rajasti üsna nooruke tütarlaps. Rastangettide rütmiline
klöbin mõjus erutavalt.

Fernanda istus tühja laua äärde — viimaseid oli
vähe, sest kohvik oli tulvil rahvast, — ja ootas kannat-
likult kelneri ilmumist. Kestis hull aega, enne kui üks neist
astus ligi. Siin polnud nähtavasti kellelgi kiiret.

Härrad kõrvallaudades silmitsesid uudishimulikult ilu-
jat blondi daami ja väljendasid oma waimustust pidurda-
matult.

Wiimaks ometi asetati tass kohwi Fernanda ette.
Väikesel laual waheldusid ettefanded kinoliku kiirusega.
Tantsijannad, kes laulsid, ja lauljannad, kes tantsisid.
Wõningad neist tundmatuist tähtedest olid omal alal head
kunstnikud, juurem osa aga ei saanud oma wõimetega
hiilata.

Alles pärast kessööd oli esimene waheaeg. Enamik pub-
likust siirdus nüüd kõrwallaali, kus asusid kaardilauad, ja
warsti kostis sealt erutatud hüüded ja raha kõminat.

Fernanda astus väikese orkestri kopellmeistri juurde.
Fritz Hart oli piif köhetu noormees tüheda pruuni kunstni-
kulataga. Fernanda heitis pilgu wiulile, mille Fritz Hart
oli ajanud klarverile.

„Härra Hart,“ kõnetas teda Fernanda, „kas teie ei
müüks mulle oma wiulit?“

Noormees waatas temale hämmastunult otsa.

„Ka teie tahate osta minu wiulit?!“

Tähendab: siiski oli temast jõutud ette! Fernanda ei
suutnud pettumustundeist koha wastata.

„Breili, teie olete juba kolmas,“ jattas Fritz Hart,
„kes tahab osta minu wiulit. Täna hommitul, — oli

weel päris pime, — äratas mind teegi härra, kes ilmtingimata soovis omandada minu wiulit. Waewalt tats tundi tagasi tuli siia teegi daam sama sihiga, — ja nüüd ilmusite teie. . .”

„Aga teie pole oma wiulit weel müünud!” hüüdis Fernanda.

Beaegu põlastawalt libistas kapellmeister käe üle mänguriista.

„Kui tahate jeda saada, siis, palun, saja pejeta eest on ta teie oma! Ta maksab nimelt ainult ühesajakümme ja pole üegi jeda väärt..”

Fernanda mõistis: see polnud wiul, mida tema wajas.

„Ja teie wana wiul?” küsis Fernanda.

„Warastati minult kolme päewa eest!” wastas kapellmeister libedalt.

Nüüd kuulis Fernanda, et wargus oli leidnud aset siinsamas lohwikus juure wabeaja tselstel. Frik Hart oli oma kaotusest teatanud politseile, kuid ta ei lootnudki, et näeb weel kunagi oma armast wiulit.

Wähemalt üks asi lohutas Fernandat — ta teised olid wiulist jäänud ilma!

„Mülline oli härra, kes külastas teid täna hommikul?” küsis ta.

Kapellmeister kehitas õlgu.

„Olin weel päris unine, kui kõnelesin temaga. Ta oli wäga hariliku wälimusega, kandis prille..”

„Ja daam, kes käis siin?”

„Tulge, ma näitan teile teda!”

Ärritatult järgnes Fernanda kapellmeistrile. Nad astusid mängusaali. Siin walitses kummaline waitus. Kostis waid ärewat fosinat ja kupsje monotoonseid hüüdeid: „Midagi ei lähe enam!”

Rasked „durod”, hiigelsuured hõbemündid langesid kõmisedes mängulaua rohelistele kalewile.

Kapellmeister waatas ringi.

„Seal!” ütles ta taja ja osutas mängulaua juunas.

Fernanda tundis ära oma ilusa reisikaaslase. Samal filmapilgul waatas ta Oliva Blanche üles. Nende pilgud

kohvastid. Oliva nägi veel kapellmeisteri diskreetset wiibet tema sihis. Fernanda ja Oliva Blanche teadsid jellest filmipilgust alates, et nad olid wastased.

Daam jalapärastest jõugust, — mõtles Fernanda.

Detektiiv, kes teemiku lese ülesandel otsib kadunud paberit, — jähtvatas mõte läbi Oliva Blanche'i pea.

Kellakõlin teatas ettekannete jatkumist. Meed, kes olid mängu waid pealt waadanud, ruttasid jaali tagasi.

Oliva Blanche kadus Fernanda filmist. Fernanda läts karmesti jaali. Wõõrast daami aga polnud seal!

Järgmisel päeval, pärast pikka kosutamist und, pidas Fernanda ühhi endaga sõjandõ. Ta istus kesslinna juures kohwikus ja jõi šokoladi. Sigemini: ta sõi seda, ject riisijahuga segatud „joot“ oli nii paks, et lõika noaga.

Fernandas walmis otsus. Ta palus endale tuua aad-
roesraamatu. Müüid weendus ta, et Barcelonas leidus loen-
damatul hulgal wanaasjade kauplusi. Talle oleks meel-
dinud, kui neid oleks olnud wähem. Antikwariatidele
lõsandus weel kümnekond pandimaja. Peale selle oli ole-
mas tosin muusikariistade kauplust.

Fernanda oli kindel, et kapellmeisteri wiuli oli näpa-
nud mõni juhuslik waras, kes muusikariista arwatavasti
tohe maha müüs. Fernanda kõneles hispaania keelt pea-
aegu jama hästi kui oma emakeelt. Ta oli sündinud Anda-
luusias, kus ta isa oli olnud jaksja asekonsuliks. Seal pol-
wenes ka tema hispaaniaalil eesnimi. Oma lapsepõlwe oli
ta weetnud Lõuna-Hispaanias Cadizi linnas.

Fernanda lahkus kohwikust ja ostis esimesest raamatu-
kauplusest linnaplaani. Selle abil otjustas ta läbi kãia
kõik wanaasjade kauplused, pandimajad ja muusikariistade
ãrid.

Kui ilm lõunamaiselt järsku pimenes, oli Fernanda
oma ülesandest jooritanud waid kolmandiku. Ta astus
parajasti trepile, mis wiis wãikesse wanaasjade kaup-
lusesse, kui uksest wãljus teegi mees.

Nad põrkasid üksteise vastu. Fernanda tuius, kaotas peaaegu tasakaalu. Wõõras haaras toetades ta käsi warest ja pomises: „Palun, wabandust. . .“

Fernanda tõstis üllatunult pea. Mees oli rääkinud jassa teelt! Sekundi wältel nägi ta mehe nägu, kuid talle jäi meelde waid see, et ta kandis prille.

Brillidega mees! läbistas wälkkiire mõte Fernanda aju.

Juba oli wõõras temast mööda rutanud. Mõne sammuga laugusel wotas auto. Brillidega mees astus sisse ja masin tihutas minema.

Fernanda waatas otsewalt ringi, kuid läheduses ei seisnud ühtegi teist autot, millega oleks esimest wõinud jälgida. Ainult laugenewa auto numbri: 9682, surus ta oma teadwusesse.

Fernanda ei tarwitsenud jeda arwu üles märkida: tal oli haruldajelt hea mälu arwudele.

Ta pöördus ümber ja sammus uuesti ukse poole. Ritis igasuguste koludega täidetud ruumis istus wana paks naine ja luges hämara gaasilambi walgulsel lehte. Ta waatas sisseastujale umbuslikult otja.

„Dere õhtust,“ ütles Fernanda. „Rägin praegu teie ärist wäljumat oma kaasmaalast, head tuttawat. Ta sõitis kahjuks minu nina eest minema. Kas teie juhuslikult ei tea, kus wõiksin teda kohata?“

„Ma ei tunne teda,“ wastas wanaeit pahuralt. „Kust peaksin teadma, kuhu ta sõitis?“

„Proua, kas teie ei ütleks mulle, mida see härra siit tahtis?“

Wanaeide pilk muutus weel umbuslikumaks. Peaaegu waenulikult küsis ta:

„Mis see teie puutub?“

Fernanda teadis, kuidas jääraseid inimesi kohelda. Tal oli waremgi olnud tegemist warguste wastuwõtjatega.

„Proua, kas teile meeldiks enam, kui politsei teile selle küsimuse esitaks?“ küsis ta naagu mööda minnes.

Wanaite see ei kohutanud.

„Ma ei tunne teid. Nätki mind rahule.“

Ta tõusis püsti ja seisis müüd oma täies pikkuses ja laiuses Fernanda ees.

Fernanda tundis ka teist wahendit inimeste keelepaelte awamiseks. Ta wõttis oma käekotist kaks münti.

„Proua, jaate need kümme peseetat endale, kui ütlete mulle, mida see härra teilt tahtis. . .“

Wanaeide ilme muutus weidi lahkemaks. Ta räpased sõrmed haarasid raha.

„Ta küsis minul, kas ma wiimaseil päewil pole ostrnud wana wiulit...“

See teade oli tõepoolest kümme peseetat wäärt!

„Ja mida teie wastasite temale?“ küsis Fernanda luurawalt.

„Mul pole seda wiulit!“

Wastus kõlas liiga järskult. Fernanda awas uuesti oma käekoti.

„Wõiksite weel kümme peseetat teenida, proua! Mida teate wiulist?“

Wanaeit silmitses ahnelt rahasid Fernanda peos. Siis lausus ta:

„Kolm päewa tagasi ostsin ühe wiuli. . .“

„Kus see müüd on?“ katkestas teda Fernanda.

Wanaeit ohkas. Tal oli tõesti endast kahju:

„Müüsin ta samal päewal maha ja, uskuge mind, ma ei teeninud kolme peseetatki jellest. . .“

See ei huvitanud Fernandat.

„Kellele müüsite wiuli?“

Fernanda hääle wärises weidi tagasihoidud ärritusest.

Wanaeit kehitas õlgu.

„Kui teaksin ta nime! Härra, kes käis siin, lubas mulle sada peseetat ta nime eest. . . Kuid ma ei tea seda.“

Fernanda oli weendunud, et wanaeit kõneles tõtt.

„Kuidas nägi see ostja wälja?“

„Moh, nagu merimees tunagi. . . Ta oli kindlasti andaluuslane, märkasin seda ta murrakust. . .“

„Kas wiulil oli mingisuguseid erilisi tundemärke?“ päris Fernanda edasi.

Wanaeit mõtiskles. „Tah, tagumisel küljel oli piirte põlenud koht — nagu oleks keegi sinna unustanud sigareti.“

„Kuulge, proua, maksan teile veel kümme peseetat, kui ütlete, kust võiksin leida viiuli ostja.“

Wanaeit mõitles järele. Fernanda märkas ta ilmest, et ta tõhkes milleski.

„Kakskümmend peseetat!“ suurendas Fernanda oma pakkumist.

Naine võttis raha vastu.

„Madrus jutustas mulle, et ta teenivat suurel purjelaeval. Minge sadamasse. Suuri purjekaid on hartva näha. . . küll teie ta juba leiate.“

„Miks waitijite sellest ennist?“ küsis Fernanda.

„Palju prillidega härra teile maksis waitimise eest?“ küsis Fernanda rahulikult.

Wanaeit muheles ega lausunud sõnagi.

Fernanda lahkus väikesest kauplusest. Esimese taksautooga kihutas ta sadamasse. Kell oli seitse, õhus heljus toda suurtele sadamatele omast lehta ja uulitjaile hakkas ilmuma rahvast. Maiustuste müüjad, sadamatöölised, ajalehepoisid, värskes õhus kainenunud madrused mõdujad Fernandast.

Sadamakontoris koheldi Fernandat suurima lahku-sega. Viimasel nädalal oli waid kaks suuremat purjelaewa saabunud Barcelona sadamasse. Norra purjek „Melö“ ja hispaanlane „Don Wbaldo“.

Fernanda küsis mõlemi laewa asupaita.

„Melö“ leiata 7-dalt muulilt, „Don Wbaldo“ sõitis täna wälja,“ ütles noor ametnik ja silmitses ilusat blondi daami armunud pilguga.

Fernanda ruttas kobe 7-dale muulile, kuigi ta pidas palju tõenäolisemaks, et andaluuslastest madrus kuulus „Don Wbaldo“ meeskonda. Aga wõis ju juhtuda, et ta norra purjekal teenis hispaanlane.

„Melö“ oli ilus kolmemastiline purjek. Fernanda lastis endast kaptenile teatada. Waetvalt oli pikk sini-

filanne merimees kuulnud Fernanda soovi, kui ta ütles:

„Poole tunni eest käis siin keegi teie kaasmaalane, kes küsis samuti, kas mõni minu madrustest pole ostmud wiulit? Ent — Sumal tänatud — ei leidu minu laeval ühtegi wiulitvingutajat.“

Fernanda kõneles kapteniga veel natuke aega ja läks siis uuesti sadamakontori. Noor ametnik oli meelditvalt üllatatud, kui äsjane ilus daam uuesti astus sisse.

„Kas käis siin keegi enne mind pärimas andmeid purjetate kohta?“ küsis Fernanda.

Ametnik ei teadnud jeda. Ta oli alles poole tunni eest tulnud tööle.

„Kas „Don Ubaldole“ saab saata raadiogrammi?“

Noormees avas pakku raamatu.

„Rahjaks mitte, senorita. „Don Ubaldo“ puudub raadio vastuvõtuparaat. — See on wana purjet, mis sõidab Bahemere sadamate vahel.“

Warsti teadis Fernanda kõite wajalikku „Don Ubaldo“t. Purjet oli laadungiga teel Tripolitesse. Sinna arwati teda jõudwat jaanuari algul.

Teel oma hotelli waewas Fernandat küsimus: mis ajast teadis prillidega mees teiste „paberiküttide“ olemasolust?

Sellele küsimusele jai ta juba järgnevail tundidel wastuse. Pärast õhtusööki suundus ta kohwik Kohali. Seal walitjes samasugune kära kui eelmisel õhtul.

Kui kapellmeister teda filmas, tuli ta kobe tema juurde.

„Kas teate, kes eile öösel ootas mind ukse ees?“ küsis ta ja jatkas wastust ootamata. „Sama prillidega härra, kes mind juba hommikul oli külastanud.“

„Ja teie jutustasite temale, et ta teised otsiwad wiulit?“

Kapellmeister noogutas hiiudlaselt. Fernandal oli nüüd selge, kust prillidega mees teadis, et tema polnud ainus, kes otsis kadunud paberit.

„Loodetawasti waatasite temale nüüd otja?“ küsis Fernanda.

„Baatafin küll, kuid ma ei näinud ta nägu. Ta kõnetas mind alles uulitsal. Ja teie teate ju ise, kui halvasti on siin uulitsad valgustatud.“

Smellit, mõttes Fernanda. Oli see ainult juhus, et keegi ei osanud midagi täpsemat öelda priilidega mehe võimaluse kohta? Korra kapten teadis temast sama vähe kui wanaasjade kaupluse perenaine. Kuid ta oli astunud ärisse, oli jeal walitsemud hämarus. Maine tahtnud süüdata tuld, kuid tema teelanud seda. Kapteniga aga oli ta kõnelemud pimedal laewatekil, kuigi esimene oli kutsunud teda oma kajutisse.

„Ütelge, Hart,“ pöördus Fernanda kapellmeistri poole, „kas teie wiinuilil oli mõningaid erilisi tundemärke?“

„Erilisi tundemärke? Jah, tagumisel küljel oli pisike ümarik põlenud koht.“

„Loodetawasti saate oma wiinuli warsti tagasi, härra Hart. Nägemiseni.“

Pärast mõningaid järelepärimisi kuulis Fernanda, et taksoauto nr. 9683 seisab tawallikult Paseo del Colonil. Kolm korda käis Fernanda öö jooksul jeal, kuid ikka weel polnud auto jõudnud oma seisukohale.

Silja öösel pöördus Fernanda oma hotelli tagasi ja tellis telefonikõne Berliini. Umbes tunni möödudes sai ta ühenduse direktor Holmes-Smigulaga. Aparaaadi helin oli wanahärra äratanud unest.

Kuid ta polnud sellepärast sugugi pahas tujus. Fernanda kuulis ta lõbusat naeru. Üldiselt oli aga sõnadest raste aru saada ja Fernanda pidi õige waljusti kõnelema.

Silhidalt jutustas ta oma senistest uurimuste tulemustest. Holmes-Smigula kiitis heaks tema karwatusje kohe Tripolisesse reisirida. Oli päris kindel, et ta saabub sinna enne purjekat. Direktor soovis talle kõike head ja puges arwatawasti kohe jälle süngi tagasi.

Fernanda wäljus telefonikapist. Ta oli väga wäsinud. Järsku pöördus ta instinktiivselt ümber. Ta arwas kõrwalseiswa telefonikapi ukse. Ta pööras kellegagi wastamisi. Wees tõukas ta kõrwale ja jõostis minema. Fernanda tui-

kus ja toetus käega vastu seinä, et mitte kukkuda.

Järgmisel sekundil tormas mees, kes telefonitapis ta kõnet Berliiniga oli pealt kuulanud, suurte sammudega trepist alla. Oli hiline öö ja trepid ning koridorid ainult weel nõugalt valgustatud.

Fernanda jooksis mehelle järele. Korräga olid ununenud wäsimus ja uni. Hotell koosnes kolmest kõrwuti seiswast hoonest. Sellest oli tingitud ka koridoride ja treppide rägastik, kus kerge oli eksida.

Mees oli temast paarikümmend meetrit ees. Fernanda kuulis tema hingeldamist, paksud waibad sumbutasid nende sammude müra. Pögenik pööras ümber nurga ja oli järsku kadunud.

Fernanda ootas ligi pool tundi kannatlikult wäikeses seinäruuas, kuid kedagi ei ilmunud enam nähtawale.

Weglaste sammudega läks ta oma tuppa tagasi. Polnud kahtlust, et ta kõne direktor Holmes-Smigulaga oli müüd wastasel teada.

Kell oli juba neli. Fernanda wöttis kärmesti riidest lahsti ja heitis sängi.

5.

Barcelona eeslinnas San Gervasios istus ilusa walgets wärwitatud maja suuremas ruumis neljast inimesest koosnew seltskond. Rühm „M“ oli täies koosseisus saabunud Hispaaniasse.

Braegu oli rühma juhiks ilus Oliva Blanche — ta polnud jeda alati, sest juhte wahetati sageli. Rühmale oli tehtud ülesandeks hantida surnud dr. Abelhauseni rahakappist kaotji läinud paber, millele oli märgitud ta wiimase suure leiutise wormel. See polnud ühtki isit, kelle korraldusel tegutses rühm „M“, waid ühe idapoolse riigi teenistuses seisew suur salaluure organisatsioon. „M'il“, kes juba teistel aladel oli näidanud hiilgawaid wõimeid, olid kasutada rikkalikud summad ja igal maal leidsid nad kohalike agentide poolt toetust.

Kui Felix Bauwers ja Fedor Schenk wiuliehitajalt said kapellmeisteri aadressi, ruttasid nad kohe Sophie-Scharlottenstrasse'le. Nuhus tuli neile appi. Parajasti kui nad kõlistasid Fritz Harti uuse taga, ilmus sinna weel kolmas külaline, kapellmeisteri hea tuttav, kes neile teatas tema õe aadressi. Fritz Harti öelt kuulsid nad, et ta wend oli sõitnud Hispaaniasse ja juhatas nüüd Barcelonas kohwit Royali orkestrit.

Neil polnud kerge Saksamaalt wälja pääseda. Kõigis piiriäämades leidusid nende isikukirjeldused. Ent hoolimata kõigist raskusist alustas Olivia Blanche juba järgmisel õhtul reisi. Fernandaga ühel ajal saabus ta Barcelonasse. Olivia sõitis lennuwäljalt otsekohe kohwit Royali.

Tema kolm seltsimeest jõudsid Barcelonasse alles kahekümendneli tundi hiljem.

„Mõte waltwata naisdetektiivi oli suurepärane!“ hüüdis Fedor Schenk. Ostrog noogutas pead, kuna Olivia Blanche ja Bauwers olid hüwenenud laewasõiduplaanide uurimisesse.

„Kes on aga mees prillidega?“ See küsimus walmistas neile kõigile peamurdmist.

„Ma ei mõista waid ühte“, ütles Bauwers, puhudes suitjurõngaid õhku, „see mees teadis juba neli nädalat tagasi, et paber on peidetud wiulisse. Miks ei sõitnud ta kohe Barcelonasse? Miks külastas ta kapellmeistrit alles mõni tund enne Oliviat?“

„See pole praegusel hetkel oluline“, ütles Olivia Blanche. „Tähtis on waid see, et wiul on kindlas kohas. Tripolisse peame jõudma esimestena!“

Samal arwamisel olid ka teised.

Fernanda ärkas hilja. Ta largas jängist, wõimles weidi awatud akna ees — taewas oli sinine ja õht, jõulueelsest ajast hoolimata, kewadiselt leebe.

Hundiisuga sõi Fernanda rikkaliku eine ja asus siis kohe suure energiaga tööle.

Kõigepealt juundus ta sadamatorisise, kus noore

wastutuseleliku ametniku asemel nüüd laua taga istus waldane sõnaosher mees. Jah, tema olnud ka eile enne lõunat siin, kuid tema teada pole keegi käinud kontoris purjelaewade kohta andmeid küsimas.

Fernanda oli weidi pettunud, kuigi ta taipas, et neid andmeid wõis hankida ka mujalt. Brillidega mees oli ju käinud norra purjetal — järelikult leidis ta selle sadamakontori abita. Aga kas teadis ta midagi hispaania purjetast „Don Ubaldo“? See oli kahtlane.

Sadamast ruttas Fernanda Paseo del Colonile. Ta lootis seal wiimaks ometi kohata takso nr. 9683 juhti. Nautode seisukohal oli koos hull autojuhte, kes ärritatult kõnlesid. Fernanda astus nende juurde ja küsis neilt lähemaid teateid otsitava auto kohta.

„Kas olete ajakirjanit?“ küsis üks meestest.

Küsimus üllatas Fernandat. „Mina? — Ei. Unustasin eile ühe pati sellesse autosse. Kas wõiksite öelda, kus asub too takso praegu?“

Wastuse asemel ulatati Fernandale lõunane leht.

„Siin!“ ojutas üks meestest suurele pealkirjale.

Smestusega luges Fernanda:

„Taksojuht jäljetult kadunud! Kas jalapärane kuretegu?“

Fernanda libistas pilgu kiiresti üle ridade:

„Warasel hommikutunnil märkas möödunud autosõitja Villafranca maanteel tühja mahajäetud taksoautot, mille number 9683. Autojuhti polnud näha. Ka lähemast ümbusesest ei leitud teda.“

Kas autojuhi kadumine oli seoses dr. Abellhauseni leiutisega? Kas brillidega mehe käsi oli mängus? Wõi oli elegantne daam oma kaaslastega astunud tegewusesse? Fernanda ei leidnud wastust ühelegi neist küsimustest.

Barcelonas oli tema ülesanne täidetud. Ta läks nüüd pankra, mille nimele oli kirjutatud tšhekk, ja wõttis sealt raha. Reisibüroos kuulis ta, et Barcelona ja Tripolise wahel puudus otseühendus. Kõige kiirem, kuid mitte otsem tee wiis Böuna-Brantsusmaa ja Itaalia kaudu Sitfiliasse,

lus Siracusja sadamast kolm korda nädalas postilaew sõitis Tripolisesse.

Kuna Fernandal polnud tiiret — „Don Ubaldo“ võis alles jaanuari algul jõuda Tripolisesse, — otjustas ta wälida mugawama laewatee üle Marseille ja Tunise.

Fernanda lõunatas wäikeses restoranis. Ta tellis endale keedetud riisi tigudega. See meenutas talle tema lapsepõlwe. Kuigi wanemad olid alati eelistanud omamaa toite, oli tema lapsena sageli käinud köögis maitsemas teenijate jõõki, mis oli valmistatud kohaliku kombe kohaselt.

Kui Fernanda pöördus hotelli tagasi, ulatas temale uksehoidja kirja.

„See saabus juba eile,“ ütles ta ja seletas siis wabandawalt, et ta õhtul polewat preilit tahtnud kirja üleandmisega tülitada.

Fernanda heitis pilgu ümbrikule ja wõpatas. Adress oli kirjutatud masinaga. Ümbrik oli samast paberist kui need laks, mis ta Berliinis oli saanud tollest tundmatult austajalt.

Fernanda listus suure jaali wäiksemasse nurka, süüitas sigareti ja awas kirja. Ta polnud effinud, kiri oli tundmatult ja kõlas järgmiselt:

„Teid jälitatakse. Olge ettevaatlik.

Keegi, kes teid jumaldab.“

Hoiatus oli hilineanud. Kui kiri oleks õigel ajal sattunud tema kätte, siis poleks prillidega mehel läinud lorda tema kõnelust direktor Holmes-Smigulaga pealt kuulata.

Fernanda ruttas uksehoidja juurde tagasi. Lohakuse pärast temale nüüd etteheiteid teha oli mõttetu. Sellepärast küsis ta aimult:

„Kes tõi selle kirja eile?“

Uksehoidja kirjeldusest jelskus, et tooja oli keegi juhuslik päewatwaras uulitsalt, nagu neid siin palju ringi lorkis.

Salapärase „austaja“ isik huwitas Fernandat äärmiselt. Tema wiibimine Barcelonas tõendas, et ta tema kuulus dr. Abelhauseni paberi otstijate kilda. Kuna prillidega mees ja ilus daam oma kaaslastega tahtlemata sulhtusid

Fernandale waemulikult, ei olnud kirja kirjutajal nendega ilmestegi midagi ühist.

Järgmisel päeval sõitis Fernanda rongiga Marseille'sse. Seal oli tal tempest kolmkümmendkuus tundi auriku minekuni aega.

Peapostkontoris ootas teda kiri direktor Holmes-Smitgulalt. Wanahärra kirjutas, et tal olnud äsja jälle kõnelus proua Abelhauseniaga, kes sooviwat, et Fernanda tingimata jatkaks oma ottinguid, hädakorral „kas wõi maailma lõppu“ reisis. Arnstädtis polewat weel õnnestunud leida kunstnik Elmersit, kes olewat kadunud nagu tina tuhka. Direktor oli kirjale lisanud wäljalõike ajalehest, milles teatati Brieneri põgenemisest wanglast. — See undis ei huiwitanud Fernandat käesolewal hetkel põrmugi.

Aurik „Port Vendres“ oli kiire moodne laew, luksuslikult sisustatud ja nüüd enne jõule wiimase kabiinini reisi-jaid täis. Fernanda oli juba Barcelonast telegraafi teel teatunud endale esimese klassi kajuti. Soolimata hilisest aastajast, oli ilm ilus. Kõik ennustas suurepäraast reisi.

Aurik wäljus Marseille'st pärastlõunal. Rats tundi hiljem, õhtusöögi ajal polnud selle tõttu keegi weel merehaige.

Fernanda oli esimesi, kes astus toredasse jõögisaali. Ta oli weendunud, et reisijate seas leidus kindlasti isikuid, kes pidasid jahti kapellmeister Fritz Harti wiinile. Omalt kohalt ukse wastas waatles Fernanda tähelepanelikult igat sisieastujat. Peale ilusa daami ei tundnud ta oma wastastest kedagi, kuid ta uskus oma instinkti ja lootis, et „wiinliikurite“ mõni end ilka mingil wiisil kogemata reedab.

Loidud kanti lauale. Laeworkester mängis juurima püüdlikkusega, kuid polnud meeste süü, et nad olid halbawad kunstnikud. Härsku peatus Fernanda hõõmises. Tema tähelepänu kõitis wastas istuw smokingis härra, kes iga hinna eest tahtis kangesti nooruslik wälja näha.

Fernanda oli weendunud, et too härra kandis parukat. Nimelt paistis tema süsimustade läikivate juuste alt mõned heleblondid karwad.

Maagu tundes Fernanda pilku endal, waatas herra taldrifult üles. Fernanda walhtis ükskõiksest temast mööda. Hoolimata sellest smokingis herra piilus arglikult ringi ja libistas siis kae üle oma juuste.

Kui Fernanda mõni minut hiljem jälle salaja teda silmitses, olid blondid juuksed mehe laubalt kadunud.

Müürid ei kahelnud Fernanda enam, et mehega polnud kõik asjad korras. Kui keegi blondpäine kannab heledat parukat, on enam-wähem kindel, et edewus on märgus, kui aga wõetakse must parukas — siis põhjusel tõsisemad.

Oli see herra ilusa daami kaaslasti wõi koguni prillidega mees? Asjaolu, et ta praegu ei kandnud prille, ei tähendanud midagi. Mõni tarwitab ju prille ainult oma silmade warjamiseks.

Jälle ilmes kui head närvid olid Fernandal. Hoolimata sisemisest erutusest, sõi ta rahulikult ja isukalt laewa-töögi maitswaid jaadusi.

Pärast söögi walgusid reisirjad seltskonnaruumidesse, mõned julgemad lätsid isegi mantleisse mähituna laewalaesse.

Herra smokingis oli kadunud Fernanda silmiist. See ei tähendanud midagi, sest Tunisini pidi ta siiski jääma laewale.

Fernanda otjustas weidi ringi waadata. Suures jaalis tantsumoodisat fofsi helide saatel. Fernanda pilli libistes üle higistawate paaride, kuid härrat, kes teda hurwitas, ei olnud tantsumijate seas.

Suitsetamissalongis istusid kaardimängijad, keda leidub siigal laewal, olgu see teel Austraaliast Inglismaale wõi Lõuna-Aafrikast Brantsusmaale. Kõige hullemate toomide ajal istusid nad rahulikult oma kohjadel ega märganud midagi, mis toimus nende ümber, sest merihaige bridshitaja kuulub haruldaseimate loodusnähete hulka.

Ka suitsetamissalongis ei leidunud smokingis härrat.

Eugemisjaalis istus üks ainus inimene. Rahhilaotatud „Times“ tema ees tõendas, et ta oli inglane.

Baari leti ümber seisis ja istus kümmebond õhtuüli-
Connas härrat, kuid neist ei olnud ükski too, keda otsis Fer-
nanda.

Ta pöördus tantsusaali tagasi, istus väikele laua äär-
de ja tellis endale turgi kohvi. Nii mõnegi mehe pilgud
kiindusid ilusasse blondi daami, kes kandis elegantset
musta siidkleiti.

Järsku kummardus tema ees keegi. Sekundi vältel
nägi Fernanda, et see oli piif, jale, laiadlaine mees väga
elegantset smokingis. Energilisest päevitanud näost waa-
tasid temale kats sügavsinist silma otja. Sellised silmad on
waid merimeestel ja seiklejatel.

Fernanda kõhles hetke. Süfusaurikul pole kombets
tantsida tundmatute isikutega.

Mees andistis tema mõtteid ja ütles rahuliku kõlawa
häälega:

„Minu nimi on Warwick. Ühiste tuttawate puudusel
pean end isiklikult esitlema.“

Ta naeratas meeldivalt, walgete hammaste wälkudes.

Ka Fernanda naeratas ja tõusis. Nad sammusid tant-
supõranda poole. Orkester mängis tangot, ja väga
halbasti.

„Näete, merireisidel on ka oma warjukuljed. Saewal
antakse suurepäraist toitu, teenimine on eeskujulik, jängid
pehmed, kaastreisijad kenad, kuid muusika — see meenutab
ikka et elus puudub koostöla,“ tähendas Warwick tantsu
aja!

„Teie kaldute filosoferima,“ naeratas Fernanda pil-
kawalt.

Mees naeris. „Minult wiletja tango ajal.“

„See pole siidfergendaw asjaolu.“

„Siis palun karmi, kuid õiglast karistust.“

„Kohus lähed otsust tegema. . .“ naeris Fernanda.

Samal hetkel hakkas üks muusikutest lähisewa häälega
tango sõnu kaasa laulma. Warwick tortsutas kulme. Sil-
mapill hiljem naljatas ta jälle:

„Dotan põnewusega kohtuotsust.“

„Wärissege! Kohtunikud on teile määranud raste karistuse. Raebealune Warwick. . .“

„Walter. . .“

„Raebealune Walter Warwick, olete mõistetud tantsima kolm tantsu...“

„Ma ei protesti. . .“

„Silmapilk! Olete mõistetud tantsima kolm tantsu tolle daamiga seal. . .“ Fernanda vihjas diskreetselt ühele üksi istuvale daamile.

Warwick heitis pilgu daamile ja ohkas:

„Känk otsus!“

Aga järgmiseks tantsuks palus ta Fernanda poolt määratud daami. See järgnes Warwickile õndsja naeratusega. Talle tuli andestada, et ta tantsis nii halvasti.

Warwick tuli Fernanda juurde.

„Breili, olen seni kohtu poolt karistamata. . .“

„Ja sellepärast palute karistuse vähendamist? Noh, olgu, seekord on teile andeks antud. . .“

Warwick tegi ettepaneku laevalaele jalutama minna. Nad läksid mantleid tooma. Nävud osutus, et nende kaju- tid asusid lähestikku.

Wäljas lõi neile vastu külm detsembrikuu õhk. Laevalael oli näha vaid ühtkuid paare, kes kõndisid tihedasti üksteise vastu liibunult.

Warwick wõttis Fernanda käe alt finni. Nad toetusid reelingi vastu ja waitisid.

„Kas pole imelik,“ ütles järsku mees, „et kaks inimest järsku kohtuvad kaugel kodumaast ulgumerel.“

Fernanda mõistis ta sõnade sügawamat mõtet, kuid hoolimata sellest küsis ta: „Mis selles imelikku? Kui ma ei eksi, elab maailmas kaks tuhat miljonit inimest. Iga päew, iga tund tutvuvad sajad tuhanded inimesed, üheks päewaks, tunniks wõi merereisi kestwuseks.“

„Wast ta terweks eluks,“ lausus Warwick kõsifelt.

Wõne meetri kaugusel süttis tuletikk. Fernanda silmas kahwatut süsimustadest juustest piiratud nägu. Siis laskus jälle pimedus. Kuid Fernanda oli süiski tundnud ära smokingis härra, kes söögilauas istus tema wastas.

Fernanda nägi ta warju eemaldumat. Temas ärkas jälle elukutseline uudishimu.

„Wabandage,“ ütles Fernanda kärmesti oma saatjale ja ruttas warjule järele.

Parukaga härra sammus ettevaatlikult wahetefi sühis. Ta tõstis keti, mis eraldas esimest klassi teisest, läbis turistide klassi ja seisis müüd kolmanda klassi käigus.

Ta wilistas taha. Fernanda nägi kajuti uft awanewat ja järgmisel silmapilgul lipšas parukaga härra juure wäike tüise mees.

Fernanda surus end tihedasti wastu seinale, et mehed teda ei märkaks. Kuid õnnetusets seisis ta nii kauget, et tal wõimatu oli kuulda nende hõminat. Minult seda taipas ta, et nad ei kõnelenud prantsuse keelt.

Samal sekundil liikus sein Fernanda selja taga paigast ja ta lendas pimedasse kopitanud lehaga ruumi. Enne kukkumist nägi ta weel, kuidas mehed ehmunult taqanešid.

Toibunud pörutusest ja weendunud, et ta luud-liikmed olid kõik terwed, hakkas Fernanda oma ümbrust uurima. See oli nähtawasti mingi kolikamber, kuhu ta oli kukkunud, sest põrandal olid hurnikusse laotud õletotid ja seinte ääres seisis mitmesuguseid tarbeasju. Ta oli ilmsetsti toetunud wastu uft, mis awanes sissepoole ja mis sel hetkel polnud kowasti kinni.

Fernanda astus koridori. Mõlemad mehed olid kadunud. Taha lähenes Fernanda kajutile, millest asja oli wäljunud väike tüise mees. Ta kuulatas, kuid ta kõrwo ei kostnud wähematki müra.

Ettevaatlikult surus ta lingi alla. Uks andis järele. Koridorist kostis lähenevaid samme. Kõhklemata lipšas Fernanda pimedasse kajutisse ja hulges taha ukse.

Sammud läksid mööda. Fernanda kuulatas pinewalt: kajutis walitses kahlane waikus. Fernanda kobas käega piki seinale, otsides elektri lülitit. Kui ta sõrmed sattusid sellele, haaras ta randmest tugew käsi. Raske rusikas lasus ta suule.

Fernanda tundis kõiki dšhiu-dšhitšju wõtteid. Ta ei näinud küll pimedas ründajat, kuid ta jalahoop tabas näh-

tawasti tema selja taga seisjat. Tema haare käe ümber lödwenes sekundiks. Sellest jatkus Fernandale, et end wabastada. Kostis tawast plöksatust. Fernanda, kes taht sammu oli taganenud, hüüdis waljusti:

„Arge liigutage! Lajen!“

Ei tulnud mingit wastust. Fernanda kuulis ainult oma enda hingamist. Imelik. Ta ei julgenud end liigutada. Ta libistas sigaretitoosi, mille plöksutus wastasele oli loonud kujukluse rewolwrist, jälle mantlitasku.

Kui kummaliselt waiheseks oli jäänud wastane! Midagi ei reetnud tema läbiolu. Mitte tasemgi häälitus. Fernanda, kel oli teraw kuulmine, pidas hinge tinni.

Ta kõrw tabas waid laewamootorite rütmilist müüinat ja turbiinide surinat. Kas tema ründajaga oli midagi juhtunud? Kas ta ei elanud enam?

Fernandal hakkas hirm. Külmad judinad raputasid teda. Kui nähtamatu waenlasega oleks midagi juhtunud, ta oleks tingimata pidanud kuulma tema kuffumist.

„Awage uks!“ käskis Fernanda.

Kõik jäi endiselt waiheseks.

„Doen kolmeni. Kui teie selle aja jooksul ei lahku siit, lajen teid malha!“

Ei tulnud mingit wastust.

Fernanda kiskus ukse lahti. Koridorist tungis kajutisse nõrka walguise kuma. Uhe hüüpega oli Fernanda üle läwe. Ta arwas, et waenlane tormab talle järele. Kuid midagi sellist ei juhtunud.

Uuesti astus Fernanda kajutisse, leidis lüliti ja tegi walguist. Kajut oli tühi.

Diseft kallaletungijast polnud näha wähematti jälge. Samal silmapilgul kuulis ta oma selja taga häält. Särskult pöördus ta ümber.

Tema ees seisis Walter Warwid.

Ta hoidis sigaretti sõrmede wahel ja kordas:

„Tobin teid aidata?“ Ta ilmes ei wäljendunud wähematti üllatust. Nähtawasti ei imestanud ta põrmugi, et noor daam õhtukleidis tundis huwi waheteki kajuti wastu.

„Kas otsite midagi?“ küsis Warwick sõbralikult.

„Ei!“ vastas Fernanda ägedalt. „Miks tulite mulle järele?“

Ta nägi mehe üllatunud nägu ja pehmendas oma sõnu: „Ma ei lootnud teid siin näha. Kas järgnesite mulle kobe?“

„Ei. Nägin teid kaduvat waheteki suunas ja kuna teie ei tulnud tagasi, otsustasin teid otsima tulla. Koterman ei lasse endaga mängida. . .“

Fernanda wõpatus.

„Koterman?“ hüüdis ta imestunult ja puhkes siis naerma.

„Dieta ei tohiks sellest kõnelda,“ jatkas Warwick tõsiselt. „Kui publik saaks teada, et laeval liigub tonte, siis oleks tabuhirm üldine. . .“

„Jutustage, jutustage!“ palus Fernanda huwitatult.

Warwick kõhles wiinuw. Siis algas ta:

„Mul pole palju jutustada. Umbes kuu aega juba elutses laeval keegi salapärase isik. Ei möödu ühtegi sõitu juurema või wäiksema warguseta. Esimest korda märgati kotermani — nii nimetab teda laewa meeskond — wiie nädala eest. Siis kadusid kellelki inglise daamilt salapärasel wiisil kõik ta kallihinnalised ehted. Teine, kes tahes-tahmata pidi uskuma kotermani olemasolusse, oli keegi rikas tüdruk. Sõidul Marseille'lt Tunisi kergendas teda tont kolmekümnetuhande frangi wõrra. Ta oli raha hoidnud oma padja all, kuid ei luskustatud kajuti uks ega ta tüdrukase kerge uni polnud kotermanile takistuseks. Siis järgnes rida samasuguseid wargusi. Laewa juhtkond on päris hädas. Igal reisil walwatakse kõiki sõitjaid juurima hoolega, kuid see ei aita midagi. Nurik otsiti koduadamaks kolm korda põhjalikult läbi, kuid saladuslikust kurjategijast ei leitud jälgegi.“

„Kas keegi on kotermani näinud?“ küsis Fernanda mõtlikult.

„Minult üks steward nägi teda lord südaööl. Ta märkas poolpimedas koridoris tumedat warju ja astus temale

julgelt vastu. Järgmisel filmapilgul tabas teda rusika-
hoop, mis röövis temalt weerand tunniks teadvuse.“

Fernanda vaatas Warwickile uurivalt otja.

„Kust teate teie seda, härra Warwick“ küsis Fernanda.

Warwick naeratas vaevalt märgatavalt.

„Käpten ise jutustas mulle sellest.“

„Saeval leidub muidugi salapolitseinikke?“

Warwick noogutas vaikides.

„Olete teie üks neist?“ tahtis Fernanda teada.

Mees raputas pead. „Ei, olen lihtne reisija. — Aga kas teie ei ütleks, mida teie siin otsivate? Wast saaksin teid aidata.“

Fernanda mõtles hetke, siis lausus ta:

„Kohistan praegu kotermanni.“

Ta siis jutustas ta, mainimata parufaga meest, oma elamusest pimedas kajutis.

Pineva huviga kuulas Warwick. Ta pill libises üle üllatavalt suure kajuti seinte. Kähest pikast puulauast ilmnes, et see oli kolmanda klassi köögisaal. Järsku astus Warwick ilhe seina juurde. Järgmisel filmapilgul avas ta väikese ukse, õigemini akna, mis viis köögilisti ssahti.

„Kas arvate, et ta kadus siitkand?“ küsis Warwick.

Fernanda ei vastanud midagi, kuid talle näis võima-
tu, et inimene, pealegi tüse inimene, mahtus umbes meet-
ri laiusesse ja meetri kõrgusesse kasti, milles toitu üles toi-
metati.

6.

Berliinis otsis Briener oma endiste päevade sõbrad
üles, lootuses saada neilt abi ja toetust. Kuid need vähe-
sed, kes veel viibisid vabaduses, elasid peost-suhu, ulualust
ja lehma toitu oli neil oma endisele hellisimehele anda, kuid
raha mitte.

Kuna Brieneri ülitfond põgenemisel tublisti oli saanud
kannatada, ei sõendanud ta minna sijelinna muusikariis-
tade ärisse, kus käisid ainult korralikult rietatud inime-
sed. Pealegi puudus tal raha wiuli ostmiseks. f

Minus, mida tuttavad suutsid teha Brieneri heaks, oli see, et nad andsid temale wana Noeli aadressi. Wast oli wanamees nõus Brieneri ettevõtet rahaliselt toetama, muidugi wastawa osakasu eest. Briener oli teistele jutustanud küll, et tal on juur kawatsus, mille teostamisel ta saab rikkaks meheks kuid ta polnud neile reetnud, milles asi õieti seisis.

Kuid ta teadis, et Noelile peab ta oma saladuse awal-dama. Ja see oli väga raske. Noel oli häärane mees, kes alati pidas silmas waid oma kasu ja osawalt kõigi seltsi-mehi pügas. Temalt polnud loota mingit wastutulekut.

Sette mõttes Briener Britale. Aga ta heitis selle ka-watsuse köhe nurka. Waewalt oli haaridaamil üldse nii palju raha kui ta wajas. Pealegi oli ta arwatavasti poliitsei walwe all, kuna teati, et ta omal ajal oli sõbrusta-nud Brieneriga.

Särelikult ei jäänud muud üle kui külastada Noeli.

Abatros Noel — Jumal ütshi teab, kust ta sai nii kum-malise eesnime — elutjes linna hertwal jünges üürikasar-mus. Brieneril tuli wiis minutit oodata, enne kui ta koputamisele awati üllatavalt massiivne uks. Enne seda oli teda põhjalikult waadeldud wäikese aknapilu kaudu, millist wäljast oli waewalt näha.

Kiirw liikati eest, wõti keerati kaks korda ringi. Minut hiljem seisis Briener hästi sihusstatud toas.

Abatros Noel oli elegantselt riietatud wiiekümneaas-tane härra. Ta palus külastust istet wõtta ja küsis siis:

„Mis toob teid minu juurde?“

Brienerit segas majahärra wiisakus. Minult kogeledes juutis ta pomiseda, et wajab wiisada marka.

„Doon selle raha mõne päewa pärast protsentidega ta-gasi,“ seletas ta.

Abatros Noeli huiwitas, mis ta teeb selle rahaga. Müüd jutustas Briener temale wiitulist, millesse on peide-tud wäärtuslik paber.

„Teie olete weendunud, et saate seda paberit köhe kasu-tada?“ küsis Noel asjalikult.

Brieneri vastus kõlas kindlalt.

„Siin, saate raha,“ ütles Noel. Ta oli nähtavasti varjutanud kellanupule kirjutusklaas, sest järgmisel silmapilgul astus tuppa wanaldane lihtsalt riidetatud naine. Noel ütles talle taha paar sõna. Naine väljus ja tuli kohe rahaga tagasi. Ta andis pangatähed Noelile ja lahkus siis jälle.

Albatros Noel luges rahad üle ja ulatas need Brienerile. Kullalise üllatus ei häänud tema pilgu eest varjule, sest ta ütles vaevast märgatava muigega:

„Ma ei küsinud teie nime. See on ka asjatud. Teie maksate minu osa paberi väärtusest kahekümnenendeli tundi pärast paberi müümist välja. Goodan, et olete Albatros Noelist kuulnud küllalt, et mitte teha rumalust.“

Ta katkestas kõik Brieneri seletused.

Kiripea kui Briener wanaldase naise saatel väljus toast, kes jälle ootamatult oli ilmunud, haaras Albatros Noel peidetud telefoni kuuldetoru ja andis lühikese käsu.

Briener sammus pikkaminuti tänawat mööda edasi. Ükki seisatas ta mingi waateakna ees. Ta piilus sinna poole, kust ta oli tulnud. Umbes viiekümne sammuga kaugusel peatus samuti keegi mees hallis jopis.

Briener jatkas oma teekonda. Kui ta viis minutit hiljem uuesti ümber pööras, filmas ta sama meest, kes taunis kohmakalt püüdis end peita kuulutustulba taha. Briener naeris pilkavalt. Ta oli algusest jaadik arvestanud sellega, et Albatros Noel lasseb teda „varjutada“. Sälitajast wabaneda oli Brieneri meelest kerge asi.

Ta läks veel natuke maad edasi, keeras siis kannalt ringi ja suundus otsejoones hallis jopis mehe juurde, kel polnud enam aega end varjata.

„Kas võiksite öelda, kus elab siin härra Albatros Noel?“ küsis Briener ja vaatas kavalalt võõrale otja.

„Kahjuks ei tea ma seda,“ kogeles mees vastuseks.

„Olin nii kindel, et teate seda,“ tähendas Briener ironiliselt. „Aga vast olete nii hea ja rühmatate mind allmaaraudtee jaama, muidugi, kui see teile tüli ei tee.“

„Oh, mitte põrmugi,“ vastas mõõras kärmesti. „Sõidan ise ka linna.“

„Suurepärane, siis võime ju ühes minna,“ naeratas Briener ja wilistades sammus ta nüüd jaama poole.

Jaama jõudes lunastas Briener tats piletit. Kui mõõras talle pakkus raha, lausub ta rahulikult:

„Jätke, selle tasub meie ühine sõber — härra Noel.“

„Ma ei tunne teid,“ pomises mees jopis.

„Noh, siis nägemiseni! Sõidan nimelt vastupidisesse suunda!“ hüüdis Briener ja kargas jubla liikuvale rongile, mis sõitis teises sihis. Tema saatja jäi hämmastunult jaamaesisele seisma.

Briener lastus wabale kõhale ja naeris endamisi. Nii kaval kui härra Albatros Noel, olen ma itka, mõtles ta rahuldatus. Kuid warsti pidi ta weendumis, et oli selles eksinud.

Ta sõitis allmaaraudteel südalinna. Doperi lähedal asuvas kitsas uulitsas astus ta ühte neist kauplusist, kus müüdi kantud riideid.

Kui Briener kümme minutit hiljem wäljus poest, oli ta peaaegu elegantne. Ta oli ostnud talwemantli ja üsna korraliku kaabu. Ohustast kunstsiidist kirju sall kattis suurepäraselt ta mitte enam lumivalget kraed.

Muusikariistade äride lähenedes piilus ta ettevaatlikult ringi. Polnud näha ühtegi kahtlast tüüpi, uulitsal mängis waid poisike räpase kassiga. Briener ei kawatse nud Noelile oma wõlga maksmata jätta, kuid ta ei tahtnud temale arwaldada oma saladust.

Wiimaks seisis Briener muusikariistade kaupluse ees. Ta siida tulkus tormiliselt. Närgmisil hetkil pidi selguma, kas tal on õnne wõi mitte. Ta surus huuled tihedasti wastamisi ja astus äri.

Kui Briener wiis minutit hiljem astus jälle uulitsale, oli ta ilme hõngistunud. Kõhklewalt seisis ta äri akna taga, nagu keegi, kes ei tea, mida ette wõtta. Ükki punastus ta. Teisel pool uulitsat silmas ta poisikest, kes ennist oli mänginud kassiga. Näüid meenus talle ka, et sama poisik oli istunud allmaaraudtee wagunis tema lähedal. Briener

taipas, et ta oli langenud lõhku. Jõpiga mees oli määratud maid tema tähelepanu kõrvalepööramiseks õigest käitajast. Briener ületas uulitsa ja sammus poisikeste poole.

„Wana wiuliehitaja, kel oli kummalised sinised sümad, waatas Brienerile järele. „Kui ilus preili ja kõik need teised, kes otsisid wiulit, seda teaksid...“ Kuid ta ei ütelnud, mida ta õieti mõtles.

Reisijaurik „Port Vendres“ oli juba kahekskümmend tundi teel. Järgmisel hommikul pidi ta Tunisi sadamasse jõudma. Oli ilus päikesepaisteline ilm. Laewalael jalutasid reisijad, westeldes lõbusalt ja elawalt. Fernanda filmas Walter Warwicki, kes lähenes temale.

„Noh, kas kotermanist on midagi kuulda?“ küsis ta pinetwa humiga.

Walter Warwick raputas pead.

„Ei. Kapten lastis kogu wahetekki põhjalikult läbi otsida.“

Fernanda waitis. Siis küsis ta järsku:

„Ja mida arvate teie?“

Warwick kehitas õlgu. „Seisame mõistatusse ees.“

See wastus ei rahuldanud Fernandat.

„Härra Warwick, teie üllatasite mind eile weidi imelikus olukorras. Kas teile ei tundunud imelikuna, et lõkkin nii hilja õhtul wahetekile?“ Fernanda waatas temale uuriwalt otja.

Warwick naeratas. „Wõib-olla ka. Aga igatahes ei pidanud ma teid filmapiikluga kotermaniks!“

„Tänan,“ wastas Fernanda niisakalt.

Mehe paluw pilk lahutas weidi Fernanda pahameelt. Midagi Warwickis ei meeldinud temale, õigemini, talle näis, et mees teadis rohkesti kui ta tahtis awaldata.

„Härra Warwick, mida mõtlete minust? ...“

„Et olete kõige weetlewam noor daam, seda tunagi olen kohanud!“

„Elage hästi!“ Fernanda pööras talle solwunult selja. Warwick ruttas talle järele.

„Palun, ärge olge kuri! — Kui tahate minu arvamist tingimata teada: pean teid ajakirjanikuks, kes on mõne tõmulise sündmuse jäälil . . .“

„Umber nii see on.“ Fernanda vaatas mehele otsemalt otsa.

„Ja nüüd soovite minu kohta lähemaid andmeid,“ ütles Warwick.

„Kuna teate nüüd, kes olen mina, siis oleks küll viisakas, kui kergitaksite ka oma saladuskatet,“ naeratas Fernanda. „Reisijate nimestikus pole märgitud teie elukutset.“

„Ma näen: minu isik huvitab teid.“

„Minult ajakirjaniku seisukohast,“ vastas Fernanda jahedalt.

„Ma kirjutan.“

„Kärelitult: kirjaniik. Kuid ma pole teie nime varem kuulnud,“ tähendas Fernanda pillikvalt.

„Kurb küll. Aga ega iga kirjaniik ei saa kuulsaaks,“ vastas ta rahulikult ja Fernanda nägi, et ta polnud põrmugi solvatud.

Samal filmapilgul astus Warwicki juurde laevateenija ja jostistas midagi. Warwick vahandas ja eemaldus stewardi saatel.

Fernanda oli otsustanud teiste klasside reisijaid põhjalikule vaatlusele võtta. Leidnud, et praegu oli selleks kõige sobivam aeg, ta ruttas oma kajutisse ümber riietuma. Oli tähtis, et ta fleit ei ärataks kellegi tähelepanu. Kuid suitsutamissalongist möödudes ja filmates seal tuttavat nägu, ta muutis oma otsuse.

Selle asemel, et vahetada fleiti, võttis ta oma kohvrast juure musta vanamoodse sametist käekoti, milleseid kandsid wanaemad. Kuid tol korral oli nende siisu palju hiiutum.

Paruskaga mees, keda Fernanda oli märganud suitsutamissalongis kaardilaua taga, elas kajut nr. 117. Seda hommikul oli Fernanda seda laevateenijalt kuulnud. Wähemagi hüdametunnistuse-piinata leeras Fernanda kajuti ukse oma sametkotist võetud walewõtmeaga lahti. See läks

libedasti — Fernanda tarvitas ainult kõige paremaid tööriistu!

Tema süda ei põksunud kiiremini kui tavaliselt, kui ta kummardus avama kajuti omaniku kohvrit. Kuid sellega oli juba palju rohkem vaeva — luff oli üpris keeruline. Akti kuulatas Fernanda. Välkkiirelt ajas ta enda sirgu ja lihtas kohvri kõrvale.

Kui kajutiuks avanes, seisis Fernanda juba kardina taga. Ta surus end riiete vastu, mis siia olid riputatud. Sisikastuja lukustas ukse, Fernanda kuulis selgesti võtme kõinat. Näiud sammus ta otsejoones kardina poole, mille taga seisis Fernanda, ja tõmbas selle eest.

Fernanda parem käsi, milles ta hoidis brauningut, langes lödvalt alla.

See polnud parufaga mees, kes seisis tema ees, vaid — Walter Warwick. Ka tema oli üllatatud.

„Babandage, et tüllitasin,“ ütles ta kõhe rahulikult.

„Palun,“ vastas Fernanda kapiselt. „Mul on hea meel, et tutvusin salapärase kotermaniga...“

Walter Warwick naeris lõbusalt.

„Kahjuks pean walmistama teile pettumuse. Aga kui aitate mind, siis tutvustan teile veel täna tõelist kotermani.“

Fernanda ei vastanud, alustades jälle oma katkestatud tööd. Pööramata Warwickile vähemasti tähelepanu, proovis ta järjepanu kõiki oma võtmeid. Viimaks leidis ta ühe, mis sobis luffu.

„Minu suurim luugupidamine!“ ütles Warwick, seistes tema seljataga ja jälgides huviga tema tegemust. „See on suursaatutis — naisajakirjanikule!“

Fernanda tõstis temale vihase pilgu.

„Urge segage mind. Muide — kirjaniiku jaoks ostate teiegi liig hästi käsitleda walewõtmeid.“ Ja ta osutas kajuti uksele.

„Igaast asjast peab natuke teadma!“ naeris Walter Warwick. „Aga effite praegu — ma ei avanud ust walewõtmeaga.“ Ta näitas Fernandale kajuti võtit. „See on minu kajuti võti, kuid juhuslikult sobis ta ka siia.“

„Dnnelik juhus!“ tähendas Fernanda pillarvalt.

„Sah — sellistel ettevõtetel on alati tarvis ainult viis protsenti mõistust ja ühetskümmeend viis protsenti õnne! Seda väidab üks minu kogemud sõpru Scotland Yardist. Aga mul pole enam aega — pean ka tööle asuma.“

Ta haaras Fernanda võtmetimbu. „Teie lubate ometi?“ Ta silmitšes võtmeid asjatundliku pilguga. „Hea töö,“ tähendas ta tunnustavalt. „Pea ütleva, et tulin siia täiesti ettevalmistamatult. Sieti tahtsin ainult natuke ringi vaadata. Aga kuna ootamatult leidsin eest nii hea abilise, siis ei maksa mul viirvitada.“

„On teil nuga?“ küsis Fernanda.

„Teie arvate...?“ Warwick ulatas temale oma taskunoa.

„Ma tean!“ ütles Fernanda ja harutas lahti elegantse nahkkõhvri woodri. Ta hoidis käes watitorti. Närgmisel filmapilgul tuli nähtavale kahetšjanurkne šatendaw roheline kivi — plaatinasse raamitud juur kolme-sentimeetri- lise läbimõõduga smaragd.

Warwick vilistas rahuldavalt.

„See kivi varastati täna öösi Tunise panga peadirektori abikaasalt. Meie jagame muidugi?“

Fernanda pistis smaragdi oma šametkotti ja tõusis päisti. Ta silus oma seelikut. Ükskõikšelt vastas ta:

„Jagame! Seekord peetute, härra Warwick! Mina pole teie „kolleeg“! Mul on tõesti kahju, et nägite asjatult maeva!“

Fernanda teadis, et ta ei tarvitsenud karta seda meest, kes ta ka ei olnud. Ent hoolimata sellest, klammerdus ta parem käsi šametkotis revolveri ümber.

Walter Warwick naeris waljusti.

„Teie peate mind šissemurdjaks?“

„Üllatašin teid töö juures, mis... algas Fernanda weidi jegaselt.“

„Dhoo! Mina üllatašin teid!“ katkestas teda Warwick.

„Jgatahes on kaunis kummaline näha kirjanikku töö-raid kõhvleid šorimas!“

„Näen, et pean teile andma lähemaid seletusi. Kas olete kunagi kuulnud W. Walli nime?“

„Mõtlete tuntud kriminaalromaanide autorit?“

„Ta seisab teie ees, armuline preili! Wall on minu kirjanihu-warjunimi. Olen neid wäheseid kriminaalkirjanikke, kes pole olnud ei ajakirjanik ega seikleja. Lahtusin Scotland Yardi inspektori kohalt, et jattata kadunud Edgar Wallace'i poolestjäänud tööd. Mulle näib, et ma ei tee seda halbemini kui tema.“

Fernanda, kes tundis rõõmu jäärast lahendusest, küsis imestunult:

„Ma ei mõista, mis jagamisest teie kõnelesite?“

„Vaadake — meie, inglased, oleme ärimehed. Kuigi olen nüüd waid asjaarmastaja-salapolitseinik, ei tee ma siiski tujuta tööd.“

„Ah, nüüd ma taipan! Smaragdi leidjale on määratud waewataju,“ ütles Fernanda.

„Wiis tuhat franki! Ja „kotermani“ paljastamise eest kümme tuhat. See teeb kummalegi wälja seitse ja pool tuhat franki. Igatahes pole meil „koterman“ weel käes. Selle kajuti elanik ta ei ole.“

„Tean seda. Nägin kotermani. See on wäike tüse mees...“

Fernandal ja Warwickil oli imestuswäärne enesekindlus. Nad westlesid suurima südamerahuga wööras kajutis, kuhu iga filmapilt peremees wöis tagasi tulla. Wiimaks manitses Warwick lahkuwäsele. Nad lukustasid uuesti koiwrid ja asetasid need endistele kohtadele. Oli parem, kui parulaga mees esialgu ei märganud midagi.

Samal filmapilgul, kui nad lähenesid uksele, kuulsid nad kedagi pistwat wötme lukuauku. Warwick tõmbas Fernanda endaga kaasa. Sekund hiljem seisid nad kardina taga. Kui musta parulaga mees astus kajutisse, ei reetnud midagi salajaste külaliste kohalwiibimist.

Kardina taga oli kabele inimesele wähe ruumi. Warwick ja Fernanda pidid end suruma teineteise wastu. Mees oli oma kääe nagu kaitseks pannud Fernanda öla ümber. See ärritas Fernandat. Kas ta arwas, et ta wajab kait-

set? Ei, tema oli alati mehe eest wäljas. Fernanda tegi karme liigutuse ja üks ülikondadest ta selja taga kukkus põrandale.

Paruka mees pöördus järskult ümber. Kardina alt paistis neli jalga. Wälkkiirelt libises ta käsi tagumisesse tasku.

„Ääd üles!“ müristas Warwick. Ta juunas oma rewolvri paruka mehele.

Järgneiw toimus kiiremini kui keda wõimalik kirjeldada. Pantri wälledusega sööstis paruka mees ettepoole. Ta tormas peaga vastu Warwicki kõhtu. Järsku kostis tajaist plöskatust. Kuul Warwicki rewolvrist, mis oli warustatud müra summutajaga, tungis kaputi seinu. Sekundits uimastatud walujast löögist vastu kõhtu, Warwick laskis rewolvri langeda. Nagu raudsete pihtidega haaras paruka mees Warwicki kõrist kinni.

Ent järsku lõtwusid ta sõrmed. Fernanda oli kasutanud üht alati mõjuwat dshiu-dshitsu wõtet. Summutatud walufarjatusega pöördus kurjategija ümber. Näiud wast märkas ta, et tal oli tegemist kabe wastasega.

Wihast moondunud näoga wahtis ta Fernandale otsa. Ta nägi rewolvrit tüdrukü käes ega julgenud ennast liigutada.

„Kardetaw müri madu,“ wigas Walter Warwick ja hõõrus oma punast ja pundunud kaela.

Warwick tõmbas kardinanööri alla. Ta lähenes mehele, keda Fernanda oma rewolvriiga pidas paigal.

„Mul pole kahjuks käerandu kaarjas. Beate esialgu rahulduma harilikü kõiega. Goodetawasti ei solwa see teid.

Mees urises tigedalt.

„Mis te ikka porisete!“ lohutas teda Warwick. „Tänage Jumalat, et teil pole weel kōit kaela ümber! Istuge miinid ilusti. Minu töö on tehtud — edaspidise eest hoolitseb kapten!“

Warwick astus sammu tagasi. Kuid järsku meenus talle midagi, ta lähenes uuesti kõidetule ja tõmbas temalt musta paruka peast. Ta silmitses mehe heledaid, peaaegu walgeid juukseid ja ütles:

„Noh, ilujamaks teid parutas ka ei tee!”

Siis pöördus Walter Warwick Fernanda poole:

„Kui teil on veel esitada mõningaid küsimusi, enne kui kutsume laeva meeskonna . . .”

Fernanda raputas pead.

„See mees ei huvita mind. Tema kohvrite läbiotsimisel märkasin, et ta pole see, kelleks teda pidasin.”

Warwick rahuldus selle salapärase seletusega.

„Siis teatame asjast kaptenile.”

Samal hetkudel kargas kurjategija püsti, tiskus köiditud nagu kindad käest ja oli ühe hüppega ukse juures. Ta lihtas selle lahti ja süstis koridori.

Fernanda hoidis oma revolvrut ikka veel käes.

„Lulistage! Vaste!” hüüdis Warwick.

Fernanda kehitas õlgu: revolver oli laadimata.

Walter Warwick tormas sajutist välja. Ta nägi kurjategijat pööravat ümber nurga ja jooksis temale järele. Müüd kostis heledat klirinat. Pögenik oli põrganud vastu kelnarit, kes tuli parajasti täie kandikuga trepist alla.

Warwick komistas klaasikildudele ja oleks peaaegu kukunud. Kui ta end jälle sirgu ajas, oli mees kadunud. Fernanda heisis Warwicki kõrval.

„Röögilisti juurde!” ütles ta.

Warwick mõistis kohe. Mõlemad süütsid wabeteki juunas. Reisiijad waatasid neile üllatunud pilkudega järele.

Wäike röögisjaal oli tühi. Raks laevateenijat, kes uudishimulikult ruttasid kohale, silmitsesid hämmastumult mõlemaid esimese klassi reisiijaid. Mida nad otsisid siit?

Warwick soovistas stewarditele paar sõna. Need eemaldusid kärmesti.

Getil hiljem ilmus kapten kahe härra saatel. Ta lähenes Warwickile.

„On ta teil käes?” küsis kapten ärritatult. Müüid alles märkas ta Fernandat ja waatas temale üllatunud otja.

„Noor daam on minu kolleege,” hetetas Walter Warwick. „Kui meil õnnestub kotermani tabada, siis on see sama palju tema kui minu teene.”

Kapten kummardus Fernanda poole.

Fernanda oli uurivalt silmitsenud listi. Müüd pöördus ta kapteni poole:

„Tahin teile esitada mõningaid küsimusi?“

„Palun,“ vastas kapten viisakalt.

„Kuhu viib see list?“

„Muidugi kööki,“ tähendas kapten weidi häämas-tumult.

Fernanda muigas. „Ei, mõtlen kas ülal on mõni ruum?“

Warwick noogutas mõistvalt pead. Kapteni mõlemad saatjad, kes ilmselt olid laewa detektiivid, mõõtsid Fernandat irooniliste pilkudega.

„Meie peade kohal asub väike ruum, mida waremalt kasutati söögitoaks. Müüd on see tühi ja seal hoitakse igasuguseid kolusid,“ ütles kapten. Närsku taipas ta Fernanda sõnade mõtet. „Teie arvate?“

Fernanda noogutas pead.

„Kuid on ju täiesti võimatu, et sellesse väikesesse kasti mahub täiesealine mees!“ hüüdis kapten, osutades listile.

„Ma ei väitnudki seda,“ vastas Fernanda naerata-des. Ta küsis Walter Warwickilt: „Kas jääte siia?“

„Ei, ma lähen üles. Kui üks härradest jääb siia, on sellest küllalt. — Palun, seiske siin listi ees ja hoidke rewolvrit laskevalmis käes,“ pöördus ta lähemal seisva detektiivi poole. „Beame ka kööki saatma waltwuri.“

„Annan kohe wastawa käsu,“ ütles kapten.

„Aga walige tugewad poisid, palun!“ tähendas Warwick. „Parem on parem, kuiigi kahtlen, kas kurjategijad walivad selle tee . . .“

Mõni minut hiljem seisid Fernanda ja mehed kolikambri ukse taga. Kaks rasket tabalukku olid oma kohal.

„Ettevaatust!“ ütles Warwick taja. „Kurjategijad on juhtelised kõigeks!“ Tema ja laewadetektiiv haarasid pihku rewolvrid. Närsku sõnas Warwick Fernandale: „Kas teie ei läheks parem alla kööki? Kardan, et mehed seal ei osta midagi peale hakata . . .“

Fernanda mõistis, et ta tahtis teda jaata vähem kar-
detawale kohale. Ta raputas energiliselt pead. Warwick
pomisest midagi naiste hõnnist ja eemaldas tabalukud ukse
eest. Ta tõmbas ukse lahti ja kargas kõhe kõrwale. Ka tei-
sed hoidsid end seina warju.

Kuid kajutis jäi kõik waihes.

Möödus mitu sekundit. Rewolwer käes, astus War-
wick poolpimedasse ruumi, mis oli täidetud igasuguste
wanade mööblite ja tööriistadega.

„Käed üles!“ karjus Warwick. Käsi tundus naljakana
ruumis, kus ei leidunud ainustki elusat olendit. Teised
järgnesid Warwickile.

„Tühi!“ hüüdis Warwick pettumult.

„Tühi!“ kordas Fernanda. Järsku kummardus ta.
„Siin on tõendus, et keegi alles äsja siin käis!“ Ta osutas
sigaretitostele põrandal. Warwick tõstis need üles ja kat-
sus neid sõrmega.

„Alles hiljuti suitsetatud!“ ütles Fernanda.

„Rahulemata,“ tõendas Warwick. Ühe sigari ots oli
weel märg ja tubak põlunud kuiwanud.

Warwick astus listi juurde. Ta waatas pimedasse
kõhki, mis oli vähemalt kahetäsa meetrit sügaw. Ükki kuu-
latas ta pinewalki. Tõstetast asus sel hetkel kõõgis.

Warwick waatas kaptenile otsa.

„Härra kapten, esitlen teile kõhe kotermanni ja tema
abilisi!“

Ta surus üllatunud kaptenile oma rewolwri pihku ja
wiipas detektiivile, et see astuks lähemale. Beaaegu
teatraalse wõttega wajutas Warwick listi nupule ja suri-
nal hakkas tõstetast alt kerkima.

Järgmisel filmapilgul ilmufid nähtawale kaks kätt,
mis kramplikult hoidsid finni listi kõiest. Siis paistis wi-
hast moonunud nägu. Warwick haaras mehel õlgadest
finni. Ta pidi kiirelt tegutsema, sest juba järgmisel sekun-
dil tuli nähtawale ka teine mees, kes künse wiljana rip-
pus kõie küljes.

Surjategijad ei teinud katsetki wastu hakata, sest was-
taseid oli liig palju. Kapten ja laewadetektiiv ei pannud

revolvreid käest, kuna Fernanda Warwickil aitas kurjategijaid võita. Blondipäise mehe sidus Warwick eriti tugevasti linnu, kuna tal temaga oli juba halbu kogemusi. Hiljem osutus, et too parutaga mees oli olnud waremalt tširkuse artistiks, kus ta teiste kunstide seas oli demonstreerinud ka löödikust wabastumise wõtteid.

Ka „koterman“ oli waremalt olnud tširkuse kunstniks. Tema akrobaatilised oskused wõimaldasid tal alhwina ronida föit mööda lüles ja alla. Ta elas siin kolikambris juba üle kuu ja lahkus oma peiduurkast waid öösel saaki otstima minnes. Nöögist leidis ta alati ohtralt toitu.

Tema kaaslane sõitis reisijana esimeses klassis. Et mitte oma sagedaste meresõitudega meeskonna tähelepanu äratada, kasutas ta igal reisil teist parukat ja uut nime. Tema muretses „kotermanile“ andmeid reisijate kohta ja hoolitses saagi peitmise eest.

Mõlemad kurjategijad anti järgmisel hommikul Tunisi sadamapolitsei korraldusesse.

Fernanda oli asunud elama ilusasse hotell Majestic'i. Ta kawatseb Tunisi jääda waid kaheks päewaks. Ta istus parajasti einel ja määris isuäratawalt pruuniks küpsenud saiiale wõid, kui hotelli täskjalg talle ulatas nimelkaardi.

Seit hiljem astus Walter Warwick saali. Ta temwitask teda sõbralikult ja küsis, kas tohib tema lauda istuda.

„Kui lubate, siis õiendame äriasjad kõigepealt,“ algas ta. Ta tõmbas taskust rahakoti ja wõttis sealt mitu suurt pangatähte. „Seitse tuhat wiissada franki, palun!“

Kõhklewalt wõttis Fernanda raha wastu.

„Ma ei tea tõesti, kas olen teeninud selle waewataju,“ ütles ta. „See oli paljas juhus, et märkasin parutaga meest. Kui ma poleks oletanud, et ta on keegi isik, teda. .“ Ta waitis järsku.

Kuid Warwick polnud nähtawasti põrmuugi uudishimulik, sest ta ei küsinud ainsagi sõnaga lähemaid teateid Fernanda tegevuse kohta.

„Selle raha olete aujalt teeninud,“ ütles ta waid weendunult.

Wastufe asemel wöttis Fernanda ühe tuhandefrangilise ja andis selle Warwickile tagasi.

„Balun — wiige see laemadetektiivile! Lõpuks oli ju meil ainult natuke rohkem õnne. . .“

„Hüwa, teen seda ja lisan omalt poolt teise tuhandefrangilise juurde,“ sõnas Warwick.

Ta wöttis rahakoti uuesti taskust, et pangatähete sinna tagasi panna. Kogemata aga tõmbas ta ühtlasi wälja kirja, mis langes põrandale. Kärnesti kummardus Warwick, kuid mitte küllalt kiiresti Fernanda jaoks, kes huwitawalt heitis pilgu aadressile. See oli kirjutatud masinal. Tähed tundusid Fernandale wäga tuttawad — tõepoolest: need olid samad kaunis harwa tarwitatud tüüpi tähed, millistega olid kirjutatud need salapärased lätitused, millede autoriks oli too tundmatu „keegi, kes teid jumaldab“.

„Sain praegu imeliku kirja,“ ütles Warwick.

„Imeliku kirja?“ küsis Fernanda ja ta häälest kostis tagasihoiitud pinewust.

Wastufe asemel wöttis Warwick ümbrikust kirja ja watas selle Fernandale. Hoolimata oma ärewusest, märkas Fernanda, et mees ümbriku tohe pistis tasku. Oli ilmselge, et Warwick ei tahtnud Fernandale näidata ümbrikule kirjutatud aadressi.

Fernanda walitses end jälle. Kindla käega wöttis ta kirja wastu, mis sisaldas waid paar rida:

„Balnid jõudsid waasi. Rändajat pole weel näha. Dotame karamani faks päewa pärast noort kuud.“

Salapärasel kirjajal puudus allkiri. Kuid nüüd oli Fernanda weendumus, et see kiri oli kirjutatud samal masinal, millel olid tipinud tema tundmatu „austaja“ kirjad. Nii tähtede kujul kui rikked olid ühed ja samad.

Fernanda waatas Warwickule näkku ja küsis teeseldub üksteistõhususega:

„Kust tuleb see kiri?“

„Prantsusmaalt,“ wastas Warwick kiirelt.

Fernanda oli postmarki ümbrikult näinud waid möödaminnes, kuid ta oleks wõinud wanduda, et see polnud prantsuse mark! Ta püüdis Warwicki lõtku meelitada.

„Keegi juuattses nalja teha ja saatis selle kirja teie nimele.“

„Ei, see kiri polnud adresseeritud minule. See oli nähtavasti kogemata sattunud minu posti wähele. Alles pärast kirja awamist märkasin eksitust.“

„Noh, siis wõite kirja õigele adressaadile tagasi saata...“

„Kiri oli saadetud kohaliku postkontori nõudmiseni.“

Fernanda oli ennist märganud, et kirjale oli kirjutatud wõõras nimi. Ta oleks meelsasti heitnud pilgu ümbritsele, kuid ta ei jõandanud Warwickilt seda küsida.

„Kätame selle rumala kirja. Kas teie ei tuleks minuga parem Kartaago wäremeid waatama?“ Walter Warwick waatas temale paluwalt otja.

Fernanda oli nõus. Nad wäljusid hotellist. Ohk oli peaaegu juuwigelt hõ. Kohwikute terrassidel istusid wõõrad turistid ja lärarikkad itaallased. Moodne Tunis sarnanes Euroopa suurlinnale. Minult saledad minaretid pärismaalaste linnajaoos reetsid idamaad.

Warwick osutus moodsaale trammiwagunile, mis kandis pealkirja: „Kartaago.“

„Minu meelest on otse turitegu sellise moodsa trammiiga sõita aastatuhandeid wanasse Kartagoosse. Wõtame parem woorimehe, harilikku ebamoodsa woorimehe hobuse ja logisewa wanfriga.“

Oli juba keskpäew, kui nad wäremetelt jõudsid tagasi. Nad jõid lõunat hotell Majestic'i elegantjes jöögisaalis.

„Kui kauaks jääte veel Tunisi?“ küsis Walter Warwick.

„Sõidan juuba homme edasi. Aga teie?“

„Mul on siin veel mõningaid asju õiendada,“ wastas ta põiklewalt.

Kui lõhnaw mokka toodi lauale, küsis Fernanda, pitta-misi juhkrut segades ja mehele otja waadates:

„Ütelge, Warwick, kas kannate mõnikord — prille?“

Walter Warwick tõstis temale imestunud pilgu.

„Ei. Mul on ju head silmad.“

Fernandat ei rahuldanud see wastus.

„Aga oma uurimisretkedel — kas teie siis ei tarwita wabel prille?“

„Ei, mitte kunagi!“ kõlas kindel wastus. Fernanda tundis, et mees kõneles õigust. Ta ei pärinud edasi.

Pärastlõuna weetšid nad üheskoos, tuttudes muba-meedlaste linnaosaga. Warwick oli ilmsesti warem käinud Tunisēs, sest ta tundis linna hästi ja ostas huwitawalt anda seletusi.

Shtul läksid nad suurde warieteesse. Publik koosnes peamiselt itaallastest, kes üldse moodustawad suurema protsendi Tunisi elanikkonnast. Nga ettekande järele puhkes jaalis wilekontsert, sest wilistamine tähendas siin kiiduwaldusi.

Pärast etendust suundusid Fernanda ja Warwick baari. See oli toredasti sisustatud lokaal, kus joodi ainult Hampust. Kõlalised siin olid riidetatud sama elegantset kui Pariisis wõi mõnes teises Euroopa suurlinnas.

Oli juba hilja, kui Fernanda ja Warwick wiimaks hotelli hallis jätsid jumalaga.

„Clage hästi, Warwick,“ ütles Fernanda kahetsustundega, mis talle endale oli arusaamatu.

Warwick hoidis ta kätt kaua oma pihus ja ütles:

„Nägemiseni!“

Kui ta wiimaks wabastas Fernanda käe, tõrdas ta jeda ja see „Nägemiseni!“ kõlas nagu lubadus.

Fernanda sõitis rongiga wäikesesse Sfari sadamalinna. Seal ööbis ta. Järgmisel hommikul läks ta wäikesse sadamasse. „Cite Besancon“, wäike kaubaaurik, mis wõttis ta reisijaid peale, ei meelitanud oma pardale tulema. Wana laew wajas kaks päewa Tripolisesse jõudmiseks.

Fernanda käsul toimetas hotelli teenijastond ta pakid, millede arm Barcelonas ja Tunisīs tehtud ostude tõttu oli suurenenud, aurikule. Lõuna paiku hirwas „Cite Besancon“ antru.

Peale Fernanda sõitis laewal weel kaks kajutireisijat: paks kreeka ärimees, kes iga kahe minuti takka kirju siid-rätiga kuivatas oma higist laupa, kusjuures briljandid ta

Uhwatel sõrmedel järešid helgihetjatena, ja wäike äärmiselt elaw lõunaprantslane. Ta oli elufuutselt teatriagent ja sõitis Tripolisse seal külaskäiguetendusel wiibimat operetitruppi ära tooma. Ta jutustas wäsimatult anekdoote.

Sõidu festel tühjendasid mõlemad mehed loendamatu arwu weinipudeleid. Fernanda, kel raske oli hingata oma piisikeses halwasti õhutatud kajutis, pidi tahes-tahmata wiibima nende šeltšonnas, kuna ainsaks enam-wähem korralikuks ruumiks aurikul oli söögisalong.

Kuna ta kajut ajus just söögisalongi kõrwal, ei saanud ta ka öösel rahu, sest kreeklane ja prantslane mängisid peaaegu hommikuni kaarte, hülitšedes ja wandudes waljusti.

Järgmisel päewal oli halb ilm. Wäikesel aurikul, mis pähhlikoorena kõikus lainetel, andis see end eriti tunda. Fernanda oli õnnelik, kui eemalt hakkas paistma Tripolise sadam. Kuid siis tabas teda ebameeldim üllatus. Arsti ja sadamakontrolli ilmudes laewale, osutus, et teda ei lasta maale, kuna tal puudus Itaalia konsulsi šisšesõiduluba. Fernanda oli selle unustanud wõtmata.

Säärase tühiše formaalsuse pärast katkestada oma ettewõte, kui šüht oli silmaga nähtaw, — oh, see oli lihtšalt talumatu!

7.

Briener seisjis jälle Albatros Noeli ees. Elegantne Noel šilmitšes teda iroonilijelt.

„Ah, teie mõtšesite, et annan esimesele wastutulijale tema ausa näo peale wiisšada marka, ilma et wõtššin tarwitusele ettewaatuse abinõusid!“ Noel rõhutas pilkawalt šõna „ausat“.

Briener pomisšes midagi. Albatros puhus oma šigareti šuitsu ilusates rõngastes õhku.

„Kui ma ei ešši,“ ütles ta aeglaselt, „šis tulite laenatud raha mulle tagasi tooma. Teil ei läinud korda osta wiinlit.“

Brieneri pilgus wiktus wihawaen. Kuid ta surus oma tunded alla. Šüll see uhke hārra, too Albatros Noel teda weel tundma õpib!

„Tulen teile pakkuma kasulikku äri,“ ütles Briener sunnitud asjalikkusega.

Noel osutas toolile. Seni polnud ta oma külalisele pakunud istet. Briener istus. Ta oli uuesti tulnud Noeli juurde, kuna tal üksi puudus võimalus wiivli ostmist jatkata. Ta jutustas nüüd enam-vähem täpselt keemiku leiutisest, kuid Oliva Blanche'ist ja tema kaaslastest ei lausunud ta sõna.

Albatros Noel, kes oli kuulanud suurima tähelepanguga, märkas kohe lünka tema jutustuses.

„Milleks peitsite väärtusliku paberi mõõraste ärrimõõraste wiivlisse?“ küsis ta.

Brieneri segadus kestis vaid sekundi.

„Politsei oli mul kannul: vajasin kindlat peidukohta,“ ütles ta tõsiselt.

Noeli see vastus ei rahuldanud, kuid ta ei näidanud seda.

„Kus asub see wiivl praegu?“

Briener kehitas õlgu.

„Too neetud wiivlikehitaaja ei rääkinud mulle selle kohta midagi, ainult ähwardas politseiga.“

„See tõendab vaid, et ta teab teist mõndagi. Arvatawasti on ta teised seal käinud wiivlit otsimas.“

Briener noogutas süngelt pead.

„Aga siis on paber ammu juba leitud!“

Briener raputas energiliselt pead.

„Ei, mul on kindlad tõendusjed, et see pole nii!“

„Arge kõnelege mõistusõnu. Kuid tahate minu abi, siis peate avalikult kõik üles tunnistama.“

„Hea küll,“ porises Briener. „Tean, et proua Abellhausen otsib sama paberit. Kuidas sa seda tema toaneitsilt, keda kohtasin eile.“

Salajas oli Briener ise hirmul, et Oliva Blanche ja tema jõud olid paberi juba saanud oma waldusesse. Kuid sellest waikis ta Noelile.

„Millega seletate, et paberit pole senini leitud?“ küsis Noel.

Källe kehitas Briener õlgu.

„Wast müüdi wiinul mõnele tundmatule, selle asutohta pole senini leitud.“

See mees pole juugi nii rumal, teda tuleb terawalt filmas pidada, — mõtles Albatros Noel. Pärast lühikest waikust ütles ta:

„Olen walmis teid aitama. Kuid enne tahan teada, millist laadi on see salapärane leiutis?“

Brieneri ilme süngistus.

„Ma ei tea seda,“ lausus ta tusaselt.

Albatros Noel naeris pilkawalt.

„Kust teie siis teate, et leiutis on nii üliväärtuslik?“

Diig hilja märkas Briener, et oli ise jooksnud lõhku. Ta ei tohtinud ometi jutustada, et temale selle paberi war-
guse eest oli lubatud suur summa. Kui Albatros Noel kuuleks, et ta tahab oma sõpru petta, sultuks ta tema ettepa-
nekule weel suurema umbuslega. Ent see oli eksitus: Al-
batros Noeli aumõisted ei olnud kooskõlas tavalise mo-
raaliga, tema filmis polnud patt ei headuse rikkumine ega
sõprade reetmine.

„Koh?“ pöördus Noel uuesti oma külalise poole. „Kas jutustate mulle midagi sellest leiutisest?“

„Ma ei tea midagi lähemat,“ wastas Briener süngelt.

„Rahju küll, aga sellisel korral ei saa ma teid aidata. Teie mõistate ju ise, et ärimehel on wõimatu toetada ette-
wõtet, mille kohta tal on waid ebamäärased andmed.“

Briener tõusis püsti. Albatros märkas, et ta kõhles.

„Need wiisjada marka, mis teile andsin, peate mulle muidugi kohe ära andma,“ ütles ta sõbraliku naeratusega.

„See küll, jutustan teile kõik,“ pomises Briener was-
tumeelselt. „Kas olete kolmandikuga tuludest nõus?“

„Sellest räägime hiljem,“ tähendas Noel ükskõiksel.

„Ei, ma tahan seda kohe teada. Kolmandik on küllalt suur, et wõimaldada teile tagasihõlbumist,“ — ta rõhu-
tas seda sõna pilkawalt, „ärist“.

„Süüwa, rahuldun ühe kolmandikuga. Ja nüüd kõ-
nelege!“

Briener lähenes kirjutuslauale, mille taga istus Al-
batros Noel. Ta waatas arglisult ringi, nagu kardaks ta

— ja tema kartus oli õigustatum kui ta oletas — et seitel on kõrvad. Sofinal lausus ta:

„Dr. Abelhauseni leiutis tundub uskumatuna. Tal läks korda kunstlikult toota. . .“ Briener ei lõpetanud lauset, vaid maalis kats tähte Noeli ees olevale kuivatuspaberile.

Albatros Noel ei suutnud imestushüüdu alla juruda.

„Kas teie ei eksi?“ küsis ta ärevusest tähiseva häälega.

Briener raputas pead.

„Mul on teadmisi keemias ja ma nägin paberit,“ ütles ta kindlalt.

„Hüüva,“ lausus Albatros Noel rahulikult. „Minge nüüd ja tulge homme samal ajal tagasi. Loodan teie ajaks koguda andmeid viiuli kohta. — Ja veel midagi: ärge tehke rumalusi ja ärge jooge end purju. Kui teiega hoolimata kõigest juhtub midagi, siis waitige nagu haud. Ega teid igaveseks trellide taha ei paigutata. . .“

„Selles suhtes olge mureta.“ Brieneri nägu oli süinge ja otsustav.

Baerwalt oli Briener väljunud Noeli töötoast, kui sinna astus vanaldane lihtsalt riietatud naine. Ta oli nähtavasti meeste kõnelust kuulanud pealt, sest ta küsis fiskejuhatuseta: „Kas võtad ta äriosanikuks?“

„Ei mõtlegi seda,“ vastas Albatros Noel külmalt. „See mees tundub mulle liig kergemeeljena. Kuid asi ise on väärt, et sellega lähemalt tutvuneda.“

Ta heitis pilgu kuivatuspaberile ja rebis ära nurga, millele Briener oli kirjutanud kats tähte.

Pikkade seletuste ja rikkalike altkäemaksudega sai Fernanda ametivõimud viimaks nii kaugele, et tal lubati maale minna. Ta võttis voorimehe ja sõitis kohe hotell „Tripolitaini“, kus heitis magama, sest oli juba südaöö.

Järgmisel hommikul magas ta kaua, riietus hoolikalt ja lahkus hotellist, et minna sadamasse. Oli võimalik, et hispaania purjet oli juba kaabunud.

Ta ei jõudnud hotellist veel kuigi kaugele, kui märkas pärismaalaste rühma, kes midagi hümbritses, kättsedes ja

imestusest käsi laotades. Fernanda astus lähemale. Kuid iialgi ei saanud ta teada, mida pärismaalased seal vahtisid, sest järgmisel filmapilgul heideti talle pähe must rätt. Tugew käsi sulges tal juu.

Fernanda tundis end tõstetawat kätele ja kantawat kühugile. Käre käsi lasus raskelt ta juul ja takistas teda lajumast appi.

Ta kanti wanfrisse, mis kobe hakkas liikuma. Sõit ei kestnud kaua. Fernanda kuulis tasast kõnelust. Ent kuna räägiti araabia keelt, ei saanud ta ühestki sõnast aru.

Wiimaks peatus wanter. Jälle haarasid kaks tugewat kätt Fernanda ja tõstsid ta kui wäeti lapse üles. Surba sõidu ajal oli Fernanda weendunud, et rööwijad teda olid waritsenud hotelli läheduses. Nad olid talle nähtawasti järele hiilinud, millegagi põhjustanud rahwafogumise, et teda lõhku meelitada.

Fernanda tundis, et teda kanti trepist alla. Kopitanud lehast järeldas ta, et ta wiidi keldrisse. Keegi kummardus tema kohale ja järgmisel filmapilgul tõmmati tal rätt peast.

Kui ta filmad harjusid pimedusega, nägi ta hiigelsuure neegri wastikut irwitawat nägu. Pittjas niiskes wõlwiialuses asus weel teine mees, kuid see oli araablane. Tema wiipel eemaldus neeger.

Sõidu ajal olid Fernanda käed kinni seotud, kuna ta ägedalt rabeles. Näiid walutasid ta käed pööraselt. Fernanda heitis araablastele põlastawa pilgu ja hüüdis prantsuse keeles:

„Miksal wabastate mu käed?“

See kõlas rohkem käsuna kui palwena.

Araablane kummardus tema kohale ja sõlmis köididud lahti. Tal oli seljas puhas pakk mantel — burnus, ja ta näojooned olid sümpaatseid. Sette kõhkles Fernanda, kas mitte jälle kasutada dshiu-dshitsu wõtteid ja mees liüa nimaseks, et siis põgeneda, kuid ta loobus sellest kawatsusest kobe. Ülast kostis häälte suminat — nähtawasti oli seal palju inimesi.

„Miks tõite mu jüa?“ hüüis ta wihajelt.

Ta oli oodanud pilkawat mõi toorest vastust, kuid tema juurimaks üllatusets lausus araablane wiisaka tooniga:

„Arge muretsege, proua. Teiega ei juhtu midagi. Kui tuleb õhtu, siis wiiake teid teise paika, kus teil on pa'ju mugavam olla. Seal ei tarwitse teil milleski tunda puudust.“

Ta kõneles prantsuse keelt kerge aktjendiga. Ta ajetas Fernanda ette wäite se puutoosi.

„Et teil poleks liiga igaw!“

Wäite toos sijaldas sigarette. Fernanda kätotti oli temalt ära wõetud.

„Ma eelistaksin oma sigaretti,“ ütles ta umbusklikult.

Araablase tõmmu nägu tõnrbus kergelt naeratusele. Ta wõttis toosist sigareti ja süütas selle. Suitsetanud wiinu, ütles ta:

„Mäete, proua, teie umbust on aluseta.“

Ta seisib juba usse juures, kuid ootas nähtawasti weel mõnda küsimust. Fernanda wakis.

„Kas soowite weel midagi?“ küsis ta siis.

Kuna Fernanda ei wastanud, wäljus ta wiisaka kummardusega ruumist.

Fernanda kirulis ust lukku klõpsatawat. Niipea kui araablase sammude müdin warbus, kargas ta jalule. Ta astus wäite trellitatud akna alla, millest wõlwalusesse tungis nõrka walgusekuma. Uken juubus süngesse kõrgetest müüridest piiratud õue. Polnud lootustki omal jõul pääseda siit wälja.

Ta istus jälle karedale räpasele matile. Peale kõlbmatu tolu oli see kongi ainjaks „mööbliks“.

Polnud kahtlust, mida taheti tema rööwimisega saawatada. Teda taheti eemaldada Tripolisest, kuna lähemal päewil pidi saabuma purjet „Don Ubaldo“. Aga kelle korraldusel see oli toimunud? Kellel seisib ta teel ees? Oliva Blanche'il oma kaaslastega? Brillidega mehel? Wõi — oli mängus weel teisi isikuid?

Mehaaniliselt sirutas Fernanda käe ja wõttis sigareti. Araablane oli jätnud siia ta paki wabatikke. Fernanda

hingas sügavasti suitsu. Oli hämmastav kui rahustavalt mõjus see sigarett.

Järsku valdas Fernandat pöörane väsimus. Ta tahtis sigareti eemale visjata, kuid tal polnud jõudu käe tõstmiseks. Lõdvalt langes sigarett ta sõrmede vahelt ja kukkus matile. Kõrbelhais ja pikkamisi tõusev suits ilmutasid, et kuivad taimedid olid võtnud tuld.

Enne kui jõudis suurem õnnetus, arvanes hääletult üks ja iseneja ruttas lohe mati juurde. Kontsaga kustutas ta tulepeša.

Araablase viipel tõstis hiiglaslik neeger, kes temale oli järgnenud, Fernanda sülle ja viis ta trepist üles.

Maja ees ootas wanter. Meelemärguse kaotanud naisdetektiiv asetati wantrile ja sõit algas uuesti.

Seal, kus lõpeb moodne itaallaste poolt ehitatud Tripolis, keskib datlipalmide jalus idamaine lofs. Siin elas kunagi Ahman-pašha oma armuka teenijastonna ja veel armukama naiste hulgaga. Vääne kivilisatsioon mõjus pašhale halvasti — ta kaotas peaaegu terve oma varanduse Monte-Carlo mängusaalides ja lofs jäi liitakajuvõtjale kreeklasele, kelle nime eurooplasel oli peaaegu võimatu häälbada.

Müüd üüris kreeklane willa — lofsiks ei jumatsetud jeda hoonet enam nimetada — turistidele, kes seal peatusid lühemat või pikemat aega. Viimased kuud oli willa seisnud tühi — Tripolis ei huvitanud rikkaid turiste eriti, — kuid müüd oli kreeklane viimaks jälle leidnud üürnikud, õigemini üürnikud olid ise leidnud willa.

Oliva Blanche ja tema kolm kaaslast olid igaüks omaette jaabunud Tripolisesse. Nad ei reisinud kunagi koos, et mitte asjatult äratada tähelepanu. Kui mõnrega rühm „Nõu“ juhtus „õnnetus“, ei puudutanud see teisi ja nad võtsid rahulikult jatkata oma tööd. Juba mõni päev oli rühm täies koosseisus Tripolises. Ka nad olid juba mõndagi lorda jaatnud.

Kõige energilisemaks isiksuseks rühmas oli ta praegune juht Oliva Blanche. Tema ei wõlgnenud jeda kohta oma ilule, nagu oleks wõinud otustada ta wälimulle järgi, waid oma tiirele otjustuswõimele, osawusele lahendada ta kõige keerulisemaid ülesandeid ja oma raugematule tahtejõule.

Oliva polnud nii noor kui ta näis esimesel pilgul. Tema tegevus oli alanud juba enne maailmasõda. Páris plikana weel oli ta astunud wene rewolutsionääride ridadesse, jattunud poliitsei kiuüsi — ja pääsenud karistusest. Ta oli nimelt äratanud oma terawmeelsete wastustega poliitilise poliitsei juhtide tähelepanu ja talle oli tehtud ettepanek hakkata promokaatoriks. Juba järgmisel päewal ilmus ta jälle rewolutsionääride koosolekule ja nüüd jattas ta oma tahepakkumise mangu kuni maailmasõja puhkemiseni. Siis astus ta salalure teenistusesse.

Oliva Blanche oli kõigiti sobiw isik salapärase rühma juhtiks.

Oliva Blanche teadis Fernanda saabumist ja samal ajal, kui wiimane astus üle hotell „Tripolitaini“ läwe, teatati temale juba Fernanda asukohast.

Purjel „Don Ubaldo“ pidi lähemalil päewil jõudma Tripolise sadamasse. Jalt keemik Abelhausenile leiutise järele kestis juba kaua küllalt. Rühm „NF“ otustas kiiresti saatutada sihi. Kohe pärast Fernanda saabumist astus Oliva Blanche oma usaldusmeestega ühendusse: naisdekteeriw pidi purjela saabumiseni tingimata kaduma.

Rühm „NF“ ei peatanud tarwalikult wõõrastemajades, waid ühtlalt asetsemas willades, kus puudusid uudishimulikud toaneitid ja telnerid. Seeford olid nad üürinud Ahman-passi lossi.

Juba kümme päewa olid nad Tripolises, kuid „Don Ubaldo“ wiibis ikka weel merel. See asjaolu tegi nad rahutuks. Telegraafilisele järelepärimisele lähemalt sadamast kuulsid nad lõpuks, et „Don Ubaldo“ oli põigunud Bizerte sadamasse ja seal seisnud terve nädala. Nüüd oli ta jälle teel.

Oliva Blanche ja tema kaaslased lahkusid juba varakult enne lõunat villast. Rahtis rühmas suundusid nad ja-damasse: Felix Bauwers saatis Olivat ja Vladimir Ostrog ja Feodor Schenk moodustasid teise paari. Neil oli lahendada eriline ülesanne. Hoolimata kõige põhjalikumalt uurimisist polnud neil õnnestunud selgitada, kas prillidega mees oli Tripolises või mitte. Kui otsustus, et ta viimajel silmapilgul veel ilmus nähtavale, siis pidi Ostrog ja Schenk selle eest hoolitsema, et ta esimesena ei pääseks purjekale.

Oli jõe päikeseküllane jaanuari-päev. Oliva Blanche ja Felix Bauwers seisid sadamatail ja vaatlesid esmatas-siliste pillkülmade kaudu erdi ees laiutuvat sinirohelist merepinda.

„Don Ubaldo“ tuleb!“ hüüdis Oliva Blanche.

„Restab veel tunni, enne kui ta jõuab sadamasse,“ ütles Felix Bauwers, kes samuti oli erutatud.

Ta vaatas ringi — mõne saja sammul kaugusel seisid Ostrog ja Schenk.

Jätk suuremaks paifusid purjed. Juba paistis selgesti laev. Veel kümme minutit ja „Don Ubaldo“ on kohal. Samal silmapilgul ilmus kai nurga tagant nähtavale mootorpaat ja võttis kursori otse purjekale. Paadis istus keegi prillidega mees.

„Brillidega mees!“ hüüdis Oliva Blanche ehmunult. „Ta jõuab meist ette!“ Ta pillkülmade hoidem käsi märises.

Rannast oli selgesti näha, kuidas mootorpaat sõitis purjeka kõrvale ja paadis istuja püsti tõusis ning midagi hüüdis. Laeva veelingu äärde ilmus keegi mees. Nende vahel arenes lühike kõnelus, mis kaile ei kostnud.

Särgmisel silmapilgul heideti kõis alla. Mees paadis haaras sellest kinni ja ronis osavalt laeva pardale.

Ostrog ja Schenk lähenesid pooljoostes Olivale ja Bauwersile. Ka nemad olid ärritatult jälginud merel toimuvat stsiooni.

Nüüd eentalbus kai äärest sadamapolitsei mootorpaat ja suundus samuti purjeka poole. Nähtavasti oli sadamavalitsusest märgitud mootorpaadi imelikku manöövrit.

Kuid enne politseipaadi lähenemist ilmus prillidega mees jälle nähtavale. Ta lastis end kõiit pidi paati ja minut hiljem eemaldus see põrisedes purjekast.

Oliva ja ta kaaslased nägid selgesti, et prillidega mees lahkus laewalt tühjade kätega.

„Ta ei saanud wiulit!“ hüüdsid Ostrog ja Schenk ühel ajall.

„Wahest wõttis ta ainult paberi kaasa,“ tähendas Oliva Blanche süngelt.

Kuid see oli siiski wõimatu. Prillidega mees oli laewal meetnud waid kolm minutit. Waewalt jõudis ta selle lihtse ajaga wiulist wõtta paberi, ja pealegi oli waewalt usutaw, et ta tegi seda tunnistajate juuresolekul. Oliva Blanche taipas, et tundmatu wastane polnud leidnud wiulit.

„Wiimaks pole seda üldse purjekast?“ pöördus ta Bauwersi poole, „ja meie oleme asjatult oma aega wiitnud?“

Järsku wõpatas ta. Ugedalt haaras ta Bauwersi käsi warrest kinni. „Seal! Waata ometi!“

Bauwers ja mõlemad teised mehed waatasid ojutatud suunda. Paari saja sammuga kaugusel neist peatus auto. Sellest wäljus heledasti riidetatud noor daam ja lähenes kiirete sammudega kaile. Ka kolm meest tundsid ta wüüd ära.

8.

Kui Fernanda ärkas uimastusest, oli juba hele päew. Ta lebas puhtal raudwoodil walges, lihtsalt kuid koduselt istustatud toas. Restis hükk aega, enne kui ta taipas, mis temaga oli juhtunud. Minult pikkamisi meenusid temale eelmise päewa sündmused.

Fernanda ei kahelnud jelles, et sigaretid, mis araablane jättis temale, olid immutatud mingi uimastuswahendiga. Sigareti, mille ta ise Fernanda juures oli jüüdanud, oli ta arwatavasti toosi waruks walmis pannud.

Kaugemale Fernanda oma mõtiskelus ei jõudnud, sest üks arvanes taha ja teegi astus sisse. Fernanda tõusis istukile.

„Jääge vahulikult lebama, signorina,“ ütles maha hääle itaalia keeles.

Fernanda ees seisis araablanna lihtjas, kuid puhtas maani ulatuvast kleidis.

„Kus ma olen?“ küsis Fernanda, ikka veel weidi uimane.

„Signorina ei tarvitse karta,“ jättas wana naine, „mina hoolitsen signorina eest“.

Fernanda imestas: oli ta tõesti selle wana naisega jäetud üksi? Ei, see oli waewalt usutatav. Nagu naine oleks taibanud ta mõtteid, ütles ka nüüd:

„Peale minu on siin ainult veel Hassan ja Ali. Kuid signorinal ei maksa neid karta, nad walwawad ainult, et signorina ei läheks ära.“

Kuna Fernanda waitis, küsis naine:

„Kas signorina tahab süüa?“

Fernanda noogutas. Tal oli tõesti hirmus nälg, polnud ta ju wiimase kaheksime nälja tunni jooksul söönud ainult toidurahu. Ta oli otsustanud säilitada oma rahu, kuna esialgu polnud mingit võimalust põgenemiseks.

Wana naine lahkus toast ja tuli warsti tagasi, tuues kaasa küllma toitu ja kannu aurawat teed. See oli õige magus ja nähtawasti keedetud mingisugustest taimedest.

Fernanda polnud veel hõõmist lõpetanud, kui pärast kiiret koputust üks uuesti awanes. Wäwel seisis araablane keldrift.

Ta kummardus Fernanda ees. Wast nüüd päewavalguses märkas Fernanda, kui ilus oli see mees. Mõtlasti märkas ta hõõgust kavalat joont tema näos.

Fernanda ei wastanud araablase terwitusele, jättates hõõmist. Sätendawate silmadega waatas mees wõõrast naist.

„Palun wabandust sigarettide pärast, preili,“ algas ta. „See oli määratud selleks, et katistada teid astumast ette-

maatamatuid samme. Mul oleks olnud väga piinlik prei-
lit uuesti kõita."

Fernanda pani kahvli ja noa käest ning vaatas araab-
lasele otja.

„Kas tulite ainult oma kaastunde avaldamiseks siia?“
küsis ta irooniliselt.

„Allah õpetab meid halbu tegusid heade sõnadega taha
tegema!“ ütles ta tõsiselt.

„Käärtige vähem lillelist teelt.“

„Preili on ise jumalik lill!“

Fernanda tahtis teravalt vastata, kuid pidas siis pa-
remaks araablast mitte vihastada. Oli mõistlikum temaga
hästi läbi saada.

„Kaua mul tuleb teie... küllaliskahjust veel kasuta-
da?“ küsis ta võimalikult viisaka häälega.

„Kolm päeva veel, preili,“ vastas araablane. „Ro-
he pärast noorkuud viiakse teid hotelli tagasi.“

Fernanda kuulatas tähelepanelikult. „Kolm päeva
pärast noorkuud!“ Talle meenus järsku jalapärane kiri,
mis kogemata oli lükkunud Warwicki taskust. „Dotame ka-
ravani kaks päeva pärast noorkuud,“ kõlas viimane lause
kirjas! Instinktiivselt taipas Fernanda ühendust araab-
lase sõnade ja selle imelikku kirja vahel, mida Warwick ei
tahtnud tunnustada omaks. Kaks päeva pärast noorkuud
oodati „karavani“ — õigemini „Don Ubaldo“ ja mõni
päev hiljem taheti ta alles vabastada!

Fernanda meeleolu halvenes. Näis enam kui kindel,
et Walter Warwick oli seotud tema röövimisega. Ta oli
juba Tunisis olnud veendunud, et see kiri polnud juhus-
likult sattunud Warwicki kättesse, kuid nüüd meenusid
temale veel teised momendid. Warwicki revolvrer oli ol-
nud varustatud müra-summutajaga. Kui korralik mi-
nime tarvitab oma revolvrerit, siis ei tarda ta pauku.
Vastupidi, ta tahab sellega äratada teiste tähelepanu.
Müra-summutajat oma revolvreril kasutavad vaid need,
kes käivad pimedaid teid.

Fernanda vaatas araablasele otja:

„Küllal on noorkuu?“

„Homme, preili,“ vastas mees.

Tähendab — kahe päeva pärast saabub „Don Ubaldo!“ See näis kõigiti tõenäoline. Ja alles järgmisel päeval taheti ta vabastada. See oli paaha.

Araablane eemaldus, reetmata oma tuleku õiget põhjust. Fernanda ruttas uffe juurde. See polnud lutsus. Aga kui ta läbis kõrvaltoa, astusid temale kaks meest vastu.

Kui Fernanda silmas hiiglaslikku neegrit oma alati irmitatava vastiku näoga, valdas teda pöörane viha. Ta oleks peaaegu jõostnud tema kallale, kuid valitses end siiski veel wiimajel sekundil. Kui ta ka paari dshiu-dshitsu mõttega oleks õnnestunud teda uimaseks lüüa, poleks sellest olnud abi, kuna seal oli veel teine mees — pikk kõhn araablane erakordselt tõmmu nahaga. Kuid tema polnud kaugeltki nii vastik kui neeger.

Kui mõlemad mehed nägid Fernandat, hiiudsid nad waljusti. Kohe ilmus wana naine, kes ütles itaalia keeles, et kaugemale minna olewat keelatud. Fernanda pöörus waitides ümber.

Järgmisil päewil otis ta asjatult põgenemise wõimalust. Kuid seda ei leidunud.

Kolmanda päewa õhtupoolikul valdas Fernandat täielik lootusetus: ta ei uskunud enam, et wiib oma ettewõtte õnnelikult lõpule. Kuid ta lohutas end: polnud ju tema kawatjuste nurjumine tingitud tema hooletusest. See tõd püendus tal õnn ja see oli kõik. Pealegi oli palju kergem tequtseada Berliinis wõi mõnes teises suurlinnas kui siin tundmatus Aafrikas, kus euroopalik tsiwilisatsioon piirdus waid wälismaalaste linnaosaga.

Fernandas tähtas jälle lootus, kui möödus neljas ja wiies päew ning teda ikka weel ei wabastatud. See oli tõenduseks, et purjel polnud weel saabunud.

Ngawusest ja teotsemistahrest alustas Fernanda juba ette luhumisele määratud wabastuskatset. Koa abil, mille ta näppas talitaja tagant, hakkas ta afna trelle lahti kangutama. Kahe päewa pärast tuli asi awalikuks ja walwet tema järele kõwendati.

Uraablast polnud enam näha. Fernanda wiitis aega prantsuskeelse seiklusromaaniga lugemisele, mille wana naine kustil oli hankinud, ja mille sisse wang warsti teadis peast.

Rahelshandal päewal juhtus imelik lugu. See oli weidi aega enne magamaminekut. Läbi arwatud afna lendas tupp wälge paberitükki. Üllatunult tõstis Fernanda selle üles. Kiirest pilgust sedelile aitas Fernanda tuju tõstmiseks. Kärmeesti jurus ta pea wastu trelle, kuid salapäraselt kirjatoojat polnud enam näha.

„Kui wanaeit hommikul toob teile eine, kat-
suge temast wõitu saada. Siis wõite majast ta-
kistamatult lahkuda.

„Keegi, kes teid jumaldab.“

Selline oli kirja sisse, mis oli tipitud samal masinal kui kõik tundmatu endised läkitused.

Fernanda meetis rahutu öö. Hetkekski ei tulnud talle kahklust, et see wõis olla tõsi, millesse teda taheti meelitada.

Ta ärkas hommikul õige wana ja kistus oma woodilina kistasteks ribadeks.

Wiimaks kuulis ta lähenevaid samme. Toants keerati lukust lahti. Wana talitaja astus sisse, kandis kääs. Fernanda ootas, kuni ta kummardus laua kohale, ja jões-
tis siis tema kallale. Minuti jooksul oli ta kätest-jalust löidetud. Wanaeit oli wotamatust rinnakust nii segane, et ta isegi ei hiiudnud appi.

Fernanda siida põksus kuuldawalt, kui ta, läbinud kaks suuremat ruumi, astus õuele. Kuid kustil polnud näha inimesi — ümbrus oli nagu wälja surunud. Fernanda ei imestanudki — talle näis loomulikuna, et waburid kõik olid kadunud.

Wäraw, mis wiis uulitsale, oli lukus. Ent kuna müür ei olnud wäga kõrge, ronis Fernanda sellest üle. Ta tormas piki kistast müüridewahelist uulitsat tagasi waatamata edasi, küsimata, kuhu see tee suundus.

Kaua eesles Fernanda räpaseil tänawail ja umbuulitsais, enne kui ta wiimaks jõudis euroopalikku linnaossa.

Mõni minut hiljem oli ta juba hotell „Tripolitan'is“. Wastu rutanud direktorile, kes ehmunult küsis tema ootamatu kadumise põhjust, ei wastanud ta midagi täpset, ja ta toaneitsile, keda äärmiselt huvitas, kus preili oli elanud kaheksa päewa, ei annud ta lähemaid teletusi.

Suure kiirusega wabetas Fernanda riided ja ruttas siis hotelli büroosse. Kohe Tripolisesse saabudes oli ta oma rahatagatwara annud büroo teraskappi hoiule, ja nüüd kiitis ta ennast oma ettewaatuse pärast. Ta wõttis mõni aja liiri ja tellis auto.

Juba kaugest märkas Fernanda lähenevat purjekat. Auto, mis ei tohtinud sõita kaile, peatus. Fernanda wäljus masinast. Samal hetkel filmas ta mõne saja sammuga kaugusel neljast isikust koosnewat rühma.

Sele päikesepaiste talistas teda eraldamast nende nägusid, kuid kohe esimesel pilgul arwas ta tundwat kolme mehe seas seiswat daami. See oli ta jaladuslik reisikaaslane Barcelona rongilt! Polnud kahtlust — seal ootas „Don Ubaldo“ too seltskond, kes nagu temagi pidas jah-ti dr. Ubellhauzeni leiutisele.

Samal hetkel sõitis sadamasse terve woor kõrgest loormatud wewaautosid, mis warjasid nelja isikut Fernanda pillude eest. Poolhoostes jõostis ta kaile. Hingeldades ringi waadates, ei näinud Fernanda neist enam kedagi. Asjatult piilus ta igasse maailmakaarde: kwartett oli kadunud!

Fernanda pööras oma pilgu jälle merele. „Don Ubaldo“ — see nimi paistis juba selgesti — oli nüüd päris ligidal. Ent kestis ometi pool tundi, enne kui laew oli pandud kohale ja toll ning politsei tulid maale.

Wiimaks seisis Fernanda laewa pardal. Aga waevalt oli kapten kuulnud ta esimesi sõnu, kui ta wihaselt kätartas:

„Ma ei taha jellest meetud wiimulist enam midagi kuulda! Juba oli mul sadamapolitseiga asjatuid jekeldusi selle mehe pärast, kes ennist mu laewale ronis! Igawene tainapea! Nagu ta ei teaks, et ametiwõimud kohe mõtle-

wad ta mis. . . Mul pole mingit salakaupa laewal, aga nüüd anna wastust. . ."

Mida rohkem kapten kõneles, seda ägedamaks ta muutus. Fernanda aga kuulis tema sõnadest waid seda, et keegi oli juba käinud laewal.

Pikkamisi rahunes „Don Ubaldo“ kapten, ja nüüd jutustas ta Fernandale prillidega mehest, kes oli tulnud mootorpaadiga ja sadamasse sisesõidul rominud laewale.

„Kas ta wõttis wiuli kaasa?“ küüsis Fernanda ärritusest wärisewa häälega.

„Alvarez! pole ju enam laewal,“ wastas kapten pahaselt.

„Kes on Alvarez?“

„Alvarez oli selle madruse nimi, kes Barcelonas ostis endale wiuli. Kas see oli sama, mida teie otsite, seda ma muidugi ei tea.“

„Ja kus on nüüd see Alvarez?“

„Bizertes. Ta murdis oma käeluu ja wiidi haiglasse,“ porises kapten wastuseks.

Nüüd alles kuulis Fernanda, et „Don Ubaldo oli sõitnud Bizerte sadamasse sisse ja seisnud seal lühemat aega. Sellest olenes ka hiline mine Tripolisisse.“

„Kuidas oli Alvarez! pereformanimi?“ küüsis Fernanda oma wõluwaima naeratusega.

Ent isegi noore weetlewa daami üllalaste naeratus ei juutnud wana merikaru tuju parandada. Ta ei wastanud üldse enam, waid pööras Fernandale selja ja suundus oma lajutisse. Arwatavasti ei teadnud ta madruse pereformanime, oli selle unustanud wõi polnud jeda üldse kunagi kuulnud. Wõib-olla oli ta madruse wõtnud laewa, küsimata temalt pabereid.

Fernanda kehitas õlgu, seisis weel hetke paigal ja läks siis maale. Rail waatas ta uuesti ringi, kuid salapärasest kwartetist polnud kedagi näha.

Beerand tundi hiljem Fernanda astus postkontori. Kui ta ametnikule ulatas telegrammi-blanketi, hüüdis mees üllatunult:

„See on juba kolmas telegramm madrus Alharezile Bizerte haiglas! Esimene telegramm saadeti umbes tund aega tagasi ja teine alles kolme minuti eest!”

Mina olen muidugi jälle viimane! — mõtles Fernanda kibestunult. Whlasi imestas ta: kes oli teine telegrammi saatja? Oli prillidega mehest veel keegi ette jõudnud?

„Kas võiksite mulle ütelda, kuidas telegrammide saatjad välja nägid?” küsis ta ametnikult, kes näis olevat jutukas.

Mees kehitas õlgu. Oma kohalt olevat tal raske näha väikese akna taga seisjaid.

Fernanda kummardus akna kohale ja sosistas:

„Kas võin wast. . . neid telegramme näha?”

Ametniku ilme süngistus. Mida see võõras daam ometi mõtles? Tema oli ometi annud wande. . . Kuid siis langes ta pilli sajalirühmale pangatähele, mis äkki oli ilmunud tema ette. Riisatus oli liig suur. Lõpuks — kuigi see oli keelatud — polnud ju patt näidata asjast huvitatule laht täiesti süütut telegrammi.

Ta pilgutas silma ja sulges akna. Minut hiljem avas ta selle uuesti. Ametnik asetab telegrammi-blanketi Fernanda ette. Whest pilgust hispaaniakeelsele tekstile piisab Fernandale:

„Ostan teilt Barcelonas hangitud wiuli. Matšhan wäga kõrget hindu. Olen mõne päewa pärast Bizertes. Tingimata oodata.

Salvatini.”

Fernanda lükkas blanketi ametnikule tagasi ja watas temale ootawat otša.

„Teine, warem antud telegramm pole enam siin. Kuid oma sisu poolest ei erine ta põrmugi sellest telegrammist.”

„Ja alltiri?”

Ametnik mõtles. „Rahjaks olen unustanud nime. Kuid igatahes polnud see ei itaalia, hispaania ega prantsuse nimi. See tõlas kuidagi inglisepäraselt.”

„Oli see wast. . . Warwick?,” küsis Fernanda.

Ametriks raputas pead. „Ei, jeda see ei olnud. Selles nimes oli mitu e'd.“

Fernanda ei haatnudki katvatsetud telegrammi ära. Selle kaalus ta küsimust, kas madrusel mitte telegrafeerida, et maksab wiuli eest wiislada franki rohkem kui teised, kuid siis taipas ta, et see oli asjata. Kui teised temast warem jõuavad Bizertesse, wõivad nad kas wiuli hinna ajada nii kõrgese, et tema ei suuda seda osta, kõrvaldada paberil wiulist, nii et madrus jeda üldse ei märka, wõi, kolmandaks, koguni wäewõimuga wõtta temalt wiuli.

Oli selge, et ta ei tohtinud kaotada ainfsatki filmapilku. Ta pöördus hotelli tagasi ja suundus otsetohe büroosse. Seal selgus, et Tripolisel puudus Tunisiaga ühendus maad kaudu. Murik, millega Fernanda oli saabunud, käis ainult kolm korda kuus. Seega oli tal wõimalus alles kaheksa päewa pärast teele asuda. Kuid postiaurik Sitjiiliasse läks juba järgmisel päewal. Teekond üle Itaalia ja Marseille kestis igatahes wiis kuni kuus päewa.

Fernanda otsustas siiski kasutada jeda teed, kuna paremat ei olnud. Itaalia postiauriku wäljumiseni oli weel kolksümmendneli tundi aega. Fernanda otsustas selle aja praktiliselt kasutada.

Tal oli kolm ülesannet: leida see maja, kus teda wangi peeti, ja hankida mingisuguseid andmeid tema wõlvijate kohta. Siis tahtis ta otsida üles mootorpaadi, millega prillidega mees oli „Don Ubaldole“ vastu sõitnud. Ja lõpuks otsustas ta muretseda mõningaid andmeid ja laparase telegrammi-saaja Salvatini üle. Ent pärast pikemat kaalumist loobus ta wiimajest kawatsusest. Polnud wähematki kahtlust, et „Salvatini“ oli walenümi.

Ottewaatus jundis Fernandat otssima endale kaaslast pärismaalaste linnajalku minemiseks. Ta ei kartnud, kuid teadis väga hästi, et kui temaga midagi nüüd juhtub, on wiil igatweheseks kadunud. Politsei poole ei tahtnud ta pöörduda, sest ametiasutistes aeti asju aeglaselt ja tema pidi homme tingimata ära sõitma. Kuid siis tuli tal leidlik mõte.

Kohvik „Tripoli“ terrassil istujid suure telgi varjus itaalia ohvitserid ja sõjaväeametnikud. Nad olid rietatud nii elegantsest, nagu istuksid nad kuskil Rooma peenemas kohvikus. Nad jõid limonaadi ja veini ning silitasid hästihoolitsetud käega aegajalt oma edevaid väikestivurrukesti.

Beerand tundi hiljem oli Fernanda juba kahe ohvitseriga tuttav. Ta oli neile lähelt naeratanud ja mehed olid tulnud tema lauda. Leitnant Carboni ja kapten Barini näisid olevat väga rahul oma ilusa lauakaaslasega, ja kui viimane avaldas soovvi araablaste linnaosaga lähemalt tutvuneda, olid nad kohe valmis teda saatma.

Fernanda ja mõlemad ohvitserid sammusid läbi kitsaste varjurikaste uulitsate, läbisid mõlvialuseid, peatusid turgudel. Shus tundus mürtside, datlite ja elewandi-luu lõhna. Pärismaalastest kaupmehed istujid idamaises rahus oma tibatillukeste poodide ees ja ainult üksikud neist jumastsejised mõõraste möödudes tõsta pead ja pakkuda kaupa.

Barsti weendus Fernanda, et väljast mõimatu oli tunda matja, kus ta mitu päeva oli olnud vangis. Kõik need afnata müürid jarnanesid üksteisele nagu kaks tilka mett. Pealegi polnud Fernanda põgenemiseärrituses pööranud ümbrusele erilist tähelepanu.

„Siin pole palju vaadata,“ ütles noor leitnant. „Minult müürid ja müürid. . .“

„Teil on õigus,“ vastas Fernanda, „oletasin, et pärismaalaste linnaosa on palju huvitavam.“

„Kas jääte veel kauaks Tripolisesse?“ küsis kapten Barini.

„Järgmise postiauriku väljumiseni!“ ütles Fernanda.

„Kadestan teid!“ hüüdis kapten.

Ja leitnant ütles: „Kuba aasta otša pole ma käinud Roomas.“

„Kah, meil siin Liibias pole see elu kuigi lõbus,“ tähendas kapten ja naeratas muhkalt.

„Oh, minagi ei sõida Euroopasse pikemaiks ajaks. Tä-

bin ainult kiirrongil teie kodumaa ja tulen siis Bõhja-
Mafrikasje taasi. Minu reisijihiks on nimelt Tunis."

Mõlemad mehed waatasid temale üllhatunult otsa.

"Kah. . . aga miks kvaliifite selleks siis pikema ja kal-
dima tee?"

"Kuna häärgmine aurik sõidab Tunisi alles kahetia päe-
wa pärast ja mul on kiire. Wäga kiire loquni."

"On see mõni tähtis asi, mis sunnib teid Tunisesje
sõitma?" küsis kapten.

"Apris tähtis asi," wastas Fernanda tõsijelt.

Kapten Barini astus leitnandi kõrwale ja hõsistas te-
male kiiresti paar sõna itaalia keeles. Nad olid seni kõ-
nelnud prantsuse keelt ja ohwitseril polnud aimugi, et
Fernanda sai tema sõnadest aru.

Fernanda pöördus kapteni poole ja waahas temale kü-
siwalt otsa.

"Teie peate mind. . . jallakuulajaks?"

"Sagatahes wäga kahklaseks," wastas kapten karmilt.
Ksjane üllalaste naeratus oli kadunud tema näolt.

"Ehkite, härra kapten," wastas Fernanda rahulikult.

"Mina olen detektiiv ja otfin üht wäga wäärtuslikku. . .
anuuifikariistikta. Palun, siin on minu tunnistused. Wõite
neid muidugi pidada wõltsituks ja mind waljistada, kuid
see tooks nii teile kui mulle ainult asjatuid sekkedusi. Bea-
legi tähendaks paar päewa wiivitust loqni minu senise
töö tühistamist, ja sellest oleks tõesti kahju, kuna siis kur-
jategijad pääseksid wõidule."

Kapten Barini silmittes Fernandat tähelepanelikult.
Ta oli tark mees ja hea inimtuudja. Daam kõneles tõtt,
selles ta ei kahelnud.

"Wabandage, preili," lausus ta müüid hoopis sõbrali-
kumalt. "Meie, itaallased, oleme Tripolise pereme-
hed alles lühikest aega ja meil tuleb ikka weel wõidelda
oma heisufõlja häilitamise eest. . . Mlati liigub siin jala-
kuulajaid. . . Wõh, üibe sõnaga, teie tundusite meie esi-
mesest filmapilgust haadik kahklasena. Tripolisesse saabub
harwa turiste, weel harvemini aga ükfitult reisiraid

daame. Teie dokumendid polnud randumisel korras — asjaolu, mis teile just hvarju ei heida, sest salakuulajate passid ja paberid on isika parimas korras, varustatud kõigi vajalike pitsatite ja allkirjadega, — kuid siis kadusite lootamatult Tripoliest ja itaasi tülles ei ütelnud teie kellelegi, kus weelsite need päemad. Simestate wast, et tean seda kõike?" naeratas kapten. „Seda mõnab minu amet, olen nimelt. . .“ Ta waihtis ja jättas siis: „Ütskõik, sest ei maksa kõnelda. Igatahes polnud see paljas juhus, et tuttussite minu ja leitnant Gerbloniga.“

Waihtides oli Fernanda kuulanud ohwitseri seletust. Müüid ütles ta:

„Kõõmustan igatahes, et teie mind enam ei kahtlusta.“

Ta waatas kaptenile otša: „Wõi on teil isika weel nautu umbusku minu wastu? See oleks ju täiesti lomulik.“

„Ei, usaldan teid täiesti,“ wastas kapten tõsijelt. „Tõendan teile jeda tõe. Kas tahate kahe tunni pärast olla Dõuna=Tunisis?“

Fernada waatas ohwitserile häämmastunult otša. Teigi ta nalja?

„Alga see on ju täiesti mõimatu. Isegi kui aurik wäljüks tänä, kuluks tal wähemalt poolteist päewa Dõuna=Tunisisse jõudmiseks.“

Kapten naeris. „Murikul küll, kuid lennukil mitte!“

Tahate mind lennukil wiia Tunisisse?“ imestas Fernanda.

Kapten Barini noogutas.

„Alga see teile kahtlutasuks alusetu kahtlustuse eest.“

Fernanda ei suutnud jeda õnne isika weel uskuda.

„Jah, aga on see teil mõimulik? Metan, et teie käsutuses seisawad waid sõjaväelennukid.“

„Muidugi. Eralennukeid siin ei ole. Kuid mul on wõrdlemisi wabad käed. Kui pean jeda tarwilikuks, antakse mulle ülemuse poolt pikema juttuta lennukuba. Kapten heitis pillgu uurile. „Kell on kolm. Olge poole tunni pärast walmis, jõidan teile hotelli järele.“

Kahtskümmend wiis minutit hiljem seisis Fernanda hotelli hallis ja maksis oma arwet. Kapten Barini sootwil oli

ta ainult väikese käsitöökõrvi kaasa võtnud, kuna ülejäänud pagasi hoteelli uksehoidja pidi laevaga järele saatma.

„Bajan veel üht kirjamaiki,“ ütles Fernanda. Ta oli direktor Holmes-Smigulskale huumorutuga koostanud aruande oma tegevusest.

Kui uksehoidja ulatas temale margi, ei juutnud Fernanda tagasi hoida üllatushüüdu. See oli samasugune mark kui too Warwicki salapärasel kirjal. Härelikult oli see positiivse pandud Tripolises, mitte aga Brantsusmaal, nagu Warwick oli ütelnud.

Wäljast kostis autopasuina tuututamist. Närgmisel silmapilgul astus kapten Barini hoteelli halli.

„Mäen, et olete täpne,“ ütles ta naeratades.

„Täpsus on majesteedide wiisakus,“ naljatas Fernanda.

Need istusid autosse, mis ootas neid hoteelli ees. Sõidu ajal pöördus Fernanda kapteni poole:

„Kas teate midagi kolmest võõrast härrast ja daamist, kes hiljuti kaabusid Tripolisesse?“

Kapten eitas üllatumult.

„Ja ka prillidega sakslasest pole teie midagi kuulnud?“

Dhwitser raputas jälle pead. Fernanda weendus, et tema kaaslase agentuurandmed polnud nii täiuslikud, kui ta algul oli oletanud. Ühtlasi tundis ta piinlikkust, et just tema, elukutseline detektiiv, oli äratanud tähelepanu, kuna ta waenlased end wistavasti oskajid warjata. Fernanda kahtles, et polnud tarkwitusle võtnud küllaldaselt ettevaatuswahendeid oma õigete sihtide peitmiseks.

Ta ei teadnud, et Tripolise ametiwõimudele juba enne tema kaabumist oli tulnud nimetu kiri, milles teda tembeldata hädaohhtlikuks salakuulajaks. Ent kuna nimetu kirja wõeti teatava eelarwamuslega, ei olnud waltwe tema järele eriti tugew.

Pluto peatus väikesel lennuväljal. Keegi sõdur määrnud montöörilikult askeldas lennuki juures. Rõõmsalt silmitses Fernanda wõimsat teraslindu.

„Tunni aja pärast oleme Gabesis,“ tähendas kapten uhkelt.

„Mitu kilomeetrit see teeb tunnis?“ küsis Fernanda viisakalt.

„Umbes nelisada kilomeetrit. Kodumaal leidub meil aga masinaid, mis arendavad veel palju suuremat kiirust!“ Kapten Barini ei püüdnudki oma patriootilist uhkust varjata.

Nüüd töid mõned sõdurid kortsid ja paigutasid need lennukisse. Hämmastunult märkas Fernanda, et kortsid sõjaldasid kartuleid.

„Tagajärgidel külastan meie piiriposte kõrves. Sõjaväe konfektide kõrvale on värsked kartulid neile päris maiusroaks. Ei juhtu jeda igapäev, et neile lennukiga viiakse kartuleid. See oleks liiga kallis lõbu: masin tarvitab tunnis jada kakskümmend liitrit kütet.“

Siis ilmus keegi sõdur suure musta puuristiga, mis samuti kadus lennuki sisse. Erine kui Fernanda jõudis esitada küsimust, seletas kapten:

„Neil päevil sai kottupõrkel pärismaalastega hürma piirikindluse allõhvitser. Seltsimehed matšid ta maha ja nõuavad nüüd meilt risti tema hauale. Kõrves pole puid. Peale närbumud rohu, liiva ja päikese ei leidu seal midagi.“

Kapten vaikis ja Fernanda ei seganud tema mõtiskelu.

Õhki kõlas mitu pauku. Paugud kostsid barakkide poolt, mis seisid umbes viiesaja sammu kaugusel lennukvälja serval. Sõdurid tormasid kohe barakkide poole. Ka Fernanda ja kapten järgnesid neile.

Smelikul kumbel ei leidnud nad seal midagi. Barakkide taga kasvab tihedalt võsastik. Nähtavasti olid lastjad põgenenud põõsaste varju.

Sõdurid otsisid võsastiku läbi, kuid see ei annud mingisuguseid tulemusi. Kapten Barini heitis pilgu kellale.

„Beame startima. Tahan enne pimeduse tulekut Tripolisse tagasi jõuda.“

Mõni minut hiljem tõusis lennuk õhku. Kapten ja meeskond istusid kahe mootoriga masina tüüri taga. Nüüd

mõne minuti pärast helkis nende all meri. Nad lendasid piki rannikut.

Lennul oli umbes pool tundi olnud teel, kui Fernanda märkas, et mõlemad lendurid teineteisega elavalt kõnelesid, õigemini märkide abil üksteisest püüdsid aru saada, sest mootorite kõrvulukustatu võrin lümmatas kõik hääled. Ühtlasi pani Fernanda tähele, et lennuk tüüris ranniku poole.

Enne kui Fernanda jõudis midagi taibata, lastus lennuk kiirelt alla. Selgesti paistis juba liivane maapind. Järgmisel filmapildil tundis ta kaunis tugevat tõuget ja lennuk libises veel mõne meetri edasi, et siis peatuda.

„Hädamaandumine, pomises kapten pahaselt. Ta sõlmis rihma lahti ja kadus lennuki taqumissse ossa, kuhu olid enniist paigutatud karkulid ja teised pakid. Kohe pärast seda kuulis Fernanda elhmunud hüüet. Siis ilmus kapten uuesti nähtavale, kätt pidi enda järelle tirides kedagi mõõrast meest.

Müüd kufflus müits „jlänese“ peast ja pitad tihedad tumedad juuksed langesid ta õlgadele. Soovimata kaasreisija õhutus mäisjeks. Fernanda tundis ta ära.

Kui Oliva Blanche ja tema kolm kaaslast Tripolise sadama kail filmasid autost väljumat Fernandat, taipasid nad filmapilt, et seda kohtamist tuli iga hinna eest wältida. Kraisdetektiiv neile otsekohe ei saanud telha kurja, wõis ta neile ometi tekitada jekelldufi ametiwõimudega.

Dotamatult ilmuv meoautode woor aitas neil märkamatulult kaduda. Kuid Oliva Blanche ei tunnistanud end weel wõidetuks. Tema ja ta kaaslastel oli kohe uus kawa walmis. Kuna prillidega mees laewalt oli lahkunud wiulita, oli enam kui kindel, et seda laewal üldse ei leidunud. Kuid jelles tuli muretjeda jellqust.

Selle aja jooksul, mis „Don Albaldol“ kulus oma kohale asumiseks, riietus Dstrog ümber ja hiilis siis Fernanda järele laewale. Tema madruseliitfond ei paistnud kellelegi filma ja nii wõis ta täheslepanu äratamata seista

kastide võimna taga, kuhu selgesti kostis kapteni ja Fernanda vaheline kõnelus.

Ta lahkus laevalt enne Fernandat ja ruttas kohe lähedalasuvasse kortsi, kus teised teda ootasid. Ta juttustas keile, et viinuli omanik madrus Alvarez viibis Bizerte haiglas.

Oliva Blanche käskis Alvarezile kohe läkitada telegrammi. Fedor Schenk täitis selle ülesande, kirjutades telegrammille alla Salvatini nime.

Siis andis Oliva Blanche Ostrogile käsu Fernandale igale poole järgneda. Vladimir Ostrog polnud kuigi teravmeelne ega leidlik inimene, kuid kedagi „varjutada“ oskas ta suurepäraselt. Ta ushkustas alati sellega, et oli jomal ajal Moskvas jälitanud revolutsionääride ülesandel kõige ohtavamad poliitseiagendi nädalate kaupa, ilma et too midagi oleks märkanud.

Ostrog ei lahkunud Fernanda kannul. Ta nägi teda kohvik Tripolis kõneldes itaalia ohvitseridega, ja järgnes neile, kui nad suundusid pärismaallaste linnaossa.

Ostrog oskas nii palju prantsuse keelt, et ta sai aru Fernanda kõnelusest ohvitseridega. Kui ta kuulis kapteni süüdistust Fernanda vastu, naeris ta hääletult. Ta teadis väga hästi, kes oli juhtunud ametivõimude tähelepanu naisdetektiivile.

Oliva Blanche oli olnud see, kes tõstis Fernandale laebust. Ta oli pettunud, et ametivõimud nimetat kirja siiski kuigi tõstest ei võtnud.

Laevalt oli Fernanda ohvitseridest lahkunud, kui Ostrog aurtol kihutas viihm „M'i“ pealkorterisse.

Kuulnud tema aruannet, seletas Oliva külmalt:

„Beame lemdama kaasa!“

Mehele waatasid temale hämmastumult otsta.

„Doomulikult ei mahu meie kõik neljakese lennukisse, kuid aitab sellest, kui üks meist sõidab kaasa,“ jattas Oliva ja tutvustas siis mehi oma katvaga.

Polnud kaotada aega: tuli toimida suure kiirusega. Nad lahkusid oma willast. Oliva kandis oma pika mantli all

piitse ja mehepluusi. Ta oli otsustanud ise mängida „jänese“ osa. Sealjuures oli olulisemaks põhjuselks see, et tema oli kõige kergem.

Teel lennukäljale ei teadnud Oliva Blanche veel, kuidas ta pääseb lennukisise. Kõik oleneb ümbrusest ja võimalustest.

Sel ajal kui Ostrog ja Bauwers barakkide taga lasksid paar pauku õhku, lähenes Oliva Blanche lennukile teisest suunast. Kui Fernanda ja kapten pöördusid tagasi, oli Oliva juba lennukis.

Ta hingas kergendatult, kui lennuk tõusis õhku. Ta uskus oma õnnetähte, olles meendumud, et leiab maandumisel võimaluse täheleparu äratamata kaduda. Igal juhul viibisid nad siis juba Brantsuse pinnal, kus Itaalia sõjaväelastel polnud enam sõnaõigust. Tal oli kaasas suurem summa raha, millest piisas ohtraiks abtkäemaksudeks.

Tema asukoht kartulikorvide ja teiste pakkide vahel polnud just mugav. Ta konutas korvide vahel, pea toetatud musta ristiga vastu.

Äkki tundis Oliva Blanche, et lennuk vajus ifka madalamale ja madalamale. Tugevasti tõukestis järeldas ta siis, et masin oli maabunud. Olid nad tõesti juba saabunud Gabesi? Ta heitis pilgu kellale: ei, oli veel liig vara. Järelikult oli juhtunud midagi muud. Põksuva südamega votas ta asjade arengut.

Kui kapten Barini silmas konutawat kuju kartulikorvide vahel, arvvas ta algul, et silmad teda petavad. Tema järgrõõksel mõtteks oli: keegi sõduritest oli kas kogemata või meelega kaasa lennanud! Tugevasti haaras ta mehikesel õlast kinni ja kiskus ta peidurkasti väljale.

Juba esimesel pilgul meendus kapten Barini, et ta seda inimest nägi esimest korda. Kuid enne veel, kui ta jõudis laujudada sõna, kaotas „jänese“ oma mätsi ja üllatunud ohvitser märkas nüüd, et tema ees seisis naine.

„Kes teie olete? Kuidas sattusite lennukisise?“ Küsimus ei kõlanud eriti karmilt, sest kapten oli weidi segane kummalisest arvastusest.

Oliva Blanche polnud oma käitumise kohta veel jõudnud selgusele. Ta vastas ainult õlgade-kehitamisega. Siis ohutus ta Fernandale:

„Küüfige ometi jellest preililt!“

Kapten Barini waatas Fernandale otša. Ta pilgus peegeldus umbusll.

„Kas tunnete seda naist?“

„Ei. Mitte isiklikult. Ma ei tea ka tema nime, kuid ma tean, et Berliini politsei tunneb tema vastu suurt huvi.“

Fernanda astus kapteni juurde ja hõhistas temale midagi.

Jälle pöördus kapten Oliva poole.

„Kas teate ka, et teie kuritahtlik tegewus oleks wõinud põhjustada raske õnnetuse?“

Oliva Blanche ei vastanud. Kapten haaras ta õlust kinni ja raputas teda tugevasti. Ta oli nii wihane, et oleks soowimata reisijale meeleldi annud tubli nahatäie. See oli tõesti ainult õnnelik juhus, et tema ja ta kaaslased olid veel elus ega lebanud kuskil ranniku kiwidel murtud luudega. Kõnelemata wäärtuslikust lennukist, mis tema kamaale oli läinud maksma mitusada tuhat liiri.

Kapten Barini taltfutatas end. Lõpuks oli see ikkagi naine, kes seisis tema ees. Külmalt lausus ta:

„Olete lennukile liigseks koormaks ja jellepärawast jätan ma teid siia maha. Olete ise oma saatuses süüdi.“

Oliva Blanche heitis ohwitserile uuriwa pilgu. Tema ilmest oli wõimatu järeldada, kas ta tahtis teda ainult hirmutada, wõi mõttes ta oma ähwarduse tõepoolest teostada.

„Mina teie asemel, härra kapten, oleksin wiisakam ja wistaltshin mõne kornwi kartuleid lennukist wälja,“ ütles ta naeratades.

See ärritas kaptenit veel enam.

„Wõin teid ka lihtsalt maha lasta!“ káratas ta raewunult.

Oliva Blanche naeratas jahedalst, kuigi ta süda wári-

ses. Ent hoolimata sellest, lausub ta teeseldud üksteistsega:

„Unustate, härra kapten, et wiibime Brantsuse pinnal!

„Mene praegu kõrvetse,“ vastas kapten järselt. „Sa kõrvetse on oma seadused. Kui see teile rohkem meeldib, võin ju karistuse lennukis lasta täide viia. Seal asute Itaalia pinnal.“

„Teie ei tee seda, härra kapten,“ naeratas Oliva Blanche üleolevalt, „juba sellepärast mitte, et tahate seda saksapreilit häästa inetust waatepildist.“

Kapten Barini mõotis teda põlastatava pilguga ja ütles siis lendurile:

„Seersant, tooge oma revolver!“

Seersant, kes koos Fernandaaga waitides oli jälginud ärevat stseeni, lähenes kõhklewate sammudega lennukile. Kas komandant tõesti kartatsetes...

Kestis tükk aega, enne kui ta uuesti ilmus nähtawale, revolver käes. Fernanda ruttas kapteni juurde, kuid ohwitser sundis teda oma pilguga waitima.

Oliva Blanche'i näol ei liikunud ainusti mustel, kuid tal oli esimest korda elus hirm.

„Seersant, kas revolver on laetud?“ küsis kapten.

Seersant jaatas.

„Müüd pange tähele. Müüpea, kui see daam siin teeb katset põgeneda, siis tulistage!“

Ta astus lennuki juurde ja hakkas kartulikõrve wälja tõstma. Oliva Blanche ohkas tergendatult: järjekult wõeti ta ifka kaasa. Gabesis leiab ta kindlasti võimaluse märkamatult kaduda. . .

Ragu aimates Oliva Blanche'i mõtteid, peatus kapten oma töös ja ütles temale:

„Arge lootkegi, et pääsete Gabesis põgenema! Hoolitsen juba selle eest, et teie lennukist wälja ei saa! Wõtan teid Tripolisesse kaasa ja annan teid sõjakohu kätte!“

Ta kästis käewiipega seersanti pista revolveri tasku. Bendur tegi seda ilmse tergendusega ja astus siis jälle lennukisse. Fernanda ja kapten olid eemaldunud mõnekümne sammuga kaugusele. Oliva Blanche'ist ei hoolinud keegi.

Bögenemisest polnud siin juttu. Kui ta pääses kuulidest, sureks ta ääretul liivavalagendikul nälga ja janusse.

„Kas tahtsite ta tõesti maha lasta?“ küsis Fernanda taha.

„Seda oleks ta tõesti väärinud, kuid loomulikult ei saavatse ta seda hetkegi. Tahsin teda ainult natuke hirmutada.“

Miski kuulsid nad lenduri walju wandumist. Kapten rattas kõhe masina juurde ja Fernanda kuulis nüüd mõlemaid mehi ärritatult kõnelevat. Nad rääkisid nii kiirelt, et Fernanda ei saanud kõigist sõnust aru. Nii palju taipas ta, et lennukis oli midagi korraast ära. Kapten ja lendur laotasid liivale rätid ja tööriistad.

„Kas võiksin teid aidata?“ küsis Fernanda.

„Kahjuks mitte,“ vastas Barini ja pühtis laubalt higi. Tema ja seersant olid mõned lennukiosjad laotanud rätidemale. Nende käed tilkusid õlist.

Fernanda silmitses Oliva Blanche'i. Ta oli istunud liivale lennuki varju ja suitsetas sigaretti. Tema pill kõhtus nüüd Fernanda omaga.

Neelaste sanmudega lähenes Fernanda oma võistlejale. Oliva Blanche ootas nähtava hultviga tema esimesi sõnu.

„Mul on väga kahju näha teid jäärates seisukorras,“ ütles Fernanda viisakalt.

Oliva Blanche vaatas talle umbusklikult otse ja waitis edasi.

„Kapten ütles, et teid ootab raske karistus,“ jätkas Fernanda.

„Ma ei usu, et lendan temaga Tripolitesse tagasi. Ta pole minu jaoks küllalt osav lendur. Muide, teate ju isegi, et mul pole aega.“ Oliva Blanche naeratas jahedalt.

„Megi võimatunimal juhul, kui teil õnnestub enne mind jõuda. . .“ Fernanda kõhles: ta ei teadnud, kas Oliva Blanche oli teadlik wiuli praeguses asupaigas.

„...jõuda Bizertesse, tahtsite velda,“ lõpetas Oliva Blanche lause. „Saavatse seda kindlasti.“

„Onn kaasa! Kardan waid, et teie reis osutub asjatuks. Wiitul on nimelt juba minu usaldusmeeste käes!”

See oli wale ja Fernanda polnud sugugi weendunud, et tema wõistleja ustus seda.

Oliva Blanche naeratas ifka weel. Mes hetke pärast küsis ta:

„Kas teie usaldusmees weendus ka selles, et paber on alles wiivlis?”

Hoop tabas märki. Fernanda ei leidnud koge wastust. Oliva märkas seda ja jattkas:

„On wõimalik, et wiitul on teie usaldusmeeste käes, kuid tema siisu on minu ülesandel juba toimetatud kindlas-
se paika!”

See oli tühi hooplemine. Bahulikult wastas Fernanda:

„Püüate mind lüüa minu enese relwadega. Hüüwa, tunnistar, et wiitul pole weel minu waldukses. Aga olge kindel: seekord saawutab „rändaja“ „karawani“ õigel ajal!

Fernanda oli neid kahte sõna Warwicki salapärasest kirjast kasutanud waid huupi. Kende mõju üllatas teda. Tema nii enesekindel ja ifeteaderw wastane jattus segadusse ja jäi wait. Restis hull aega enne kui ta ütles:

„Ma ei mõista, millest teie kõnelete.” Kuid see ei kõlanud wäga weentwalt.

Fernanda ei kahelnud enam, et salapärane kiri oli pärit Oliva Blanche'i ringkonnast. Kui asi oli nii, siis pidi tema salapärane austaja „keegi kes teid jumaldaq“, olema üks tema kolmest abilisest. Ent Fernanda ei saanud oma mõtet lõpuni theietada, sest kapten Barini astus tema juurde.

Ta kõnbas ta kõnwoale ja ütles tafa:

„Kardan, et peame siin ööbima.” Ta usutas loojene-
wale päikesele. „Warsti on siin pime ja meie mootorid pole korras.”

Kiiresti lastus lõunamaine öö. Päikese kadudes õht muutus wiluks. Sühiteseks reisis kapten polnud toiduaineid kaasa wõtnud. Minult kartuleid oli neil külluses. Fernanda kuulis kaptenit kõnelewat wahi wahetamisest. Kas walwet peeti waid wõõra daami pärast?

Südaööl ärkas Fernanda äkki. Ta kuulis pauke. Ta tahtis kärmesti püsti karata, kuid teegi surus ta vastu maad.

„Hääge lamama!“ kuulis ta kapteni häält.

Samal filmapilgul wuhises kuul üle ta pea. Tulistamine jatkus.

„Mis on juhtunud?“ küsis Fernanda ohwitserilt.

„Meid rünnatakse!“ wastas kapten Barini.

Ta tahtis ilmsesti weel midagi lisada, kuid nähtamatu waenlaste paugud katkestasid ta sõnad. Fernanda kuulis teda tulistawat oma rewolwrist. Ka temast wassul lastis teegi. See oli seersant, kes lebas kartulikõrwide taga.

„Lulge,“ jostistas kapten, „ka meie peame otsima parema koha.“

Nad roomasid pead tõstmata kartulikõrwide warju.

„Kus on see naine?“ küsis Fernanda.

Kapten Barini ei wastanud. Tont wõtku teda! Tal oli praegusel filmapilgul tähtsamat teha, kui selle „jänese“ järele waltwata. Kui see kõmmunahkne jõuk, kes neile südaööl tungis kallale, wõidu saatwatab, on kõik kadunud.

Sga paugu kõlades kuulatas kapten Barini hirmumult. Ta kartis sama palju masina kui oma kaaslaste pärast. Waenlasi polnud näha, ainult lastude jähwatawad tulejoad tunnistasid, et neid oli kaugelest rohkem kui rünnatavaid.

Kõrwepoegade hirmutamiseks tulistasid lennuli warjus olijad wahetpidamata. Seersant, kes oli wõtnud püüsi, ulatas oma raste rewolwri Fernandale.

Müüd wast taipas Fernanda, miks kapten õhtul oli kõnelnud walwe wajaolukusest. Kui wahiti poleks olnud wäljas, oleks neid waenlane üllatanud une pealt. Mis siis oleks juhtunud, sellele Fernanda ei julgenud mõeldaagi. Kõrwe rööwlite julmus ja halastamatus olid ju tuntud.

Möödus tund, wast koguni kaks — Fernandal oli wõimatu täpselt määrata aega, — siis ilmus idataewasse hele toir. Tume surunud liiw wärwus äkki hõbedaseks. Ka for-

raga, peaaegu üleminekuta, saabus päev. Waenlasi pol-
nub kuskil. Minult lauguses Terkivad wäikesed kinkad
manitsefid ettewaatusle. Nende taga lurrasid arwata-
wasti wastased.

Pistkamisi ajas end kapten püisti. Ta waatas otstwalt
ringi ja hüüdis siis üllatumult:

„Meie jänes on kadunud!“

Ja samal filmapilgul tungis seersandi suust wihane
wandesõna:

„Saatanad on mootorid läbi lastnud!“

Bennuki mootoritesse oli tunginud mitu kuuli. Oli-
va Blanche'ist polnud näha jälgegi. Kapten atwastas weel
uue õrnetuse: waenlase kuul oli puurinud augu weendusse
ja seal leidus nüüd põhja peal ainult mõni till wäärtus-
tistku märjufest.

Konutades kartulifortwide taga, pidasid nad kolmekest
sõjanõu. Fernanda kuulis alles müüd, et neil polnud loo-
ta kiret abi. Tripolises ei olnud käesolewal filmapilgul
teist lennukit, mida oleks wõinud kaata otstimisrettele.
Wahemaa läbistamiseks, mille lennuk oli ületanud poole
tunniga, kulus jalgwäel wähemalt kaks päewa.

Õnneks sissaldasid mootorite jahutajad nii palju wett,
et nad ei tarwitfenud karta piinatwat janururma. Hooli-
mata sellest, et weel oli rooste ja ritsinusõli maik, jõid nad
seda ahnelt suurte sõõmudega. Kapten Barini oli kindel,
et päewal beduiinid ei julge neid rünnata. See oleks nei-
le tähendanud suuri kaotusi, sest lennuki warjust oli lähe-
nejaid hea tulistada. Sõdaohhtlikuks kujunes nende seisu-
kord alles pimeduse tulekul. Neil oli waid wähe laske-
moona, selle lõppeades aga oli kõik otšas. . .

Ernelõuna möödus rahulikult. Waenlast ei ilmunud
nähtawale. Kapteni käsul seersant oli musta puuristi
lastnud bensiiniga üle walada ja süüdata. Tule peal teet-
sid nad tühjas bensiinimõus kartuleid.

Mõlemad melhed, kes eelmisel ööl polnud fulgenud fil-
mi, heitsid pärast sõõki magama. Fernanda jäi walwele.
Jstudes, püis käes ja wahtides laugusesse, mõtles ta kadu-

nud naisele. Kuhu ta läks? Waenlase poole? See oli waewalt usutaw.

Järsku wõpatas Fernanda oma mõtetest. Talle näis kui liiguks liit ümberringi. Ja korragapuhkes torm. Kõrge liitwasein süngistas taewa. Päew oli nagu äkki muutunud ööks. Oh! oli palaw ja lõõstuma panew. Fernanda ei uskunud, et ta elab maru üle.

Kapten Barini ja lendur olid ammu ärganud. Käs-
tinud Fernandat teha sedasama, peitfid nad pead mantlite
alla ja jäid tormi möödumist ootama.

Kui nad jälle tõusid, oli liitwatuist waibunud. Päite
kumas punaselt kaugele süngaste kohal. Kõrge pärast seda
nägid nad künneid mehi endile lähenevat. Waenlane
algas uut rünnakut.

9.

Nagu kofku lepitud, ilmus Briener järgmisel päewal
uuesti Albatros Noeli juurde. Pettunult kuulis ta, et
Noelil polnud weel õnnestunud teada saada, kus praegu
asus wiinul. Ta lootitas Brieneril kannatada ja hoiduda
igast kergemeelsest hammust. Tema, Noel, pidawat nüüd
mõneks päewaks ära sõitma. Tagasi tulles lootivat ta
Brienerile tuua häid uudiseid.

Rahuldamatult lahkus Briener salapärase Albatros
Noeli süngest majast. Ta aimas, et Noel teadis rohkem kui
ta suwatsetes ütelda.

Sette arutles Briener, mida nüüd peale hakata. Ta
wajas waheldust. Wanglas weedetud nädalad polnud just
õhusad, ja tal oli raha taskus. Kõpuks otjustas ta siis-
ki walwele jääda.

Noeli korteri wastas asus kõrts. Briener astus sinna
ja istus ainsa alla laua äärde. Oma kohalt arwanes tal
waade Noeli maja uhtsele.

Ta jõi juba teist klaasi õlut, kui ta märkas meest, kes
seisis naabermaja wärawa warjus ja wahtis kõrtsi poole.
Brieneri süda hakkas ägedalt põkkuma. Kuid ta säilitas
oma külmatwere, taskus arwe ja waljus kõrtsist.

Pikkamisi samanus ta tänawat mööda edasi. Närsku pillas ta oma lünda. Kunnardudes jeda üles tõstma, nägi ta, et mees, kes ennist oli seisnud teisel pool tänawat kõõli vastas, käis tema kannul.

Kuna jälitaja ei teinud katset teda vangistada, oli Anne, et ta polnud politseist. Närgelikult oli ta Albatros Noeli mehi. See asjaolu suurendas Brieneri umbustu oma liitlase vastu. Miks laskis ta teda walwata? Brieneri ajus walmis uus plaan.

Kuttamata jatkas ta oma teed ja astus siis ühte kohwikusse. Pööranud uksele helja, istus ta suure peegli wastu. Sest hiljem sisenes ta ta jälitaja, istus paar lauda tema taha, nagu paistis peeglist, ja hüwenes ajalehe lugemisse. Kuid ühtelugu waatas ta wargi Brieneri poole.

Sunneks tundis Briener kohwikut hästi. See tergendas tema kawatjust. Ta waatas mitu korda kella, nagu ootaks ta kedagi, ja ütles siis waljusti kelnerile:

„Kui kats härrat küsivad kedagi härra Straufet, siis juhatage nad minu lauda!“

Brieneri wäikesel trikil oli edu. Ajalehega mees tõusis ja sammus telefonitapi poole. Brieneri sõnadest effiteele wiidud, tahtis ta abi paluda, et jõuda selgusele ta mõlema oodatava härra tegewuse kohta.

Briener polnud kohwikusse tulles wõtnud mantli seljast. Ta asetask nööd oma kindad laua marmorplaadile ja lähenes puhwetile. Selle kõrwal asusid neli ust: ühest neist paistis ühendust ootawa Noeli käsilase nägu. Ta rahunes, kui nägi, et Briener, jätnud oma kindad lauale, suundus pesemisruumi. Ent Briener ei läinud sinna, waid teeseldes, nagu oleks ta effinud uksega, astus ta kõõli.

Nöögis oli nii palju rahwast, et teda üldse ei märgatud ja ta lipsas karmesti teise hissekäigu laudu kohwiku juurde kuulwasse restorani, sealst edasi aga tänawale, kus ta kobe peatas esimese mööduwa taksjo.

Wõni minut hiljem seisis Briener jälle Albatros Noeli maja ees. Umbes tunni oli ta waritšenud wärawa wariis, kui Albatros Noel wiimaks ilmus nähtawale. Oli juba päris pime.

Käes väike kohver, sammus Albatros Noel linna poole. Briener tema kannul. Warsti hüüdis Noel auto. Nohe wöttis ka Briener tahto, ja käskis juhti esimesele autole järele kihutada.

Noeli auto peatus Anhalti jaama ees. Ka Briener ruttas jaamahoonesse. Ta järgnes Noelile ettevaatlikus kauguses. Albatros Noel astus piletkassa ette. Sekund hiljem seisis Briener noore mehe kõrval, kes nähtawasti kerget teenistust otsides siin ringi lonkis.

„Astuge jelle härra selja taha,“ jostistas Briener erutatult ja otutas Noelile, „kui teil õrnestub teada saada, kuhu ta wõtab pileti, siis on teil mark teenitud!“

Noormees ei lastnud jeda teistkorda öelda. Briener nägi teda lähenemat Noelile. Juba paari minuti pärast oli ta tagasi.

„Koh?“ küsis Briener kannatamatult.

„Kriitades sirutas noormees talle oma peopesa. „Ta wöttis pileti Prahasse,“ ütles päewawaras alles siis, kui hõbemünt oli tal juba käes.“

Briener ruttas tahwli alla, millele olid märgitud wäljumate rongide tellaajad. Ootus, et kiirrong Tšehhi pealinna sõitis kahetunnine minuti pärast wälja. Briener ei kaalunud kaua. Ta aimas, et Noeli reis oli milgi wiisil kadunud wiimliga ühenduses. Brieneril oli eilsest jaadik paß. See oli poola paß ja kandis muidugi hoopis teist nime. Kuid paß oli õige — see warastati ühest Sileesia jaamas magawalt poola põllutööliselt — ja pildil oli üegi teatav jarnadus Brieneriga.

Sellepärast ei kõhelnud Briener kaua: ta astus kassa ette ja wöttis endale kolmanda klassi pileti Prahasse.

Kui ta juba istus wagunis ja rong ka warsti liikus, ei suutnud Briener tagasi hoida naeratust. Kui Albatros Noel waid aimaks, et ta sõidab samas rongis, Noeli omahaga ostetud pileti taskus!

Kus häda kõige suurem, seal abi kõige ligemal! Seda tundsid ka kolm kõrwehädalist pärast oma ootamatut päästmist.

Kui nad liivatuisku vaibudes silmasid lähenevaid waenlase jõuke, pidasid nad endid kadunuks. Nad tulistasid ründavate meeste juunas, kuid teadsid ise väga hästi, et need paar pauku polnud suutelised neid päästma. Mis kasu oli sellest, et mõni waenlastest langes! Neid oli ju nii palju! Ent hoolimata sellest tulistasid nad lahkamatult, olles otsustanud oma elu müüa võimalikult kallilt. Kuid waenlaste ahelik lähenes.

Juba paistsid selgesti nende mustad ja punased bur-
nussid ja nende tõmmud fanaatilised näod. Minult veel paarsada meetrit eraldas kõrvepoegi lennukist, kui ootamatult juhtus ime. Fernanda ja ta kaaslased ei tahtnud uskuda oma silmi, kui waenlased järsku pöördusid ümber ja kohutava kiirusega põgenesid. Kartsid nad nende kuule? Ei, see oli võimatu.

Järgmisel minutil lähenes mõistatus. Läänest lähe-
nes liivapilv, mis lähemal vaatlusel osutus walgete kõr-
weautode kolonniks.

Autodes istusid prantsuse sõdurid. Need ilusad lumi-
walged autod ehitati omal ajal endise Belgia kuninga kä-
sul, kes karvatsjes soovitada pikema automaatika Kongoos.
Ent kuningas juri ja tiired mugavad sõidukid müüdi
prantsuse sõjaväele Saharas kasutamiseks.

Autokolonni juht noor prantsuse leitnant taipas kohe,
filmates itaalia lennukit, mis oli juhtunud. Ta oli juba
kaugelt kuulnud pauke, kuid arvanud, et kõrves käib la-
hing kahe waenuliku suguharu vahel. Kus autot peatusid.
Sõdurid lasksid põgenikele veel kogupaugu järele, kuid nende
kuulid tabasid vaid üksitud märki, sest röövlid olid jõud-
nud juba kaitsva kiinka taha.

Leitnant ei asunud röövleid jälgima, sest liivaküngaste
vahel oli hädasohtlik liikuda, kuna seal mõis waritseda
waenlasi. Oli mõttetu oma mehi jaata hädasohtu.

Kapten Barini jutustas leitnandile oma õnnetusest ja
tänap teada abi eest. Oleks nad hilinevad vaid pool tun-
di, kõik oleks olnud juba möödas.

Prantsuse leitnant ja tema saatjad olid väga üllata-

tud, kui nad nägid, et üks itaalia sõjalennuki reisijaid oli daam.

Lubage, madame: leitnant Verbier!" esitles end leitnant Fernandale.

Fernanda ulatas temale käe ja palus sigaretti. Tema ja kapten olid juba mitu tundi piinelnud suitsunäljas. Seersant ei suitsetanud.

Leitnant Verbier võttis taskust tubakatooši ja sigaretipaberi.

„Kahjuks pole mul teile pakkuda valmis sigaretti,“ tähendas prantslane kohmetunult. „Peate endale ise teema suitstu.“

Fernandal võttis see töö kaunis kaua aega, kuid kaptenil oli juba varsti sigarett valmis ja ta süüitas selle kärmesti, et mõnuledes tõmmata suitstu sügavale kopsu.

„Olen teel Gabesi,“ ütles leitnant, „ja sellepärast ei saa ma teid kahjuks Tripolisesse tagasi viia.“

„Breili Mülleri sõbraks ongi just Gabes,“ vastas kapten Barini naeratades, „ja ta on teile kindlasti tänuulik, et pääseb nii kerge waevaga sinna. Mis puutub minusse ja seersanti, siis Gobeisist on ikkagi tulnat korda kergem leida tagasiõidu võimalust Tripolisesse kui kõrvest. Saunuti peame siia jätma: mootorid on kuulidest wigastatud.“

Nad katšid lennuki telkidega, millised leitnant Verbier andis nende käsutusse. Eriti hoolikalt mähtšid nad kinni mootorid, kuna peen kõrvelinw wõis muidu nad weel lõplikult rikkuda.

Mõni minut hiljem istušid nad leitnandi autos ja sõit algas. Fernandat üllatas autode kiirus. Pehmes, mõnes kohas isegi põlvini ulatuwas liiwas libisesid nad edasi sama kergelt kui parimal asfaltteel.

Weel enne õhtut saabusid nad Gabesi. Kapten Barini ja seersant jäid siia ööbima, kuna Fernanda pärast mõnetunnilist puhkust jatkas teekonda. Päitese tõusu ajal peatus ta auto Sfari jaama ees, kus ta asus Tunisi minewale rongile.

Hoolimata kõigist ootamatuisest takistusest oli Fernanda siiski nelikümmend kaheksa tundi pärast „Don Ubaldo“ saabumist Tripoli'sse sadamas, Bizertes. Oli täiesti võimatu, et temast ka seekord keegi oli jõudnud ette.

Saamast sõitis Fernanda otsekõrge haiglasse. Waenu suutis ta warjata oma ärritust, kui ta astus haigla wäikesesse wastuwõtutuppa. Wiimaks ometi oli saabunud see tähtis filmapilt, millest ta nii kaua oli oodanud!

Wäikeses walgeks lubjatud ruumis astus temale wassu nunn ja küsis, mida ta soowivat.

Galastajade rahulik firetu hää andis Fernandale tajakalu tagasi.

„Õde, ma otsin madrust Alvarezi, kes wiibib teie haiglas,“ lausus ta nunnale.

„Ta wiibis siin,“ wastas nunn naeratades.

„Kas ta pole enam haiglas?“ hüüdis Fernanda ärewusest warisewa häälega. Ta tundis järsku, et wiul oli jälle libisenud tema käte wahelt.

Nunn raputas pead. Tema lumivalge targeldatud tanu tiivad wirwendasid Fernanda filmade ees.

„Mu õde, kas wõiksite öelda, kus asub Alvarez praegu? Unuvalt waatas Fernanda nunnale otse.

„Kui ma seda teaksin! Alles kahe tunni eest esitas keegi härra sama küsimuse.“

„Keegi härra!“ hüüdis Fernanda ehmunult. „Kuidas nägi ta wälja?“

„Palun, võtke istet,“ ütles nunn rahulikult ja nihutas tooli Fernandale lähemale.

Fernanda laskus ohates toolile. Weidi aja pärast jatkas nunn:

„Ma ei näinud seda härrat. Ta kõneles telefoniga Tunnist.“

„Kas ta kõneles prantsuse keelt?“ küsis Fernanda kärtsitult.

Nunna filedate, peaaegu wahataoliste põskede üle libises waewalt märgataw naeruwine.

„Doomulikult kõneles ta prantsuse keelt. Aga kui see teid hurvitab: atksendi järgi otsustades oli ta jalkslane.“

See vastus wiis Fernanda jagadusesse. Peale tema oli wiuli jahil waid üks sakslane weel: mees prillidega. Aga kuidas oli ta nii kiiresti jõudnud Tunisi?

Edasi kuulis Fernanda järgmist: madrus Alvarez lahkus omal soovil kolme päewa eest haiglast. Röntgeni üleswõttest nähtus, et tema käsi ei olnudki murtud, waid ainult nikastatud. Haiglast wäljudes oli tal käsi weel siledes. Jah, tema oli tulnud wiuliga ja wõtnud selle ka minnes kaasa. Tema täielik nimi oli Ramon Jose Alvarez, ta oli kakskümmend seitse aastat wana ja oli sündinud Suelbas. Pärast tema lahkumist oli tema nimele saabunud kaks telegrammi, kuid neid ei saadud temale enam edasi anda.

Fernanda lahkus haiglast üpris halvast tujust. Ta oli pettunud. See, et madrust ei olnud enam haiglas, ei ärritanud teda nii kui teade, et teised wiulikütud wiibisid ka juba läheduses.

Haiglast suundus Fernanda otsekohse Hispaania konsulati. Seal wõttis ta vastu soliidne ärimees, kes ainult kõrwalametina esindas Hispaania wabariiki. Rahuwõlt oli ta hispaanlane. Kuuldes Fernanda head hispaania keelt, pidas ta teda oma kaasmaalaseks ja alustas temaga kobe pikka kõnelust maast ja ilmast. Restis hull ega enne kui Fernanda suutis esitada oma südamel kiptawa küsimuse.

„Alvarez käis umbes tunni aja eest siin!“ hüüdis nüüd konsul. „Ta tahtis kodumaale tagasi sõita. Mul polnud parajasti aega ja sellepärast palusin teda weidi kannatada. Ta läks wälja tänawale ja jäi sinna ootama. Siis nägin aknast, kuidas temale lähenes keegi härra ja teda kõnetas. Mõlemad rääkisid elawalt mõne minuti ja siis nad eemaldusid. Alvarez ei tulnud enam tagasi.“

„Kas tundsite jeda härrat?“ küsis Fernanda rahutult.

„Ei, jee oli kindlasti wõõras. Nägin teda esimest korda. Ta kandis prille.“

„Wõõras, kes kandis prille!“ kordas Fernanda mõtlikult. Kaks päewa tagasi oli prillidega mees alles Tripoli-

kes, kolme tunni eest telefoneeris ta Tunisist ja süüski oli ta juba tund aega tagasi Bizertes konsuli maja ees.

Konsul, kes märkas oma külalise ääritust, küsis wastutulelikult:

„Kas saaksin teid millegagi aidata?“

„Kust ma leiaksin selle madruše?“ küsis Fernanda.

Konsul kehitas õlgu.

„Kaske ütelda. . . Ma ei tea, kus ta elab. On wist kõige parem, kui ootate teda siin. Ta tuleb kindlasti tagasi,“ arwas konsul.

„Kardan, et Alvarez ei waja teie abi enam, härra konsul,“ wastas Fernanda püüsti tõustes.

Ta ei tohtinud kaotada silmapilkugi. Oli niikuinii küsitaw, kas ta üldse weel suutis midagi teha. Ta aimas lootuseks oli asjaolu, et madrušel polnud ennist wiulit kaajas.

Fernanda seisis juba läwel, kui konsul talle järele hüüdis:

„Minge kõigepealt merimeeste öömajadesse. Bizerte on wäike. Kuskilt teie ta ikka leiate.“

Õnneks oli Bizerte tõesti pisike linnake. Kahe-kolme tunniga oli võimalik läbi käia kõik öömajad ja hotellid, muidugi kellegi kohaliku elaniku saatel. Fernanda astus esimesesse kohwikusse, mille sildile langes ta pill. Kohwiku omanikuks oli wene emigrant, endise keiserliku laewastiku ohwitser, keda saatus oli Odesjast paisanud siia.

Mees oli äärmiselt jutukas, kuid Fernanda ei kahetsenud, et oli ta kannatuse-loo kuulanud lõpuni, sest endine kapten oli nii lahke ja andis temale teejuhiks kaasa ühe oma telneritest. Ka tema oli wenelane, kuid ta oli Bizertes elanud juba neliteist aastat ja ütles jeda linna tundwat nagu oma wiit sõrme. Peale selle ostas ta vähemalt kimmist teelt.

Fernanda ja telner alustasid oma rännakut. Warsti ojutus, et neil polnud juuugi kerge ülesanne lahendada. Sadama ümbruses leidus umbes kakskümmend öömaja, kus igapäew wahetusid külalised. Beremehed ei teadnud

tavalikult oma õomajaliste nimesid ja kuigi neil olid küla-
listeraamatud, olid sinna vaid ükshilud sisse märgitud.

Fernanda ohkas: Hamburgis olnuks mõnda merimeest
üksna terge leida, sest seal walwas politsei, et majaraama-
tud oleksid korras. Aga siin!

Hispaania madrus Alvarez? Õomajade peremehed ke-
hitasid õlgu. Tont neid merimehi teab! Aga päew käis
siin kümneid hispaanlasti, kes jõudis nende nimesid meeles
pidada?

Oli juba õhtu, kui Fernanda ja tema kaaslane maabu-
sid wäikeses rüüpases sadamakõrtsis. Madal poolpime ruum
oli täis juitsu ja kára.

Naaberlauas istusid mõned mustjaspruunid mehed ja
kõnelesid mingis wõõras keeles. Fernanda kaaslane kuu-
latas äkki. Järgmisel filmapilgul pöördus ta ärritatult
Fernanda poole:

„Teie ütlesite, et Alvarezil oli wiul?“

Fernanda jaatas üllatunult.

„Meil on õnne!“ jostistas wenelane. „Arwan, et
awastamine jäljed. . . Palun, wabandage mind. . .“

Ta tõusis ja astus kõrwallaua juurde. Fernanda kuu-
lis teda mehi kõnetawat nende oma keeles. Restis pea-
aegu kümme minutit, enne kui ta tuli tagasi.

„Sull lugu!“ hüüdis ta. „Milla! Alvarez lahkus haig-
last?“

„Kolm päewa tagasi. Aga, palun, ütelge karmesti, kus
asub Alvarez, ja cellõige, kus on wiul?“

Wenelased armastawad kõnelda ja nad ei osta ega taha
oma mõtteid lähidalt wäljendada. Sellepärast wältas hult
aega, enne kui Fernanda kuulis tollest kaunis erafordsest
loost. Mehed naaberlauas olid hindud ja kuulusid ühe
Kange-Jda kaubaauriku meeskonda.

Nad olid juba üle nädala Bizertes ja nende jutust sel-
gus järgmist:

Kolm päewa tagasi, mõni tund pärast lahkumist haig-
last, astus madrus Alvarez ühte sadamakõrtsi. Ta parem
käsi oli sidemes, wajakus aga kandis ta wäikest kōhwrit,
millesse arwatawasti oli pakitud kogu ta warandus, ja

wiulit. Kõrtsis istusid hindud kõrwallauas. Nende jelts-
lonnas wiibis üks kaasmaalane, endine katlakütja, kes
plahwatusel oli kaotanud silmanägemise. Ta elatus reisi-
jailt ja alkoholi mõjul heldeks muutunud merimeestelt
saadud armuandeist.

Reegi itaalia madrus sooritas Alvarezil mängida mi-
dagi oma wiulil. Bahuralt wastas hispaanlane:

„Eks katju ühe käega mängida!“

Juba kaunis wintis itaallane hüüdis naerdes.

„Sah, ega sandist saa wiuldajat!“

Keerwawereline hispaanlane wihastas. Ohwardawalt
lähenes ta pillajale. Mõlemad mehed seisid nagu wõitlus-
walmis kuded wastamisi. Närgnewas löömingus oleks
haige käega hispaanlane kindlasti saanud haledasti peksa.
Kainetes hindulastes ärkas õiglustunne ja nad astusid
lepitawalt wahele. Nende pime kaasmaalane lubas Alva-
rezi wiulil midagi teistele ette mängida.

Alvarez, kes oli wõõrus, et pääsis nii tsergest, ulatas
pimedale wiuli. Ja müüd juhtus ime! Waewalt oli hin-
dulane wiuli surunud lõua alla, kui ta kõrist tungis sü-
dantlõhestaw karjatus. Ta oli järsku saanud tagasi näge-
miswõime!

Nii suur ime kainendas isegi joobnud itaallase. Ta
langes Alvarezile kaela, nimetas teda oma wennaks ja pa-
lus temalt andeks. Kuid juba seisid äsja nägijaks saanud
hindulane Alvarezi ees. Ta ei kahelnud hetkegi, et wiul
oli see, mis oli teostanud ime. Müüd osutus, et mees, kes
elatus kaaskodanike halastusest, polnud sugugi waene. Oli
talle almuiseid antud nii rikkalikult wõi oli ta laewaühin-
gult saanud suurema rahjutasu, — igatahes polnud temal
wahast puudust.

Hindulane tahtis tingimata osta wiuli, olles walmis
tasuma selle eest ükskõik kui suure summa. Alvarez, kel ai-
nult natuke wastraha oli taskus, oli sellega kobe päri. Ari-
mehena kasutas ta kobe konjunkturi ja müüis oma wiuli
tuhanda ühesaja frangi eest.

Fernanda kuulas pinewa huiwiga oma kaaslase jutus-

tust, katkestamata teda kordagi. Alles nüüd, kui wenelane waikis, küsis ta ärritatult:

„Ja kus see hindulane nüüd asub?“

Rahulitult vastas wenelane:

„Kustil ulgumerel. See mees oli murhameedlane. Kuna temal veel kaks tuhat franki oli järele, otsustas ta tänuks oma kummalise terivenemise eest minna Mekkasse palwerändajale. Kaks päewa tagasi lahkus ta Tunisiist palwerändajate laeval „Sanal“.

Fernanda hingas fergendatult. Kõige tähtsam selles loos oli see, et wiul polnud veel prillidega mehe käes.

„Palun, küsiige meestelt, kuidas on nende kaasmaalase nimi,“ ütles Fernanda wenelasele.

Kelner pöördus kõrwallaua poole ja hüüdis hindudele mõne sõna. Mehed vastasid kärmesti.

„Tolle mehe nimi on Said ibn Mohammed Gouru,“ lausus nüüd wenelane Fernandale.

Siin oli Fernanda ülesanne nüüd lõpetatud. Ta andis wenelasest kelnerile hea jootraha ja jättis temaga jumalaga. Siis ruttas ta otsekõhe jaama ja jaabus weel enne keskööd Tunisi.

Järgmisel hommikul oli ta juba waratult jalul. Reisibüroost kuulis ta, et aurik „Sana“ oli murhameedlastest palwerändajatega tõepoolest teel Dshidda sadamasse Punase mere ääres. „Sana“ oli sõrdlemisi kiire laew, kuid sellest hoolimata oli võimalus jõuda enne teda Port Saidi, kus oli tema esimene peatus. Tunisil oli lennuühendus Marjeille'ga, Marjeille'l Genuaga ja Genual Siffiiliaga. Sealts võis kolmekümne kuue tunniga jaawutada Meksandria, kust juba rongiga Port Saidi edasi pääsis.

Reis oli kulukas, kuid Fernandal polnud walikut. Raadiotelegrammi „Sanale“ pidas ta asjatult raharaiskamiseks. Tal oli weel nii palju raha, et hädakorral jatkata reisi Hedshafi. Wesilennuk startis alles keskpäewa paiku. Fernanda wõttis telefonühenduse Berliiniga. Kolmekümne minuti pärast vastas Holmes-Smigula büroo. Fernanda kuulis direktor Holmes-Smigula tuttavat häält. Siis ju-

tustas ta lühidalt oma seiklustest kõrves ja wiuli uuest kadumiseft.

„Beate temale järgnema kas wõi maailma otja,“ ütles Holmes-Smigula. „Need on, nagu teate, proua Abelhauzeni sõnad. Saadan teile telegraafi teel raha Port Saidi. Igaks juhuks! Ei, ärge olge kofkuhoidlik, see on mõttetu. On teil wiuli wäärtuseft aimu? Ei? Noh, kuulake siis — see maksab wiiskümmend, ei, mis ma räägin — sada miljonit maksab ta!“

Mõttlikult wäljus Fernanda postkontorist. Sada miljonit, ütles Holmes-Smigula. Fernanda raputas pead: oli see tõesti wõimalik?

— — — — —

Lend Lõuna-Sitfiiliasse möödus waherjuhtumiteta. Siracusja sadamas seisis kiiraurik „Esperia“, kes seitsme tunni pärast pidi algama sõitu Egiptusesse.

Wäikeses Siracusja sadamalinnas polnud midagi erilist waadata. Fernanda läks warakult laewale. „Esperia“ oli kiireim aurik ja ühtlasi ilusamaid laewu Baheremes. Kuna Egiptuses parajasti oli algamas hooaeg, oli „Esperia“ tulwil elegantset rahwuswahelist publikut. Olid esindatud peaaegu kõik Euroopa rahwad, kuid kõige rohkem oli turistide seas siiski ameeriklasti. Ka leidus laewal rohkesti rikkaid egiptlasti, kes nüüd Londonist ja Pariisist pöörasid tagasi oma kodumaale.

Ikka uusi reisijaid tuli laewale. Pakkandjad wedasid hingeldades raskeid kofwreid. Krasoiduni oli weel tund aega. Närimiselt elegantset rietatud daamide ja suursuguste härrade wahel tunglesid hilinevad waheteki reisijad, kompsud ja kofwrid käes.

Wiimaks lõppes reisijate wool. Ühtegi inimest ei tulnud enam kithast treppi mööda üles. Ent siis, wiimasel filmapilgul ilmus weel üks härra ja tormas karmesti trepist üles.

Fernanda, kes toetus reelingile, wahetis pärani filmil hilinevad reisijad. Waewalt oli ta astunud pardale, kui trepp tõsteti üles.

„Tere, härra Warwick!“ ütles ta rahulikult.

10.

Berliini tiirrong oli jaabunud Praha jaama. Briener piilus ettevaatlikult igasse ilmakaarde. Alles kui ta märkas, et Albatros Noel oli lähenemas jaamahoonetele, wäljus ta rongist.

Ta hiilis Albatros Noelile järele, kes ajus teele jalgsi. Noel liikus Tšehhi pealinna tänawail imetluswäärse kindlusega, kordagi ei küstunud ta kellelgi teed.

Ta tunneb seda linna hästi, mõtles Briener. Ta ei teadnud, et Praha oli Albatros Noeli kodulinn, kust ta oli lahkunud wast siis, kui pind ta jalge all muutus liig tulijeks.

Albatros Noel juundus wanalinna ossa, kus kitsad ja järskud tänawad wiisid mäkke. Ta astus wäikesesse majja ja jäi sinna kaunis kauaks. Briener ootas weidi aega kannatlikult, katsus siis aga wälisust. See polnud lufus. Ettevaatlikult astus Briener hämarasse kotta.

Arutledes parajasti, kuhu Noel wõis kaduda, kuulis ta järsku ust awanemat. Siis nagises trepp ja kostis lähene-waid sammene. Briener kargas trepi taha.

See oli olnud wiimne aeg, sest juba astusid kaks meest kotta. Üks neist oli Albatros Noel. Kui ruumis poleks olnud nii pime, mehed oleksid kindlasti märganud end tihedasti wastu seinu suruwat Brienerit.

Mehed kõnelesid saksa keelt.

„Lähendab täna õhtul kell üheksa Blascheki juures punases toas. Teatage teistele ja ütelge, et nad tuleksid täpselt,“ rääkis Albatros Noel erafordiselt waljusti. Ja lisas siis: „Teatage neile, et küsimuses on üpris tähtis asi. Kõrte lähemat kuulete teie ja teised täna õhtul.“

„Arge kõnelge nii kõwasti,“ manitses Noeli tema kaaslane.

„Arge muretsege,“ naeris Albatros Noel wastujeks, „siin ei kuule meid keegi.“

Ta jättis mehega hüwasti ja wäljus siis kiirte sammudega. Teine mees jäi weel natukeseks ajaks kotta seisma. Siis sammus ta aeglaselt trepist üles. Briener ootas seni kui kuulis lufu klõpsatust: nüüd alles oli õht puhas!

Baadanud veel korra uurivald ringi, tuli Briener oma peidupaigast wälja ja ruttas tänavale. Albatros Noeli polnud enam näha. Briener jooksis lähemale tänavanurgale, kuid ka seal ei paistnud teda.

Albatros Noeli jälgede kaotamine ei teinud Brienerile juuremat muret. Ta teadis ju, kus wõis teda õhtul kohata. Neks nagunii olnud liiga riskantne püüda kogu päewa Noeli kannul.

Briener oli esimesest filmapilgist jaadik weendunud, et Albatros Noeli poolt mainitud Blaschet oli mõni restoran.

Briener astus lähemasse kohwikusse. Ta tellis endale jüüa, sest eelmisest õhtust polnud ta saanud toiduraja suhu ja oli sellestõttu väga nälgane. Ta sõi kiiresti ja isukaalt. Kelner plekilises frakis oli ükskõitne ja ebasõbralik. Ta wastas kõigile Brieneri küsimustele tshehhi keeles, millest Briener muidugi sõnagi ei mõistnud.

Alles erafordselt suur jootraha jassa walutas parandada ta tuju ja tegi ta õige jutukaks. Mõind otsustus, et ta jaks ja teelt kõneles päris hästi.

„Kas wõiksite mulle öelda,“ küsis Briener, „kus asub siin Blascheki restoran?“

„Blaschet? Blaschet?“ kordas kelner. „Dodate, oodate...“ Ja ta seletas siis pikalt ja laialt, kuidas kõige otsemini pääseda selle kõrtsi juurde.

Kuiagi oli alles lõuna aeg, otjustas Briener siiski Blascheki kõrtsi üles otstida. Kelnerilt oli ta juba kuulnud, et see polnud kuiagi noobel koht.

Pool tundi hiljem seisis ta Blascheki restorani ees. Kõhkle mata astus ta sisse. Kõrts oli õige suur ja rahwas täis. Briener tellis klaasi õlut.

Weidi aja pärast tõusis ta lauast ja läks õllest ja toitudest lehtamasse koridori, kuhu suubus mitu ust. Briener awas ühe neist. Ta käsi kobas elektrilüliti. Kui süttis laelamp, nägi Briener, et toa seinad olid kaetud weripunase tapeediga. Ta pill langes juuremale kastile, mis seisis nurgas. Ta tõstis kaane ja nägi, et kast oli täiesti tühi. Rahuldatus naeratades wäljus Briener punasest toast. —

Kui Albatros Noel täpselt kell üheksa astus Blascheki kõrki punasesse tuppa, ootasid teda seal juba neli meest. Nad terwitasiid teda tormiliselt.

„Wõime kohe alata,“ ütles mees, keda Noel oli hommikul külastanud.

„Silmapilk, mu härrad,“ ütles nüüd Albatros Noel, salapärane ilme näol. „Enne kui jutustan teile, milleks tulin Brahasse ja miks ma teid siia kutsusin, pean eemaldama ühe juuresolijast.“

Härrad silmitsesid teineteist imestunult. „Kedagi meist eemaldama?“ hüüdsid nad hämmastunult ja nende pilkudes süttis umbuss.

„Ma ütlesin ainult, et tahan eemaldada ühe juuresolija,“ seletas Albatros Noel naeratades ja astus nurgas seisva kasti poole. Siis tõstis ta kaane ja ütles kaskiwalt:

„Tulge wälja, Briener!“

Härrad nägid oma suurimaks üllatuseks wõõrast meest kasti wälja ronimat.

„Noh, härra Briener, kuidas meeldib teile Praha?“ küsis Albatros Noel pilkawalt.

Talle walmistas lõbu Brieneri kõhmetus, kes ei osanud wastata ühtegi sõna. Albatros Noel muigas iseteawalt. Tema korraldus oli jällegi osutunud eestkuulituks. Kuidas wõis ta selline julhm teener kujutleda, et teda, Albatros Noeli, wõib märkamatuult jälgida Berliinist Brachani?

Juba kaua enne Brahasse saabumist teadis Albatros Noel Brieneri wiibimisest rongis. Temale oli lapsemäng Briener lõhku meelitada. Ta tegi seda teadlikult õige teatraalselt, et näidata oma kaaslastele, kui osawalt ja kawalalt tema oskas tegutseda!

Wiimaks sai Briener oma kõnewõimu tagasi.

„Mis puutub see teisse, kuidas mulle Praha meeldib?“ ütles ta jultunult. „Nään siia nii kauaks kui tahan,“ ütles ta jonnakalt, pööramata tähelepanu härrade ähwardawaille pilkudele.

„Ei, nii kauaks kui mina tahan,“ wastas Albatros Noel rahulikult.

Briener silmitšes teda umbusfliktult. Järsku taipas ta, et ta seisuford oli ohlitikum kui ta alqul oli teadnud oletada.

Albatros Noel märkas Brieneri ufhele juunatud pilku. Saheda naeratuslega ütles ta:

„Bean teile walmistama pettumufe, Briener. Siit ruumist ei lahku teie enam.“

Brieneri waldas pöörane hirm. Noel otustas lõpetada kassihiires mängu.

„... ei lahku teie enam üfšsi,“ parandas ta oma sõnu. „Wõlla jaoks pole teie weel küps küllalt.“

Noel astus härradele lähemale ja jofistas midagi.

Järgmisel hetkel haarasid temast kinni tugewad käed ja ta tõnrmati ufhest wälja.

„Minustki sõna — ja teie päewad on loetud!“ jofistas ähwardaw hää. l.

Nad läbisid pimedada õue ja astusid wäikefe warjatud wärawa kaudu teife tänawasse. Järgmisel hetkel peatus nende ees suur kinnine auto. Wõlemad kaaslased tõstsid Brieneri autosse, mis kofhe wuras minema.

„Esperia“ möödus kreeta jaarest. Kaheteistkümmne tunni pärast pidi laew jõudma Aleksandria sadamasse.

Kõlas gong õhtusöögiks. Kui Fernanda astus söögisaali, seisatas ta hetke läwel ja otšis pilguga Walter Warwickit. Siljest saadik polnud ta teda näinud.

Sommikul oli kajutiteenija toonud temale Warwickilt kaardi, mis kõlas järgmiselt:

„Ennelik juhuf on meid jälle toonud kofku. Olen lohutamatu, et tugew külmetus mind sunnib jätma kofutamata neid tunde, mis on nii haruldased.“

Ka õhtusöögile ei ilmunud ta. Fernanda märkas jeda pettumult. Ntutult sõi ta maitswaid toite. Ta tahtis Walter Warwickiga tingimata kõnelda. Tahtis temale efitada küsimufi, millede wastamisest olenes palju. See äkiline haigestumine tundus temale wõga kahilafena. Ja sellepärast kartis ta, et tal ka pärast randumist ei awane wõima-

lust Warwickiga rääkida. Oli ilmne, et ta iga hinna eest tahtis wältida kohtamist.

Kui ta eile Warwickit termitas, oli ta salajas lootnud, et mees satub piinlikku seisukorda. Kuid midagi fäärast ei juhtunud. Tema nägu wäljendas waid ehkfat rõõmu, kui ta Fernandat nii ootamatult nägi enda ees. Pärast lühikest westlust kadus ta oma kajutisse ja sellest saadik polnud Fernanda teda näinud.

Mõtteisse süwenenult läks Fernanda teise klassi tekile. Järsku pörkas ta kellegagi kottu. Mees pomises midagi wabanduseks. Hämmastunud waatas Fernanda temale järele. Seda meest olen ma warem kohanud, — jähwas tal mõte läbi pea. Kiiresti tahtis ta wõõrale järele rutata, kuid see oli juba kadunud.

Fernanda käis läbi kõik teise klassi feltstonnaruunid, kuid ofsitawat ei leidnud ta kuskilt. Pahas tujus tuli ta esimesesse klassi tagasi. Ta seisis juba oma kajuti ukse ees, kui temas järsku walmis otsus. Kärvesti kritseldas ta paar rida oma nimekaardile ja ulatas selle siis teenijale.

Baari minuti pärast tuli tüdruk tagasi. Härra rõõmusewawat wäga, kui preili teda minewat waatama, teatas ta. Weidi segaselt järgnes Fernanda stewardessile. Saates Warwickile teate, et ta tuleb temale külla, oli ta weendunud, et saab temalt eitawa wastuse.

Walter Warwick awas ise ukse. Tal oli seljas siidist pidshaama. Fernanda nägi kohe, et oli temale teinud ülekohtu, kui arwas, et ta teeskleb haigestumist. Warwicki hääl kähises ja tema ebaloomulikult lärtiwad silmad turnistasid, et tal oli palawik. Muide näitas ka see, et ta teda üldse oli wõtnud wastu, et Fernanda ei ehtinud.

„On tõesti liigutaw, et mäletate ka waest haiget,“ ütles Warwick rõõmsalt.

Fernanda waatas temale uuriwalt otja, kuid ei leidnud ta näost wäiksematki wiisjet pilkele. Warwick palus teda istet wõtta. Tal oli suur ja mugaw kajut. Tal pidid olema suured sisetulekud. Kas kinnanduslik tegewus andis nii head tulu? küsis Fernanda mõttes. Warwick nägi skeptilist

naeratust Fernanda huulil ja mõistis jeda muidugi walesti.

„Teie arwate, et ütlen jeda ainult wiisakusest? Ei, leian, et teie teguwis on tõesti liigutaw ja olen teie külastusest waimustatud. Soowisin jeda salajas, kuid ei sõandanud teid tülitada. Lõpuks pole ju kuigi mõnus westelda inimesega, kel hääl ära. — Tõhin teile pakkuda sigaretti? Soowite kohwi? Wõi weini?“ Ta tahtis tellanupule wõituda.

„Ei jätke see,“ wastas Fernanda järskult. „Mäen, et olete haige. Ma ei taha teid kaua wõituda. Pülastäit oli määratud kolleegile. Meind humwitawtd mõningad andmed . . .“

Fernanda toon üllatas Warwicit.

„Miks olete mulle kuri?“ küsis ta.

„Ma pole teile põrmugi kuri,“ wastas Fernanda juba mahedamalt. Nais kui tahaks ta weel midagi lisada, aga ta jäi wait.

„Balun, esitage küsimusi,“ ütles Warwic, „wastan nii palju kui suudan.“

Sissejuhatuseta algas Fernanda minnakut.

„Kas mäletate weel kirja, mis teil Tunisias hotell Majesticis loigemata tulkus tastust?“ küsis ta julgelt.

Walter Warwic noogutas.

„Kust tuli see kiri?“

„Tripolist.“

„Nii. Aga miks ütlesite tol korral, et see tulewat Prantsusmaalt?“ hüüdis Fernanda wõidurõõmsalt.

„Ma ei tea, miks peate jeda asja nii tähtsaks,“ wastas Warwic rahulikult, „aga ma eiaksin arwatawasti ainult. Alles siis, kui wiisin kirja postkontori tagasi, märkasin, et see oli saadetud Tripolistest.“

Fernanda mõistis nüüd, et tal oli tegemist üpris osawa mehega. Ja kuna ta esimene rünnak oli jooksnud tühja, alustas ta kohe teist.

„Kas kasutate alati müra summutajaga warusatud rewolwrit?“

„Müra summutajaga revolverit?“ lordas Warwick üllastunult.

Nüüd ajasin ta unnikusse, mõtles Fernanda.

„Kui teie „Port Vendres'il“ tulistasite parukaaga meest, oli teie revolver varustatud müra summutajaga,“ ütles Fernanda talle otsa waadates.

Wastuse asemel wõttis Warwick lapist oma revolveri ja ulatas selle Fernandale.

„Aga olge palun ettevaatlik — ta on laetud,“ ütles Warwick.

Sämmastunult silmitses teda Fernanda. Mida see tähendas? Kas ta tegi nalja? Wõi tahtis teda pilgata? Sgatahes oli revolver, mida ta nüüd hoidis käes, müra summutaja.

„Et site,“ naeratas Warwick, kes mõistis tema tumma küsimust, „see pole müra summutaja, waid tõukewähendaja. Kasutan sellist relwa alati merereisidel, sest hariliku revolveri kuul wõib tungida läbi mitme lajuti seinu. Teate ju, et need on ehitatud wäga õhukesest materjalist. Kui kuul ei taba märki, wõib ta laewas tekitada suure õnnetuse.“

Ta waitis hetke ja ütles siis:

„See on uut tüüpi revolver. Mul on neid kaks. Kui see teile meeldib, siis wõtte ta endale.“

Fernanda jattus segadusesse. Oma äsjaste küsimuste mõju vähendamiseks wõttis ta kingituse wastu.

„Tänan teid. Muide, minu küsimused tundusid teile wiist wäga imelikena?“

Warwick naeratas. Ja see polnud ei pikkaw ega üleolew, waid kõikemõistetew naeratus.

„Teie asemel oleks ma talitanud samuti,“ wastas ta rahulikult. „Aga kas teie tõesti ei taha sigaretti?“

„Nüüd küll. Kui ainult suits teile halba ei tee,“ lüüas ta naljatades, kuid ta alatoonist kostis hoolitsus.

„Ma pole, Sumalale tänu, mõni kuulus tenor, kes oma hääle pärast alati mures,“ ütles Warwick. „Aga kuidas jääb weiniga?“

„Ei,“ protestis Fernanda. „Suitsetan sigareti lõpuni ja lähen siis. Teie olete haige ja peate heitma süngi.“

Warwick ohkas. „Ah, see on igaw — lehada päew läbi süngis. Kui oleks weel hoolitseja . . .“ ta piilus Fernanda poole.

„Müsen kajutiteenijale, et ta käits teid sagedamini waatamas,“ lausus Fernanda asjalikult.

„Sätke see parem — mulle ei meeldi tema käed. Need pole ei inetud ega suured, kuid nad on äärmiselt ebasümpaatsed. Müdse olen märganud, et suurte kätega inimesi kohtab nüüd harwa, ainult . . .“

„Bean kahjuks katkestama teie huwitawa ettekande“, ütles Fernanda. „Sigarett on suitsetatud ja mul on nüüd aeg minna. Peate lohe heitma süngi. Teil on kindlasti 38,5 palawikku!“

„Selles ei eksi teie. Siiski palun olge mulle weel natuke jeltsiks. Mul on teile midagi ütelda.“

„Tahate mu kätt waadata?“ naeratas Fernanda.

„Jah.“ Warwick wõttis ta wasaku käe ja teeras peopeja üles.

„Noh, mida kõneleb jaatus?“ küsis Fernanda pilkawalt.

Warwick silmitses tähelepanelikult tema käejooni.

„Teil seisab ees pikk reis!“ kuulutas ta prohweetikult.

„Wäga huwitaw. Sa täiesti tõenäoline, kuna wiibime juba Bohemeres. Aga jalkake, olen hirmus uudishimulik . . .“

Ta kõhatas, et puhastada oma hääli. „Edasi sõidate rongiga, kuid sihtkohal tabab teid pettumus.“

„Millist laadi on see pettumus?“ küsis Fernanda ja pilkaw alatoon oli kadunud ta häälest.

„Warwick mõtiskles wiitwi, siis lausus ta tõsiselt:

„Teie ei leia sealtsitawat enam.“

Fernanda heitis Warwickile kiire pilgu.

„On see isik wõi ese, mida ma otsin?“ küsis ta uuriwalt.

„Kindlasti isik,“ wastas Walter Warwick taja. „Palun wabandust, tunnen end praegu wäga nõrgana.“

Jõuetult lastis ta Fernanda käre langeda.

„Fernanda, vaatles. ~~Walter~~“ küüma mõlitud pilguga.
„Enne kui lahkun teie juurest, ennustan teile ka nautu — vastutajaks. Ei, selleks ei waja ma teie lätt. — Teie alustate samuti pikka reisi ja teie sihtiks on Port Said!“

Walter Warwick raputas pead.

„Ei, eksite seekord,“ ütles ta tõsiselt.

„Ma eksin?“ Fernanda häälest kostis pettumust.

„Jah“, vastas Warwick rahulikult, „minu sihtiks on nimelt Hedshas.“

Ta waatas Fernandale tähelepanelikult otja, kuid tema ilme ei muutunud.

„Mähtawasti olen halb prohwet,“ ütles Fernanda pärast hetkelist waitust. „Aga kas teie ei ütleteks mulle, kuhu mina sõidan?“

Warwick naeratas wäsinult, „filmis unistaw pilk.“

„Palun, ulatage oma käsi.“

Komödiant, mõtles Fernanda ja sirutas talle käe. Wast nüüd tundis ta, kui tulised olid Warwicki sõrmed. Mees silitas wärsaku käega ta peopesa ja ütles:

„Teie sõidate Port Saidi wõi Suessi.“

Siis tõstis ta Fernanda käre ja juudles seda.

Kärjtitult wabastas Fernanda oma käre ja tõusis püsti. Lämnel pöördus ta weel kord tagasi ja ütles:

„Teie eksite — ka minu sihtiks on Hedshas.“

Warahommikul ilmus filmapiiril nähawale Egiptuse rannik. Tund hiljem sõitis „Esperia Alessandria sadamasse. Laewale tulid sadama- ja tolliwõimud. Nende tähtsamaks toiminguks oli igalt reisiwält sisse lasseerida maabumismaksu, mis seekord oli üks inglise nael inimeselt. Pasi- ja tollikontroll aga toimus kiirelt ja pealislaudselt.

Fernanda seisis kollasel üksluisel rannal ja waatles reisiwaid, kes üksikult wõi rühmiti lahkusid laewalt. Pakikandjate ja hotelliteenijate kära täitis õhtu.

Härsku wõpatas Fernanda. Ta tundis ära mehe, teda ta eelmisel õhtul oli näinud teise klassi tekil. Waerwalt kümne meetri kauguselt möödus ta Fernandast. Mehel oli ühes käes tulunud reisirõm, teises käes aga reisirõm-
tusmasin!

Fernanda ei kõhelnud filmapilkugi — ta pidi sellele mehele härgnema! Ta hüüdis pakikandjale, kes oli haaranud tema kohwrid, mõne sõna ja ruttas wõõrale järele. See oli temast mitu sammu ees. Fernanda kiirustas käiku, kuid arwutad tänawolaupe mehed ja wõõraste juhid taksitasid teda edasi jõudmast.

Nüüd pöördus wõõras ümber. Päike paistis Fernandale silma, pimestades teda. Härgmisel sekundil oli mees kadunud. Näis, kui oleks ta härske wajunud maa alla. Kuid nüüd teadis Fernanda, kus ta seda meest oli esimest korda näinud.

Just see asjaolu, et päikesekiired teda pimestasid, aitas temal meest ära tunda. See oli üks Oliva Blanche'i kolmest kaaslasest! Fernandale meenus nüüd selgesti, et tema oli seisnud Tripolise kail Oliva Blanche'i kõrwal päewal, mil sadamasse jõudis purjek „Don Ubaldo.“

Fernanda pöördus sadamasse tagasi, kus pakikandja teda ootas. Samal filmapilkul tuli Walter Warwick laewatrepist alla. Ta oli lahwasu ja liikus kuidagi ebakindlalt. Silmates Fernandat, ta tergitas mütsi. Fernanda teretas tergelt ja waatas siis mujale.

Mõlemad mehed, kellele oli ülesandeks tehtud Brieneri eemaldada, tulid juba poole tunni pärast Blascheki kõrtsi punasesse tuppa tagasi.

Toasolijad waatasid neile küsiwalt otja.

„Kõik on korras,“ lausus üks meestest.

Albatros Noel noogutas rahuldatult.

„Kui asi lahendatud, laseme tal joosta. . .“

„Ja lahjutajaks anname talle paar tuhandelist. . .“
Iijas üks härradest.

Albatros Noel raputas pead.

„Ei, seda ma ei soowita. Raha ainult õrritaks selle

teenrihinge iju. Ta olgu rõõmus, et pääsis terve nahaga. — Aga nüüd asume asja juurde!”

Need tats, kes alles äsja olid saabunud, küüsid nüüd ühest juust:

„Kuid mis on siis õieti teoffil?”

Sühidalt ja kiirelt pühendati nemad saladusesse. Kes-
tis mitu minutit, enne kui mehed toibusid üllatuselt.

„Suurepärane! Uskumatu!” kogelesid nad wiimaks. Ent hetk hiljem küüsis üks neist umbusklikult: „Jah, aga milleks wajate meid, Noel? Mis sunnib teid meie poole pöörama?”

Albatros Noel naeratas üleolevalt.

„Dotasin jeda küsimust. Wajan teie abi, kuna wiul, millesse peidetud väärtuslik paber, on kadunud. Aga eelkõige on tähtis see, et mina saaksin paberi eest poolteist kuni tats miljonit, teie sidemed aga võimaldavad leiutise eest saada sada miljonit! Ja see on ometi wähe, eks ole?”

Setke walitšes ruumis häämastunud waitus. Siis küüsis üks härradest arglikult:

„Teie ütlesite, et ka teisi on juba wiuli jahil?”

„Nad on walejälgebed,” wastas Albatros Noel irwi-
tades.

Enne Port Saidi minewale kiirrongile asumist muutis Fernanda oma wälimust weidi. See toimus Aleksandria hotellis.

Kuni rongi ärasõiduni ei lahkunud ta oma hotellitoast. Siis kõlistas ta ja käästis teenijat, waatamata temale otja, kutsuda pakikandja. Tüdrukü märkusele, et hotelliteener seiswat tema käjutuses, wastas ta ainult tõrjuwa liigutusega, seisstes seljaga tema poole.

Setk hiljem astus pakikandja tema tuppa. Fernanda käästis pakid wiia jaama ja seal oodata teda. Mees wõttis kohwrid ja eemaldus. Kui ta möödus uksehoidjast, küüsis wiimane uudishimulikult:

„Kuhu ja helle ilusa noore daami pagasi wiid?”

„Jaama,” wastas pakikandja naerdes. Ja teel weel

naeris ta uskshoidja toreda nälja üle. Kusja noore daami pagasi oli ta ütelnud!

Kui Fernanda pool tundi hiljem lahkus hotellist — arwe oli ta juba saabudes tasunud, — waatas uskshoidja temale üllatunult näkku. Kus tuli äkki see wana daam? Ta polnud teda enne näinud. Kuid enne kui ta jõudis awalbada imestust, oli Fernanda juba wäljas tänaval. Uskshoidja raputas pead. Ta ei teadnud aimata, et noor ilus preili ja too wana daam oli üks ja sama isik.

Esmatordselt pärast oma ärasõitu Berliinist oli Fernanda awanud oma minikimiskasti ja täiesti muutnud oma wälimuse. Kümndselt peale tahtis ta jääda tundmatuks.

Rongi minekuni seisjis Fernanda waguni aknal ja wahtis wälja jaamaesisele. Kuid ta ei näinud Walter Warwicki. Üks kahest: kas ta oli enne teda tulnud rongile wõi oli haigus teda takistanud edasi sõitmast. See mõte tekitas Fernandas kummalise kaastunde, mille ta aga kohe surus maha.

Rong liikus paigast. Samal hetkundil awanes waguni-üks ja Fernanda silmas Walter Warwicki. Ta jüda põhjus waljusti: kas Warwick tunneb ta ära? Ta polnud oma grimeerimiskunstis küllalt kindel ja pealegi paistis aknast hele päikesewalgus. Tähtis oli weel see, et Warwickil olid kogenenud jalapoliitseiniku silmad!

Ent Warwick heitis temale waid pealiskaudse pilgu ja sammus siis edasi. Nähtawasti otsis ta tühja kupeed.

Fernanda seadis end nurka mugawasti istuma ja sulges filmad. Alles restoran-waguni teenija hääl, kes kutsus lõunale, äratas ta kotsutawast uinakust.

Fernanda sammus restoran-waguni poole, käies aeglaselt, nagu see wanemale daamile kohane. Kohe süzenemisel märkas ta Warwicki. Ta istus wäikesel laua ääres ja wahtis ükskõikselt aknast wälja. Fernanda walis endale koha waguni teise otsa, et olla temast wõimalikult kaugel.

Walgetes kuubedes teenrid jettweerisid suppi. Kärsku peatus Fernanda lusikas pooltel teel. Restoran-wagunisje

oli astunud elegantne tumedajuukseline daam — Oliva Blanche!

Nüüd möödus ta Walter Warwicki lauast. Fernanda koondas neile kogu oma tähelepanu. Warwick tõstis pilgu ja vaatas daamile järele. See oli ükskõikne, weidi imetlew, weidi arvustaw pilt. Muud midagi. Oli ilme, et nad ei tundnud teineteist.

Fernanda ei jõudnud veel toibuda üllatusest, kui üks uuesti awanes ja nähtawale ilmus mees, kes Fernandale tundus tuttawana. Kui ta Oliva Blanche'i lauas oli istet wõtnud ja nüüd näo pööras Fernanda poole, teadis too kindlasti, et see oli kirjutusmasinaga mees.

Kui lennukit ründawate kõrwepoegade spaugud kattetasid õise waikuse ja heit hiljem ta itaalia kapten ja jeerfant alustasid tulistamist, walmis Oliva Blanche'is põgenemisotlus. Ta oli oma elus korduvalt olnud hädaohtlikes seisukordades ja ta ei kartnud üllatust. Külma wareliselt roomas ta lennuki warjust wälja ja lähenes pikkamisi ning ettewaatlikult waenlase seisukohale. See oli kardetaw ettemõte, kuid laugeltki mitte nii kardetaw, kui Oliva umbes taoline hulljulge reit maailmasõja päewil. Tol korral oli ta helgiheitjate walgulsel ja mürstude rahe all roomanud ühelt rindelt teise taha!

Ka nüüd jõudis Oliva Blanche õnnelikult waenlaste ridade lähedusse. Kui teda wiimaks märgati ja talle juunati mitu pääsitoru, ei kaotanud ta külma werd, hiiüdes rahulikult paar sõna araabia keeles.

Wõni minut hiljem seisis Oliva Blanche jõugu pealiku ees. Mehed olid temale juba teatanud kalapärase walge naise saabumisest ja sheif, kes juhtis rünnakut, terwitas teda wiisakalt, kuigi mitte väga sõbralikult.

Oliva Blanche ostas peale tähtsamate Euroopa keelte weel mitut idamaa keelt. Eriti hästi tundis ta araabia murrakuid, sest esimestel pärast sõja aastatel oli ta Põhja-Aafrikas weetnud pikemat aega suurriigi ülesandel, kelle wahelord Itaaliaga polnud just kõige parem. Oliva Blan-

See oli oma töö teinud põhjalikult, luues sidemeid peaaegu kõigi tähtsamate pärismaalaste valitsejatega ja esinedes kõigjal nende poolehoidjana.

Kuid see oli ka põhjuseks, miks tal oli nii suur hirm itaalia sõjakohtu eest. Ta teadis väga hästi, et wanade pattude ilmsitstulekul ei pääse ta jurmanuhtlusest. Ja sellepärast eelistas ta ebamäärast tulewikku beduiinide laagris.

Oliva Blanche ei ehtinud oma kaalutlustes. Kuulnud daami õnnetusest, sheik lubas teda igati aidata. Kuid muidugi polnud need waid Oliva sõnad, mis teda sundisid daami wastu nii heatahtlikult suhtuma, wai araabiakeelne kiri, mille Oliva wõttis oma ülikonna salatastust. Nähes kirja pitsatit, suudles sheik seda aukartlikult ja söendas alles siis awada ümbriku.

Hommiku koites lahkusid laagrist kaks rattanikku. Üks neist oli Oliva Blanche. Mitme saja kilomeetri pikkuse tee kõrwest Duargla linnani läbis Oliva Blanche kolme päewaga. Teel wahetas ta tihti hobuseid ja saatjaid, peatudes lühikeseks puhkuseks pärismaalaste asulates ja oafides. Kõigjal koheldi teda lahkest ja oldi temale igati abiks.

Duarglas iüris Oliva Blanche auto, millega kihutas Constantine'i. Seal oli edasi pääs raudtee tõttu väga lihtne.

Bizertesse jaabus ta kolm päewa pärast Fernandat. Külastäigul haiglasse kuulis ta madruuse lahkumise ja samuti ka Fernanda ja kellegi teise tundmatu järelepärimistest. Närgmiseks külastas ta Hispaania konsulit, kes talle jutustas kõike seda, mida ta Fernandale oli rääkinud.

Müüd oli Oliva Blanche päris nõutu. Ta kawatjes Alvarezi otsima hakata, kuid teadis ihegi, et see oli raske ülesanne. Ent siis tuli temale appi õnnelik juhus. Ta istus kohwikus ja joris ajalehti. Juhuslikult sattus temale kätte kohalik leheke, milles pitalt kirjeldati pimedat hindulase kummalist saatust, kellele Hispaania madruuse

Alvarezi wiil oli andnud tagasi plahwatusel kaostatud nägemiswõime.

Wene kelner oli teinud oma töö põhjalikult, jätmata mainimata ainuistki nime. Lõpuks kirjeldas ta weel sõnaohtralt hindulase lahkumist linnast, kui ta asus rongile, et sõita Tunisi ja sealt laewaga edasi palwerännakule Mekkasse.

Oliva ruttas kohe postkontorisse, kust läkitas Tripolisesse jäänud kaaslastele telegrammi, käskides Bauersti, Ostrogi ja Schenki wiibimata sõita otsemat teed Egiptusesse. Kuna ta ei teadnud, millal ta ise pääseb Tunisiist liiskuma, arwas ta, et mehed jõuawad enne teda wiili jälile.

Samal päewal astus ta ühendusesse kõigi wõimalike ajutustega ja tulemuseks oli, et ta juba mõni tund hiljem wõsilennukil alustas teekonda Malta saarele. Siin õnnestus tal pääseda Inglismaalt Kaugesse-Idasse minewale ookeaniaurikule ja nii juhtus, et ta saabus Aleksandria sadamasse ainult poolteist tundi pärast Fernandat.

Sel filmapilgul ei teadnud Oliva Blanche, kus asusid ta kolm kaaslast. See oli ka ükskõik. Oliva lootis palwerändajate laewa „Sanat“ näha kas Port Saidis wõi Suessis. Sadamast sõitis ta otse jaama. Seal kohtas ta Fedor Schenki.

Fernanda ei jäänud magusrooga ootama, waid lahkus kiiresti restorantwagunist.

Ta lipsas koridori ja piilus igasse kupeesse. Warsti leidis ta otsitava eseme. Rahe nahkkohwri kõrwal, mis arwatawasti kuulusid Oliva Blanche'ile, silmas Fernanda tema jaatja reisikorwi ja kirjutusmasinat. Kupee oli sel filmapilgul tühi. Fernanda astus sisse. Kõhklemata tõstis ta kirjutusmasinal kaane pealt. Härgmisel filmapilgul oli paber asetatud kohale ja Fernanda tippis wärisewate sõrmedega mõne tähe walgele lehele.

Jõudnud oma kupeesse, arwas Fernanda kiiresti oma reisikohwri ja wõttis sealt wälja tundmatu kirjjad. Ta polnud effinud: „keegi, kes teda jumaldas“ oli oma kirjjad tippinud samal masinal, millel ta praegu oli kirjutanud! Järelikult „jumaldas“ teda sama härra, kes istus nüüd

restoranmagunis. Wõi oli too salapärane austaja siiski mõni teine mees Oliva Blanche'i jõugust?

Reškööl peatus rong Port Saidis. Fernanda väljus kiiresti wagunist ja sõitis kohe sadamasse. Seal ootas teda ebameeldiv üllatus: palwerändajate laew „Sana“ oli juba õhtul lahkunud Port Saidist!

„Sihtkohal tabab teid pettumus. . .“ meenusid Fernandale Walter Warwicki sõnad. Ojutus, et ta ei effinud. Aga kust ta teadis seda? . . .

Ent Fernanda oli mõtlemiseks liig väsinud, ta wajas rahu ja puhkust. Sel filmapilgul ei huwitanud teda ei Walter Warwick ega Oliva Blanche oma saatjaga. Ta tahtis weel kiiresti hankida teateid järgmise laewa mineku kohta ja siis heita magama.

Reisibüroos öeldi Fernandale, et järgmisel hommikul kell seitse tuleb Port Saidi aurik, mis juba tunni aja pärast jatkab reisi Dshiddasse.

Müüd sõitis Fernanda hotelli ja andis toatüdrukule käsu teda juba wüe tunni pärast äratada. Siis heitis ta jängi ja warbus sügawasse unne.

Kui Fernanda järgmisel hommikul awas filmad, tundis ta peas tuikawat valu. Ta pilk langes öölauale: mõlemad õjutid seisis kaheteistkümmel. Ühe hüppega oli Fernanda jängist väljas. Päike paistis heledasti ja polnud wähemakti kahklust, et kell käis õieti. Ta helistas tormiliselt. Hetk hiljem astusid tuppa toatüdruk ja ärijuht.

Toatüdruk wandus, ta olewat nagu kästud kell seitse hommikul koputanud preili uksele. Ta oli eemaldunud alles siis, kui kuulnud Fernanda unist wastust. Kuid Fernanda ei mäletanud midagi.

Laew oli läinud. Mis müüd?

Fernanda riietus kärmesti ja läks sadamasse. Seisuford oli täbar. Suessi-kanali läbis hulk laewu, kuid ainult üksikud neist peatusid Dshiddas. Reisibüroos lohutati teda, et paari päewa pärast saabumat wäike kaubaaurik, mille sihtkoht olewat Dshidda. Kuid see oli wilets trööst.

„Kas täna läheb siit mõni laew Punasesse merde?“ küsis Fernanda.

Talle näidati hiiglaslikku aurikut, mis seisis sõidumal-
mis sadamas. See oli sama laev, millega Oliva Blanche
oli Maltalt sõitnud Aleksandriasse.

„Miltal väljub aurik?“ küsis Fernanda.

„Sunni aja pärast.“

„Ma sõidan kaasa!“ teatas Fernanda kindlalt.

„Aga Prince of Wales“ ei sõida Dshiddasse!“ was-
tati temale imestades.

„Ütskõik. Subage mulle esimese klassi pilet.“

Pool tundi hiljem seisis Fernanda juba ookeaniauriku
pardil. „Prince of Wales“ oli moodsamaid luksuslaevu,
varustatud tennisplatsi, ujumisbasseini, võimlemisaa-
lide ja teiste mugavustega. Terve rügement laevaohvit-
sere, insenere, mehaanikuid, madrusaid, kajutiteenijaid ja
kõögieriteadlasti hoolitses laeva ja reisijate heaolu eest.

Oli öö. Laevas sirasid tähed, peegeldudes Punase me-
re vaiksetes voogudes. Esmajärguline jazz-orkester män-
gis unistavat tangot ja reisijad tantsisid kirevate paber-
laternate valguses. Härrad walgetes smokingites, bril-
jantides hädeldavad daamid moodsamais õhtutualettides.

Fernanda astus kapteni kajutisse. Pilt kõhn inglane,
kes oli harjunud, et esimese klassi reisijad teda tülitasid
võimatute küsimustega, naeratas sõbralikult.

„Millega võin teid teenida?“ küsis ta lahkest.

„Härra kapten, ajume praegu Dshidda kõrgusel,“ ütles
Fernanda.

Kapten noogutas pead.

„Härra kapten, palun laske mind maale viia. . .“

Kapten ei hõmmastunud. Tema pitka eluajal oli te-
malt nõutud hullemaidki asju!

„Võimatu, täiesti võimatu,“ vastas ta ega naerata-
nud enami.

„Bean aga tingimata veel täna öösel jõudma Dshid-
dasse,“ ei jätnud Fernanda joni.

„Teie unustate, et meil on kindel kursor,“ lausus kap-
ten külmalt.

„Siis ei jää mul üle muud kui kaldale ujuda!“ hüüdis
Fernanda offustatvalt.

Enne veel kui kapten suutis vastata, tormas ta kaju-
tist välja. Wana merimees wahtis talle pead raputades
järelle. Ta ei uskunud muudugi silmapilkugi, et noor daam
täidab oma ähwarduse.

Wiis minutit hiljem tõlas hüüd:

„Mees üle parda!“

Muusika waikis. Elegantne publik sööstis reelingi äär-
de. Hiiglaslikud helgiteitjad walgustasid musta mere-
pinda. Aga midagi polnud näha.

Ummu oli koitnud hommik. Fernanda ujus juba teist
tundi. Ta ei tundnud väsimust. Ta oli laewalt hüüpanud
wette, seljas waid ujumistrikoo ja õhuke pullower. Meri
oli täiesti waikne ja wesi peaaegu leige. Raks ja pool
tundi kestis reis, siis veel paar energilist liigutust ja ta
seisis kalbal. Weefindla wöö wahel oli tal pass, mõningad
wajalikud paberid ja mitusada inglismaela. Ta oli Port
Saidis saanud direktor Holmes-Smigula poolt saadetud
raha kätte.

Raha teeb imet. Ka siis, kui ilmutakse Araabia sada-
masse ujumistrikoo. Pool tundi hiljem oli Fernanda riie-
tatud, nagu see Euroopa daamile kohane.

Näis kui oleks Fernandal seekord õnne. Balthwerända-
jate laew „Sana“ oli eelmisel päewal päralt jõudnud,
kuid „Mac Mahon“, millel arwatavasti sõitsid Oliva
Blanche ja ta kaaslased, polnud veel saabunud.

Balthwerändajad wiibisid veel Dhiddas. Fernanda
palkas endale tõlgi ja asus nende peatumiskohti läbi käi-
ma. Hindut Said ibn Mohhamed Gourut polnud raske
leida, kuna kõik juba teadsid tema kummalisest terwene-
misest.

Kui Fernanda silmas meest, kes hoidis wäärtuslikku
wiulit käes, ei tahtnud ta oma filmi uskuda. Tundus nii
wõimatu, et ta siiski oli saawutanud sihi, mida ta nii kaua
oli taotlenud. Na näis ühtlasi imelikuna, et lõpp oli nii
lihtne ja kuidagi äripäewane.

Fernanda pattus wiuli eest sada naela, kuid hindu ei
tahtnud wiuli müügist kuuldagi. Kui talle wiimaks sel-

get's tehti, et wõõras daam wajas ainult wiulis peitawat jedelit, oli ta nõus selle wiiekümne naela eest temale jätma.

Pool tundi kestis wiuli lahtiwõtmise. Fernanda, kes suurima pinewusega jälgis igat mehe liigutust, wärises kannatamatusest. Wiimaks ometi juutis ta pilgu heita wiuli sisemusesse. Kuid nüüd taandus ta ehmudes: wiul oli tühi! Wäärtuslik paber oli kadunud!

Kui Fernanda nüüd tõstis ahastawa pilgu, nägi ta akna taga wõõrast nägu. See oli prille kandew eurooplane, kes uudishimulikult piilus wäikesesse ruumi.

Järgmisel sekundil seisis Fernanda juba tänawal, kuid prillidega mees oli kadunud. Üks oli wähemalt kindel: temal polnud wäärtuslikku paberit! Sest wastasel korral poleks ta Fernandale järele hiirunud, waid oleks kiiresti lahtunud Dshiddast, et paberit wõimalikult ruttu toimetada kindlasse paika. Fernandal ei olnud ka põhjust kahelda hindulase sõnades, kes wandus, et ta kordagi wiulit polnud andnud wõõrastesse kätesse.

Pikkamisi ja noruspäi eemaldus Fernanda palwerändajate öömajast. Kõik ta senine töö ja waew olid olnud asjatud. Aintsaks lohutusjeks oli talle, et ka Oliva Blanche'i ja tema kaaslasti tabab pettumus. Oli ilmne, et nad kõik olid walejälgedel — wõi oli paber juba warem, Berliinis wõi Barcelonas, wiulist kõrwaldatud.

Fernanda juundus sadamasse, et hankida teateid lähemate reisirõimaluste kohta Euroopasse.

Nüüd, kus ta enam ei otkinud wiulit, näis õnn talle kõigiti olevat foodus. Suur jalka aurik „Hamborn“, kes mingil põhjusel koduteel Indiast oli sunnitud põikama Dshidda sadamasse, wõttis ta weel samal päewal kaasa.

Ja nii lahkus Fernanda Dshiddast, enne kui sinna saabus „Mac Mahon“, aurik, millel wiibis Oliva Blanche oma kaaslastega.

„Hamborni“ pardalt läkitas Fernanda raadiogrammi Berliini. Mõni tund hiljem saabus direktor Holmes-Smigulalt wastus:

„võle viiulit jälitatud stop kohe berliini tagasi tulla stop pea päästi fernanda stop holmes smigula.“

Fernandale näis, kui kuuleks ta wanahärra lõbusat naeru ja ta tuju paranes tundumalt.

12.

Tuba oli kuus sammu piff ja kuus sammu lai. Briener oli jelles juba tuhat korda weendunud. Tuba üheksandat päeva peeti teda wangis. Kõige hullem oli see, et tema wangikongil puudus aken. Kõgu päeva põles tuli. Nii-
mal teab, mis otstarbeks seda ruumi muidu kasutati.

Kolm korda päevas toodi wangile süüa. Kuid asjatuks oli Briener palunud mingit raamatut või wana ajalehte. Ka sigarette ei antud temale.

Täga päew külastas teda „wangilailem“. See oli üks neist härradest, kes Brieneri oli toonud siia. Talle nähtavasti walmistas lõbu wangi üle nalja heita. Tahwalist kõneles waid tema ja Briener kuulas pealt.

„Teie sügune peaks targemalt asjust eemale hoidma, rääkis härra õpetliku tooniga. „Wälkised wargused, pettused, wäljapressimised, need sobiwad teile, aga suuremad ärid jätke juba rahulikult teiste hooletse.“

Briener waitis, mõttes oma wastast wihaste pilludega.

„Ärge ärritage, noormees,“ jätkas ta piinaja rahulikult. „See rikub ainult teie terwist. Ma ei mõista, miks teie nurisete? Olete soojas toas, saate hästi süüa, mida soovite weel?“

„Andke mulle paar sigaretti,“ lausub Briener tighedalt.

Härra pistis käe tasku ja tõmbas sealt wälja sigaretkarbi. Ahne pilguga jälgis Briener tema liigutusi.

„Tahate suitsetada?“ küsis härra naeratuslega, süürtas oma sigareti ja puhus Brienerile suitsetu näkku. „Beate weel natuke kannatama. Kui viiul ja paber meil on käes, siis . . . awame teile wast uhtse. . .“ Ta nuigab salapäraselt.

„Aga kui teie paberit ei leia,“ karjus Briener.

„Siis jääte igaweseks meie wangiks,“ wastas piinaja rahulikult. „Teie teate ju, et igawik ei tarwitse alati

kausa festa. . . Milleks peafstme teid aastaid toitma?"
 Kõlastaja waifis ja waatles wangi külmal ja uuriwalt.

Sieti tundis ta dr. Abellhauseni endise teenri wastu ainult põlastust. Julm kohllemine oli mõeldud tema hirmutamiseks. Albatros Noel tahtis teda nii kohutada, et ta pärast oma wabastamist ei sõendaks enam midagi nende wastu ette wõtta.

Kõlastaja seisis juba lähel, kuid Briener hüüdis:

„Arge arwake, et kardan teid ja teie sõprou! Sa mis puutub paberisse, siis tahtlen ma, kas see üldse kunagi satub teie kättesse! Wiuli jahil on ammu juba hull teisi inimesi!“

Albatros Noeli kaaslane mõdtis Brieneri pilkawa pilguga.

„Hull teisi? Noh, Briener, teile wõib jeda welda: nad kõik otsiwad wale wiulit!“

Järgmisel silmapilgul oli ta juba toast wäljas ja Briener kuulis teda lufkustawat ukse.

Briener polnud sugugi nii rumal kui arwastid tema wangistajad. Ta oli waid äärmiselt ettewaatlik ja kartis süüfilist walu. Nii see mees, kes äsja oli lahkunud tema kongist, kui koo teine, kes talle iga päew süüa tõi, olid temast mõlemad palju pikemad ja tugewamad. Bealegi olid nad warustatud relwadega.

Et pääseda wanglast wälja, pidi ta mõlemad mehed kõrwaldama teelt. See oli ettewõte, mida waewalt wõimalik oli teostada. Kuid meeleheide ja metsik wiha sundisid Brieneri unustama ettewaatuse.

Kui härra järgmise päewa enneldõnal jälle ilmus kongi, et Brienerit õrritada, ruttas Briener temale wastu.

„Waadake!“ hüüdis ta erutatult, „misjuust jolli mind sunnitakse jooma!“ Ta hoidis weekruusi käes.

Kõlastaja kummardus, et heita pilku weele, mis muide oli joomiseks kõigiti kõlbulik kaewuwesti. Samal silmapilgul wirutas Briener raske jatwist kruusiga temale jäärase hooibi wastu lõuga, et mees lendas põrandale pikali. Brieneri süda põffus peaaegu kuuldawalt, kuid ometi ei kiirustanud ta. Ta kummardus meelemärkuse kaotanud

mehe kohale ja weendus minid, et teda ei tarwitsenud tal enam karta. Restis wähemalt paar tundi, enne kui ta toibus uimastusest. Robades libisesid Brieneri käed üle mehe teha. Tagumisest püffitaskust leidis ta rewolwori. Hoides relwa käes, awas Briener tasahilju atendeta toa ukse ja astus koridori. See oli hämaralt walgustatud wäike ruum, millesse suubus kolm ust.

Riikwarwul hiilis Briener ukse taha, mis oli laetud raudplekiga ja sulatud raske riiwiga. Oli selge, et see wiis wälja — wabadusesse. Suurima ettewaatuslega lükkas Briener riivi eest ja wajutas lingile. Kuid uks oli lukus. Kuna Briener weel arutles, mida teha, awanes koridaris teine uks.

Nähtawale ilmus mees, kes Brienerile iga päew tõi toitu. Ta pimedusega harjumatud silmad ei näinud esimesel filmapilgul midagi kahtlast.

„Käed ülles!“ karjus Briener ähwardawalt ja tõstis rewolwori, sihtides mehele. See kuulas käsku.

Briener lähenes temale ja, paremas käes hoides rewolwrit, libistas ta wajaku käe üle mehe taskute. Need olid tühjad. Mees oli nähtawasti jätnud relwa tuppa.

„Awage wälisuks!“ käskis Briener. „Riipea kui teete mõne kahtlase liigutuse, kihutan teile kolm kuuli kerre!“

Kuid mees ei tarwitsenudki wastu hakata. Kallaletung tuli nii ootamatult, et ta weel millestki aru ei saanud. Ta taganes ehmunult tuppa. Briener tema kannul. Saual lebas kimp wõtmeid. Mees haaras need ja ruttas wälisukse poole.

„Bidage!“ hüüdis Briener. „Andke wõtmed minu kätte ja jääge sinna, kus teie olete!“

Restis mõne minuti, enne kui ta wajaku käega juutis ukse lukust lahti keerata, kuid wiimaks oli see ometi tehtud. Ta liipas kärmesti üle läwe ja lukustas ukse wäljastpoolt.

Korter asus alumisel korral wanas majas. Madal wõlawäik wiis tänavale. Seitnud weel kiire pilgu majanumbrille, ruttas Briener lähemale nurgale, et näha, kus tänavas teda nii kaua wangis peeti.

Siis käis ta risti-rästi mööda fitjaid kõnniteid. Wi-

mats jõudis ta laiemale tänavale. Tramm jõuis pikkamisi mööda. Briener hüppas trepile. Alles wagunisse istudes meenus talle, et tal polnud krossigi raha taskus. Mbatros Noeli mehed olid temalt võtnud koogu tema varanduse ühes passiga. Pögenemise kiirus oli ta unustanud oma rahatasku tagasi nõudmast.

Trammi konduktor seisis oodates tema ees. Briener pomes midagi, tõusis püsti, läbis kiiresti waguni ja hüppas maha. Ta nägi veel üllatunud pilke, mis temale eemaldumast trammiwagunist järele waatajid.

Briener kirjutas taha. Ilma rahata oli mõõras linnas võimatu midagi ette võtta. Hetke kaalutles ta, kas mitte müüa revolvrüt. Kuid sellest kavatsest loobus ta kohe. Etteots oleks talle relva eest maksetud väga vähe ja teiseks oli see ohtlik. Brieneril polnud ainsasti ühtki tõendamast dokumenti.

Briener lonkis uulitsaid mööda edasi. Järsku peatus ta. Müüid ta teadis, mis teha!

Pool tundi hiljem seisis Briener väikese palee ees. Ta kõlistas ukselella. Nähtavale ilmus mündris mees.

„Tahaksin kõnelda härra saadikuga!“ ütles Briener.

„Misjugu seis asjus?“ küsis uksehoidja külmalt ja üleolevalt.

„Subage mulle tükk paberit, kirjutan paar sõna.“

Uksehoidja andis talle paberi ja pliiatši. Briener kritseldas sedelile paar lühikest lauset.

Viis minutit hiljem seisis ta väikese habemega mehe vastas. See silmitses Brienerit umbusklikult. Siis heitis ta veel kord uuriva pilgu paberile ja küsis ametlikult:

„Mida teie soovite ja mida tähendab see paber?“

„Võin seda ütelda ainult härra saadikule endale,“ ütles Briener.

„Asjaolu, et ta saadeti kohe saatkonna nõunik, mitte aga mõne alluva sekretäri juurde, julgustas Brienerit ja ta taipas, et oli õigel teel.“

„Härra saadik on ära sõitnud,“ vastas habemil järsult. „Mina olen tema ajetäitja.“

Briener mõtles viirv. Kuigi ta oli weendunud, et saa-

Dil samal hetkel wiibis kusti läheduses, otsustas ta siiski läbirääkimisi alata tema asetaitjaga.

„Ega meie juttu siin pealt ei kuulata?“ küsis Briener ettevaatlikult.

„Kas teie ei tea, kus teie ajute?“ salvas nõunit mürgiselt.

Briener naeratas pilkavalt. Diplomaat ei näinud seda märkawat.

„Kõnelege,“ kästis ta, käewitpega otutades toolile.

Briener istus ja hakkas nüüd jutustama, sageli kaldu- des asjast kõrvale. Saatkonna nõunit ei waadanud temale otja, pilk pööratud lumisele pargile atna taga. Alki küsis ta külaliselt:

„Miks arvate, et teie lugu meid huvitab?“

Briener naeris üleolevalt.

„Ma ei arva seda — ma tean seda!“

Diplomaat urises midagi habemesse.

Briener silmitses teda wõidurõõmsalt. Pärast lühikest pausi lausus ta:

„Ma tean, et teie saatkond on wiivuli leidmisest väga häwitatud! Ka seeqi asjaolu, et wõtjide minu wastu, näi- tab, et asi on tähtis . . .“

„Peate end üpris targaks,“ katkestas teda saatkonna nõunit jahedalt. „Kuiqi minu teada saatkonnal pole selle looga midagi ühist, wõib siiski küsimuse uurimisele wõtta . . .“

„Msi on väga kiire . . .“ katkestas teda nüüd Briener. Mõte, et ta saatkonnast ainisa pennita saadetakse minema, ajas temale hirmu peale.

„Tunni aja pärast on kõik selaitatud. Dodake seni siin,“ ütles nõunit ja wajutas kellanupule. Almus käst- jalg.

„Wiige see härra ootamistuppa!“ kästis diplomaat.

Suures puupaneelidega ilustatud ruumis weetis Brie- ner rahutu tunni. Kuiqi ta nüüd kindlasti teadis, et tema andmed saatkonda huvitafid, polnud tal aimugi, kuidas tema waewa katwatsetakse tasuda.

Käsfjala ilmumine äratas Brieneri mõtiskelust. Teda paluti kaasa tulla. Briener kargas püsti ja kohendas oma lipsu. Samal hetkel naeratas ta: habemiku saatkonna nõunikuga võrreldes oli ta ikka veel elegantne küllalt.

Brieneri üllatuseks ei viidud teda enam nõuniku tuppa, vaid talutati läbi koridoride ja kätikude maja teise otja. Brieneris ärkas umbus. Kuid juha seisis tema saatja mingi ukse taga, mille ta koputamata arvas.

Wäikeses ruumis seisis vaid laud ja kaks tooli. Seljaga vastu kitsast trellitatud akent seisis pikk laiadlaine mees nahkküües.

Brieneri saatja väljus, sulgedes enda järele ukse.

„Wõtte istet, härra Briener,“ ütles mees kaks keeles, mis ilmsesti polnud tema emakeel.

Briener istus hämmastunult toolile. Siin teati tema nime, kuigi ta end hoopis teifiti oli esitlenud! Wäsin raputas teda järsku. Kui teda siin tunti, siis olid tema patud ka teada!

Hädaohhtlikel filmapilkudel oli Briener alati julge ja müüdi ei kaotanud ta enesewalitsust.

Nahkküües mees seisis ikka veel endisel kohal. Rahulikult küsis ta:

„Noh, jutustage müüd, mida teate wiulist?“

„Selkõige tahaksin teada, kas mulle maksakse see summa, millest ma rääkisin saatkonna nõunikule?“

„Kui teie andmed õsutuvad väärtuslikuks, siis küll,“ vastas mees aeglaselt.

„Kes tagab mulle, et saan tõesti selle raha?“

Mees puhkes naerma. See oli ebameeldiv naer.

„Ja millise tagatise annate teie meile? Kui tahate, et usaldame teid, siis usaldage ka meid.“

Kuigi Briener tema vastu ei tunnud vähemiski usaldust, taipas ta ometi, et müüd tuli tal oma saladus avaldada.

„See küll, usaldan teid,“ ütles ta. „Aga pean teile teatama, et mul on vähe aega. Veel täna õhtul on mul . . .“

„Mind ei huvita teie kavatsused,“ katkestas teda nahk-

kuues mees ükskõiksest. „Wõite siit majast iga filmapilt lahutada. Kõik seletused on asjatud.“

Briener ohkas ja hakkas siis jutustama. Kui ta lõpetas oma loo, tekkis vaikus.

„On see kõik, mida teie teate?“ küsis viimaks mees iroonilise naeratusega.

Ärritatult kargas Briener püsti.

„Kas see teid ei rahuldanud? Kas teie ei taha mulle anda raha?“

„Ei,“ vastas mees külmalt. „Teie ei jutustanud mulle midagi uut. Tean juba ammu, et isikud, kes meie ühesandel otseivad wiinulit, on walejälgedel . . .“

„Waletate!“ karjus Briener wihaseks, wibutades rusikaid. „Teie waletate ja tahate mind petta!“

„Weel üks sõna ja ma lasen teid wälja wisata!“ ütles mees rahulikult ja lisas siis pilkawalt: „Teie wõite ju poliitsei poole pöörata . . .“

Briener taipas, et oli kaotanud mängu. Ta jäi korraka haledaks ja hakkas paluma. Nutuse häälega seletas ta, et tal pole taskus ainsatki krossi ja kui ta siit raha ei saa, siis jureb ta wõõras linnas nalga.

Slime põlastusega kuuldas nahkkuues mees tema halisemist. Lõpuks katkestas ta Brieneri sõnademulina: „Dodake siin!“

Ta hammus kiiresti ukse poole ja järgmisel filmapilgul oli Briener üksi. Hetke istus dr. Welshauseni endine teener waitsest oma kohal, siis aga hiilis ta ukse taha. Osutus, et see oli lukus. Hirmuhigi kattis müüd Brieneri näo. Kogu oma kehakasusega jurus ta end ukse wastu, kuid see jäi suletuks.

Brienerit waldas meeleheide. Ta ei lootnud enam, et pääseb elusalt jellest majast, ja ta hiiudistas end, et oli siia üldse tulnud!

Briener ei teadnud, kui kaua ta oli waelwelnud ahastuse piinades, kus iga minut tundus talle igawikuna. Wiimaks arwanes ukse wastas olevas seinas fitšas pilu ja nähtawale ilmus nahkkuues mees.

„Teil on halwad harjumused,“ ütles ta noomivalt.

„Kes siis võõras korteris kohe hakkab uksti lõhutama? Dodate ikka seni, kuni teid viisakalt välja saadetakse. . . Ega meie polegi nii halvad inimesed kui teie arvate. . . Siin. . .“ ta võttis taskust mitu hajakroonist, „võtke see raha ja kaduge! Kaduge nii kiiresti kui võimalik! Prahas ei ole teil õnne. Teate seda ju isegi. . .“

Järgmisel filmapilgul haarati Brieneril käsitvarrest finni ja ta liukati uksest välja. Seekord oli tee üsna lühike. Pittsas madal värvav avarus ja Briener oligi uulitsal.

Samal ajal ütles nahtkuues mees saatkonna nõunikule:

„Ma tõesti kahtlen, kas oli mõtet temale rajata raha. . .“

„Ah jätke,“ vastas nõunik, „temalt saadud andmed tajuvad need paar sada krooni rikkalikult. Arvestades seda hurvi, mida meie saatkond tunneb viiuli vastu, ei ole. . .“

„Aga mina siiski poleks talle kroonigi annud,“ katkestas teda nahtkuues mees.

Ja nahtkuues mehel, kes ametlikult ei kuulunud oma saatkonna koosseisu, oli õigus. Saadud rahaga avarus Brieneril võimalus Berliini sõita, kus ta esimeseks samurks oli direktor Holmes-Smigula külastamine.

Oliva Blanche ja ta kolm kaaslast asusid prantsuse auru pardal. Nad olid mõne tunni eest lahunud Dshiddast. Nende tuju polnud kaugeltki noosiline. Nad olid Dshiddas tohanud hindut ja temalt kuulnud blondi daami külastusest. Naistdetektiiv oli imelikul kombel terwelt katkestimend neli tundi enne neid saabunud Dshiddasse. Kuidas ta sellega oli tulnud toime, oli küsimus, millele Oliva Blanche ei leidnud vastust.

Ra ei olnud Oliva Blanche päris kindel, et Fernanda ei leidnud paberit. Võib-olla peitis ta sedeli osavalt oma käisesse ja teeskles siis pettumust vaid selleks, et pääseda jälitajaist.

Pärast kuus päeva kestnud reisi jõudsid nad Marseille' sadamasse. Uheskoos lahkusid nad laevast ja sõitsid sadama läheduses asuvasse teise järgu hotelli. Näüd, kus nende ettevõtte oli nurjunud, ei tarvitsenud nad enam olla nii

ettevaatlikud kui warem, ja luffushotellides elamiseks ei jattunud neil enam raha.

Hohe pärast saabumist ruttas Oliva Blanche postkontorisse. Kui ta tund hiljem sealt tagasi tuli, oli ta oma kaaslaste üllatuseks parimas meeleolus.

Kõik neli kogunesid Oliva tuppa. Mehed silmitsesid teda erutusega. Oli ilmne, et Oliva Blanche'il oli häid uudiseid. Ka neid oli tal kõepoolest.

„Gahh läheb edasi!“ ütles Oliva Blanche. „Kuulsin praegu Berliinist, et olime walejälgedel.“ Ka siis jutustas ta täpselt, mis muudu polnud tal kombeks, kõigest, mida talle oli teatatud Berliinist.

„Kas peame Berliini sõitma?“ küsis Ostrog, kellele see mõte ei näinud meeldivat.

„Berliini? Milleks siis?“ imestas Blanche. „Ei, sõidame kohe Budapesti!“

Soolimata ebasõbralikust wastusest, lõi Wladimir Ostrog nägu karama. Jumal tänatud — seekord pääses ta jälle Saksamaa wanglateest!

Siis asuti karmesti uurima sõiduplaane.

Neil oli weel seitse tundi aega. Milanoni pidid nad sõitma ühestkoos, sealt aga reisi jattama kahes rühmas.

Bauwers ja Schenk ruttasid linna wajaslikke oste tege-ma. Kui Fedor Schenk lõunapaitu jõudis hotelli tagasi, istus Wladimir Ostrog kirjutusmasina taga ja tippis sel-lise innuga, et ei kuulnudki kaaslase lähenemist.

„Mida sina siin kirjutad?“ hüüdis Schenk üllatunult.

Ostrog tõmbas kiiresti masinast paberi ja pistis selle tasku. Samal filmapilgul astus tuppa Felix Bauwers.

„Mõttele ometi,“ pöördus Schenk naerdes tema poole, „meie sõber Wladimir kirjutab minu masinal armastus-kirju!“

13.

Fernanda istus direktor Holmes-Smigula wastas wa-nahärra kabinetis.

„Legite ilusa lõbureisi, Fernanda!“ naeris direktor Holmes-Smigula ja hõõrus käsi.

„Ärge pilgake mind,“ vastas Fernanda weidi sol-
wunult.

Wastuseks puhkes wanahärra uuesti lõbusalt naerma.

„Balun, loobun suurima heameelega reisi jatkamistest,“
ütles Fernanda närvilikult.

„Ei tule küsimusessegi, armas Fernanda,“ lausus di-
rektor tõsiselt. „Olen teile üpris uhke, armas tüdruk. Võit-
site oma elamustest kirjutada seiklusromaani! Teie fest-
wusujumine Pınases meres oli otse hiigelsaawutis...“

„Ja mis oli sellest kasu?“

„Ärge heitke meelt, Fernanda! Kõik läheb weel hästi,
uskuge mind,“ ütles direktor lootusrikkalt.

„Kas teie ei jutustaks mulle nüüd Brieneri külaskäi-
gust. Kardan, et mul on wähe aega...“

„Ah, paar tundi on teil ikka aega. Teie joote ometi
tassi kohwi?“ ütles Holmes-Smigula, ja ootamata Fer-
nanda wastust, wajutas ta kellanripule. Ilmus wana bü-
rooteener.

„Dooge meile tats tassit kanget kohwi! Ja ütlege kõi-
gile, et mind pole kodus...“

Wõni minut hiljem seisis auraw mokka laual. Nut
figarit süüdates, algas nüüd Holmes-Smigula.

„Olin tõesti üllatatud, kui minu ette astus mees, kes
nimetas end Brieneriks. Nähtawasti polnud tal enam mi-
dagi kaotada ja ta pani kõik ühele kaardile.“

„Bean teid katkestama, härra direktor. Kust teadis
Briener, et proua Abelhausen meile ülesandeks tegi wiiu-
lit otsida?“

Direktor Holmes-Smigula kehitas õlgu.

„Ehitasin temale sama küsimuse, saamata rahuldawat
wastust. Arwatawasti on tal juhteid mõne proua Abelhau-
seni teenijaga ja see pühendas ta oma maja muredesse.
Ta tunnistas, et oli paberi peitnud wiikulisse ja pakkus end
meile abiks selle otsimisel. Waewatasuks nõudis tatsküm-
mend tuhat marka.“

„Kas ta ei kartnud, et toimetate ta politsei kätte?“ kü-
sis Fernanda.

„Kes tunneb jäärase kaabaka hinge? Arvatawasti oletas ta — ja selles oli tal kahtlemata õigus — et meil on tähtsam leida paberit kui lasta teda wangistada. Soomulikult keeldusin ma igasugusest koostööst, lubades talle wiis tuhat marka juhul, kui meil tema teadete põhjal õnnestub leida wiulit.“

„Aga tema wahetord politseiga?“

„Ei puutu minusse. Lõpuks on doktor Abelhauseni leiutise leidmine meie riigile tähtsam kui jäärase wäike warga treltide taiba paigutamine.“

„Mida ta teile weel rääkis?“

„Ärge katkestage mind nii tihti, Fernanda. — Briener ütles, et meie otsiwat walewiulit. See oli oluline teade, mis sundis mind wana wiuliehitajaga uuesti ühendusesse astuma. Tema ja Brieneri seletustest selgus rüüd, kuidas efektus oli juhtunud. Kui Briener tulise kiiruga asus paberit peitma, tahtis ta selle algul toppida kapellmeister Harti wiulisje. Kuid wiimasel oli erakordselt wäike wiuliwõti ja ühtlasi tekkis Brieneril kahtlus, kas ta selle wiuli hiljem ära tunneb. Sellepärast walis ta paberi peidukohaks teise letil lebawa wiuli, mis oli filmapaisiwal tumedam ja mille wõti oli juurem. Harti wiulile aga langes tül liimi ja see piisike tume laik wiiski pärast kõik paberi otsijad efektile.“

Unustades direktori manitsuse, hüüdis Fernanda jälle:

„Oleksin kõik äris leidunud wiulid pidanud läbi otsima! Kuidas ma sellele mõttele warem ei tulnud?!“

Direktor Holmes-Smigula naeris.

„Teete endale asjatult etteheiteid, Fernanda! Kaupmees müüs tumeda wiuli juba kaks päewa pärast Brieneri külastamist. Salapärane prillidega mees, kes juba järgmisel päewal käis muusikariistade äris, oleks tõesti weel leidnud paberi eest. Aga teie ja need teised sattusite sinna liiga hilja, sest wiul oli ammu läinud. Müüd tahate muidugi teada, kes ostis wiuli?“

Fernanda noogutas, filmis pinew uudishimu.

Direktor Holmes-Smigula ohkas.

„Kahjuks ei tea meie seda. Rõnelesin äriomanikuga.

See polnud kerge töö, kuna ta on äärmiselt sõnaaher ja nähtavasti alalisest tülitamisest juba hellaks tehtud. Mõni sai ta päris vihaseks, kui mainisin oma tuleku põhjust, ja palju ei puudunud, et ta minu olets wälja wisanud. Kuid pikka aega rahunes ta ja ajas lõpuks päris mõistlikku juttu. Osutus, et peale prillidega mehe ja Oliva Blanche'i käsilaste oli äris wiulit käinud ostimas veel keegi kriminaal-ametnik, kes muidugi hiljem osutus petiseks. Nähtavasti on meile uusi wõistlejaid ilmunud. Ka Briener sonis midagi wiieft mehest Brahmas, kel olewat suur huwi kadunud paberi wastu."

"Kas ta mäletas õige wiuli ostjat?" ei suutnud Fernanda oma ärritust enam taltsutada.

"Jah, isegi päris hästi veel," wastas Holmes-Smigula. "See olnud umbes neljakümne-aastane mees, pikkade mustade wurrudega, kallilt, kuid ebaelegantselt riides. Wälismaalane. Wiuliehitaja arwates ungarlane. Wiuli ostul oli ta küsinud, kas muusikariistade eest tuleb piiril maksta tolli. See on wäga oluline, kuna näitab, et ta tahatset Sakamaast ära sõita."

Holmes-Smigula waitis, imedes mõnuledes patju figarit.

"Müüd, armas Fernanda," lausus ta siis naeratades, "sõitke koju ja pakkige oma kohwrid uuesti. Kiirrong Budapesti lähel poolteise tunni pärast. Mida Ungari pealinnas teha tuleb, seda teate ise. On teil veel raha?"

"Jah. Minu kulude-aruanne —"

"Sellega pole kiiret," katkestas teda Holmes-Smigula. "Küll me äriasjad korraldame hiljem. Telegrafeerige lohe, niipea kui wajate raha."

Direktor Holmes-Smigula ajas end aeglaselt jalule.

"Hüvasti, Fernanda!" ta sirutas Fernandale kitsa walge käre, mis tundus peaaegu naiselikuna.

Fernanda seisis juba lätwel, kui direktor veel küsis:

"Ja kuidas elab teie tundmatu austaja?"

Wihaselt wastas Fernanda:

"Kawatsen teda lähemal ajal kohtamisele kutsuda!"

"Onn kaasa! Goodan, et teie ei pettu temas!"

Aga Fernanda ei kuulnud ta wiimaseid sõnu enam, olles juba jõudnud trepile.

Budapest. Hotell Hungaria.

Fernanda istub lugemissaalis, mille akendest paistab Doonau. Ngaford, kui awaneb uks, kostab kõrwalruumist wiulite nuukjuwaid helisid. Seal mängib mustlasorkes- ter igatsewaid wiise.

Fernanda ees laual lebab hulk ajalehtedest wäljalõigatud kuulutusi. Kõik nad sõjaldawad ühte ja sama. Fernandal pole tarwis neid tõlkida lasta, sest teiste seas on ka kuulutus kohalikust saksa lehest, mis kõlab järgmiselt:

„Palutakse seda härrat, kes möödunud aasta novemb- ris ostis Berliinist Linnaooperi läheduses asuwast muusi- kariistade ärist wiuli, teatada oma aadressis peapostkontori „L. S. 1717“ all.“

Fernanda oli kõit need kuulutused leidnud hommik- lehtedest. Djuutus, et nood ilmusid juba kahetja päewa järjelt.

Kes pani kuulutused Ungari lehtedesse? Kindlasti mitte Oliva Blanche ega tema käsilased, sest kahetja päewa eest wiibisid nad kõit veel Egiptuses. Ka prillidega mees oli seal.

Arwatawasti olid kuulutajad samad härrad, kelledest Briener oli kõneleunud Holmes-Smigulale.

Fernanda heidab pilgu uurile. Kümme minutit puu- dub üheksast. Kiiresti tõuseb ta, tõmbab mantli selga ja wuttab halli. Ühehoidjalt kuuleb ta, et postkontorist an- takse kirju ainult kella üheksani wälja.

Postkontor ei asu hotellist kaugel, kuid Fernanda wõtab siiski auto. Kell on kaks minutit enne üheksat, kui takso peatub suure sünge hoone ees.

Fernanda astub awarasse ruumi, kus twaid üks laster walgustatud. Selle ees seisab punapäine noormees, kes ostab marke. Fernanda asub tema seljataha. Wiimaks on ford Fernanda käes.

Rahulikult ja selgelt ütleb ta:

„Kirjad nõudmiseni. L. S. 1717!“

Ametnik heidab talle üllatunud pilgu. Fernandat ei imesta see. Nähtavasti on senini kirjade järel käinud teine isik. Kuid kõik piirdub vaid pilguga. Ametnik sorib wiitru paberites ja ulatab Fernandale siis kirja.

Kärmesti haarab Fernanda oma saagi ja peidab ümbrifu käetotti. Ametnik waatab kella: see on täpselt üheksa! Ta tahab juba julgeda lahtri akent, kui postkontorisse tormab mees, kes juba laugelt hüüab: „Kirjad nõudmaseni! L. S. 1717!“

Fernanda, kes lipsab parajasti uksest wälja, kuuleb weel ametniku häämastunud wastust. Mees pöörduw kannalt ringi. Aga Fernanda ei näe jeda enam. Ta on juba uulitsal ja jookseb oma takso poole. Mõne sammuga laugusel seisab teine auto. Fernanda hüppab oma masinasse, mis kohe minema kihutab. Aga ta näeb weel meest sõitwat postkontorist ja ruttawat auto poole. Näht algab jälle!

Kitjas uulitsas pääseb takso waid pikkamisi edasi. Wahemaa kahe auto wahel on waewalt wiisteist meetrit. Fernanda kummardub ettepoole, lükkab kõrwale klaasiruudu, mis eraldab teda juhist, ja hüüab:

„Kiiremini! Kiiremini!“

Autojuhht kehatab õlgu. Siis kuuleb ta uuesti sõitja häält:

„Kümme pengöt, kui suurendate kiirust!“

Küüd kasvab wahemaa autode wahel jõudjasti, kuid Rahwusliku ooperi ees peab Fernanda takso filmapilgu peatuma. Jälitaja auto tuleb lähemale — weel pool minutit ja ta on neil kannul! Kuid juba on tee jällewaba.

Ruttu! Ruttu!“ hingeldab Fernanda.

Autojuhht kihutab otse edasi, pöörab aga siis järsku kõrwaluulitsasse ja aeglustab kätku.

„Oleme kohal!“ ütleb ta tagasi waadates.

Küüd wast meenuw Fernandale, et ta autosse istudes oli annud aadressiks mingi uulitsa nime, mis talle trammi pealkirjast oli meelde jäänud.

„Edasi sõita!“ käseb Fernanda.

Jälle kihutab auto mööda tänavaid. Fernanda awab käetoti ja wõtab sealt ümbrifiku. Ta käsi wäriseb erutusest:

Kas kiri sõjaldab vajalike andmeid? Järgmisel sekundil tabab teda pettumus: ta ei saa aru üheselti ungarikeelsest reast, mis kirjutatud nähtavasti harimata inimese käe-kirjaga.

Fernanda uurib kirja tähelepanelikult, kuid ta ei leia ei aadressi ega allkirja. Võib olla ei osta ta neid lihtsalt leida, sest kiri on kaunis ebaloetav, tähed konarlikud ja vahemärgid puuduvad.

Fernanda pistab kirja mantli tasku ja vaatab seljataha. Võõrast autot pole näha! Ilmselt on see mõnel ristteel hunnitud peatuse tõttu jäänud neist maha ja pööranud siis teise suunda.

Kergendatult hingates, annab Fernanda autojuhile nüüd oma hotelli aadressi. Weerand tundi hiljem on nad kohal. Fernanda tasub autojuhile õige suureks paigunud arve ja sammub hotelli jäsjetäigu poole.

Uksel pöörab ta kellegi härraga vastamisi. Lausumata sõnagi vabanduseks, tormab see edasi. Reisija, kes kardab rongile hiineda, mõistab Fernanda, ja vaatab eemaldujale järele. Sama silmapilgul võpatas ta ja libistas käe mantli tasku, kuhu ta äsja pani kirja. See on kadunud!

Fernanda tahab mehele kätte järele joosta, kuid too on juba istunud autosse — jama, millega Fernanda jüa saabus! Ja ühtegi teist masinat pole näha.

Närvilikult hobab Fernanda oma mantli taskutes, kuid kira ei leidu. Pole jeda ka käetotis, mille ta avab, kuigi teab, et ta kirja sealt võttis autos välja.

Tõstetoolis üles sõites pingutab Fernanda oma mälu. Ta nägi mehe nägu, kellega ta uksele kolku pööras, vaid sekundil mästel. Ka oli ta kübara tõmmanud sügavale filmadele. Ent hoolimata kõigest, on Fernanda meendunud, et ta jeda meest varem on kohanud. Mõga kus ja millal?

Ta läheb oma tuppa, lastub väsinult diivanile. Ja nüüd meenub talle, kus ta nägi meest, kes röövis temalt kirja. See oli sama mees, kellega ta ühes rongis sõitis Aleksandriast Port Saidi. Kirjutusmasinaga mees! Oliva Blanche'i kaaslane!

Samal ajal seisis mees, kes minuti võrra oli hilinenud postkontorisse, Budapesti kaugejaama telefonitapis ja kõneles Brachaga.

„Hallo, kas olete teie, Noel?“ küsis ta.

„Jah. Mida soovite?“ kõlas kuuldetorust Albatros Noeli häääl.

„Siin on Hunzul. Kuulge, Noel, mul oli õnnetus. Meie kuulutustele saabus täna vastus, kuid keegi noor tüdruk näppas kira minu nina eest ära. See polnud tõesti minu süü. . .“

„Teie tainapea! Teie hädamares!“ karkestas teda vihahelt Noeli häääl. „Ega ma teid Budapesti lõbureisile ei saatnud!? Nga väike laps oleks oma ülesandega tulnud toime, aga teie kufute sisse. . . Kas teil pole peas filmi wõi. . .“

„On teil veel palju ütelda?“ küsis Hunzul rahulikult.

Kuid muidu nii tasakaalukas Albatros Noel oli seekord täiesti kaotanud enesewalitsemise. Ta kirjus telefoni:

„Teie wilets sõperdaja! Olin igawene idioot, kui nõustusin teie saatmisega Budapesti. . . Teie saamatus on otse liigutatav! Niisugune kaperdis! Kas teie. . .“

Kuulge, Noel, nüüd olete juba küllalt sõimanud! Nga minut maksab mulle ühe pengö ja ma ei kavatse terwet oma warandust siia mätta. . .“

„See küll,“ kostis nüüd teiselt poolt traadi otlast juba rahulikum häääl. „Kõnelege, kuidas see juhtus! Wast on teie rumalust weel võimalik heaks teha.“

Sühhidalt jutustas ta oma hilinemisest postkontorisse ja sõidust linna mööda. Ühel ülesõidukohtal oli ta kaotanud jälitatu auto filmist. Albatros Noel ei karkestanud teda fordagi.

„Arwan,“ lõpetas Hunzul oma aruande, „et peame kirja kirjutajat ajalehekulutuse kaudu paluma endast uuesti teatada.“

Billaw naer oli wastusiks. Hunzul wakis wiinuks ja küsis siis haleda häälega:

„Nga mida pean siis tegema?“

„Kuulake nüüd hästi,“ ütles Abatros Noel. „Wae-walt see tüdruk täna weel otsib üles kirja saatja. Ta teeb feda kindlasti homme hommikul.“

Täna õõsi peate leidma tüdruku, ja siis ei tohi teie enam lahkuda tema kannust. Kas kuullete? Pidage mee-les, et wiul ei tohi sattuda wõõrastesse kätesse. Saite aru?“

„Jah, aga kuidas ma leian tüdruku? Ma ei tea ta nime ega aadressi!“ hüsis Gunzul.

„Tema nimi on Fernanda Müller ja ta on salka de-tektiiv. Wõtke kohe auto ja sõitke kõik kallimad hotellid läbi. Urwan, et leiata ta kwarsti, sest tal on palju raha ja ta elab ainult kõige paremates wõõrastemajades...“

„Mga kui ma teda ei leia?“ hüsis Gunzul arglikult.

„Siis ärge oma nägu enam Prahas näidake!“ ütles Abatros Noel ja lõpetas kõne.

Kui Fernanda järgmisel hommikul ärkas, oli aeg juba kaunis hiline. Hoolimata sellest ei mõtelnudki ta tõusmi- sele. Ta sulges uuesti silmad ja jäi lihtumatuult lebama. Fernanda tüju oli halb. Ta tundus endale õnnemängi- jana, kes oli saanud suure wõidu ja selle siis kergemeelselt jälle maha oli mänginud.

Tasane lõputus utsele kiskus ta süngest mõtiskelust. Fernanda wajutas nupule sängi päitis ja kohe awanes uks. Siseneja oli toatüdruk, kes kandikul hoidis kira.

Fernanda heitis kiire pilgu ümbrikule, mille aadress oli kirjutatud temale juba tuttavas masinikirjas.

Toatüdruk oli ammu läinud, kui Fernanda wiimaks sirutas käe, et wõtta waljal lebamat kira. Ta sõrmed wä- risedid kergelt, kui ta paberi tõmbas ümbrikust. Nagu eel- mistelgi korradel, koosnes kirja siisu waid mõnest masinal tipitud reast:

„Kiri, mis teist eile rääwiti, ei anna wiinuli kohta mingisuguseid teateid. Kuuna kardan, et teie mind ei usu, siis on wast parem, kui weendute ise selles. Kirja saatja on Andrassy-baaris kelmriks.“

Keegi, kes teid jumalbab.“

Bettunult pani Fernanda kira käest. Salajas oli ta lootnud leida kirjast täpsemaid andmeid viiuli asupaiga kohta. Ta oli kindel, et too jalapärane „keegi“ kõneles tõtt. Seni polnud ta teda veel kordagi petnud. Ühtlasi meenus Fernandale ka, et ungariskeelses kirjas oli esinenud sõna „Andrassy“.

Igal juhul oli kõige mõistlikum, kui ta kelneriga ise astus ühendusse. Energiliselt hüppas Fernanda sängist ja ruttas wannituppa.

Andrassy-baar asus Kuningliku ooperi lähedal. Fernanda polnud eriti üllatatud, kui leidis juletud restorani eest. See oli nähtavasti öölokaal ja kell oli alles üksteist. Majahoidja ei teadnud, kus elas kelner, aga ta andis Fernandale baari perenaise aadressi.

Olevärvi juustega kessealine daam võttis Fernanda peaaegu waenuliku vastu. Ta oli äsja alles tõusnud sängist ja näis olevat üpris pahas tujuis. Kuuldes Fernanda hoovi, ei muutunud ta lahlemaks, vaid porises ainult vastuseis, et kelner elavat kuskil teises linnas. Kes uurijas nimelt, jeda ta ei mäeiatavat.

„Kui tahate teda näha, siis tulge õhtul baari,“ ütles ta lõpuks ja lõi uffe Fernanda nina ees kinni.

Fernanda tahtis uuesti kõlistada, et küsida kelneri nime, kuid siis otsustas ta ümber ja väljus ebasõbraliku daami majast.

Rõugu pärastlõuna pühendas Fernanda auto ostmisele, milles ta eelmisel õhtul oli sõitnud ja millega kirja röövitaja oli põgenenud. Kuigi ta autojuhi seletustest ei oodanud midagi huvitavat, tegi ta jeda siiski, osalt footuist aera furnuiks linia, osalt aga lootusest, ometi midagi uut avastada.

Oli juba pime, kui Fernanda ta wiimaks leidis. Fernanda algas kõnelust kellega, et pistis autojuhile wiis pengot pihtu. Raha awas ungarilase keelepaelad, kes õnneks ostas ka natuke salka keelt. Ta mäletas hästi veel sõitjat, kelle ta hotelli eest oli võtnud peale. Härra oli käskinud end sõidutada jaama, kuid teel oli ta äkki koputanud klaasile ja ütelnud; et auto peatuks Andrassy-baari ees. Baa-

ris oli ta wiibinud umbes kümme minutit ja sealst wälju-
des olnud tal pettunud ilme.

„Kuhu ta weel sõitis?“ küsis Fernanda.

„Wiisin ta jaama,“ wastas autojuht, kes oma sõitjast
enam midagi muud ei teadnud.

Fernanda oli saadud teadetega wäga rahul. See näi-
tas, et tundmatu „austaja“ ei waletanud. Nähtawasti oli
Oliva Blanche'i kaaslane autos lugenud kirja läbi, ja kar-
tuses, et Fernanda temast ette jõuab — ta ei wõinud ju
teada, et Fernanda ei osanud ungari keelt — otsekohe sõit-
nud Andrassh-baari. Tema pettunud nägu ja asjawaolu, et
ta kõrtjast wäljus wiulita lõendasiid, et nad olid jällegi
walejälgedel.

Pärast õhtusööki läks Fernanda Andrassh-baari. Wäi-
teses lokaalis oli nii warasel tunnil ainult paar küllalist.
Fernanda tellis endale kofteili ja maffis koke arwe. Ta
pani lauale kümnepengölise ja raputas eitarwalt pead, kui
kelner talle tahtis raha tagasi anda. Mees waatas talle
hämmastunult otša.

„Tahaksin teilt midagi teada“, ütles Fernanda tasa.

Kelner kummardas sügawalt. Wiis minutit hiljem oli
Fernandal kõik teada. Jah, kelner oli saanud ajalehe-
kuulutusele wastuse. Tal polnud küll endal wiulit, aga
paari kuu eest oli temale jutustanud teegi tuttav, et ta
oli ostmud Berliinist wiulli. Selle õhtul oli juba teegi härra
kainud baaris ja siis oli selgunud, et tema tuttawa wiul
pole kuulutuses mainitud muusikariist. Nimelt oli tema
tuttaw ostmud wiuli juba septembris, otstitud wiul oli
aga müüdnud alles detsembris.

„Kas Ungaris leidub palju inimesi, kes lehti ei loe?“
küsis Fernanda järsku.

Kelner oli ällatatud. Kuid sekund hiljem wastas ta
naeratades:

„Maal leidub, võib olla, üsikutuid koltsaid, kus lehti ei
loeta . . . Kuid sääraseid kochti on kahtlemata wäga wälhe.
Meie, ungarlased, oleme wargad ajalehete lugejad. On
teil aindu, armuline proua, mitu lehte iga päew Budapes-
tis ilmub?“

Kuid Fernandal jäigi see teadmatus. Ta oli piisti ka-
ranud ja sööstis nüüd uuesti välja. Hüüdnud möödutva tal-
fo, ta kihutas hotelli.

Baevast pool tundis hiljem seisid ta juba jaamas, et
võtta pileti Berliini kiirrongile, mis väljus paari minuti
pärast.

Kuid Fernanda polnud viimane reisija. Tema kannul
ronis wagunis ja Hunzul, kes hommikust saadik polnud
lastnud teda silmist.

Fernanda ei jäänud Berliini kauaks. Kaheksa tundi pä-
rast oma saabumist oli ta jälle jaamas. Setke seisid ta
kõhlevast suures hallis, siis suundus ta telefonikioski. Ta
walis direktor Holmes-Smigula korteri numbri, kuid osu-
tus, et wanahärra polnud veel jõudnud koju. Nüüd helis-
tas Fernanda büroosse.

„Hallo, Fernanda!“ hüüdis imestunult wanahärra,
tundes ära oma kaastöölise hääle. „Kust teie kõnelete?“

„Berliinist, härra direktor! Olen juba hommikust saa-
dik siin.“

„Maga miks ei tulnud te büroosse?“

„Mül polnud aega,“ vastas Fernanda.

„Tulge nüüd. Jään teid ootama.“

„Õigematu: minu rong läheb paari minuti pärast.
Tahaksin teilt vaid paluda, et saadaksite mulle homme hom-
mikul telegraafi teel raha . . .“

„Maga kuhu siis: . . . Sa kui palju?“ direktor Holmes-
Smigula oli üllatatud.

„Ateena — Orient-panka. Nägemiseni, härra direktor!
Mül on kole kiire!“

„Silmapiilk, filmapiilk!“ hüüdis direktor. „Mida teie
kreefamaalt otsite?“ Maga ta ei saanud enam vastust. Fer-
nanda oli telefonikapist juba lahkunud, et veel viimasel
filmapiilgul jõuda rongile.

Ateenas afus Fernanda jälle, nagu tal oli juba harju-
muselks, kõige paremasse hotelli elama. Saanud uuesti-
hooldajalt kuulutusbüroo aadressi, ta sõitis järgmisel päeval

sinna ja palus prantsusekeelse kuulutuise tõlkida kreeka keelde ning paigutada kõigisje Ateena päevalehtedesse. Dütus, et neid oli üle kaheskümne, kuigi Kreeka pealinnas elab waewalt kolmsada tuhat inimest.

Kolme päewa möödudes sai Fernanda esimehe wastuse. Pimeva huwiga awas ta kirja. See oli kirjutatud prantsuse keeles ja kõlas järgmiselt.

„Armuline proua.

Bugesin Teie kuulutust ajalehtedes. Marl on au Teile teatada, et ostsin läinud aastal detsembri algul Berliinist Dinnaooperi läheduses asuwast muusikariistade ärist wiinli. Kui joowite midagi lähemat kuulda, siis tulge, palun, täna, teisipäewal, kella wie paifu pärastlõunat Dionysiose kabeli waremete juurde.
Stawropulos.“

Kuigi kohtamispaik oli ebatavalik, otjustas Fernanda siiski minna. Ta oli kirja saatja isiku kohta tahtnud lhanlkida lähemaid teateid, ent see otutus wõimatuks, kuna Ateenas elas tuhandeid Stawropulos'eid ja kirja saatja oli unustanud kirjutamata oma eesnime.

Warsti pärast lõunasööki lahkus Fernanda hotellist. Oli joe ja päikeseküllane päew. Fernanda lonkis weidi aega piki uulitsaid ja astus siis wäikesesse kohwikusse. Hoolimata warasest ajast, oli kohwit juba rahwast täis. Publiik koosnes peaaegu eranditult kreeklasteest. Pime laulija kandis ette oma kurbi halisewaid wiise ja talle awaldati elawat kiitust.

Fernanda tellis klaasi weini. Tema wastas istuw härra märkas, et wein wõõrale daamile hästi ei maitse nud. Sõunamaalasele omase jutukusega hakkas ta kõhe seletama, et kreeka weine peab õppima jooma, kuna neile lihatawat waitu, mis andwat erilise maigu. Kuid wait olewat see, mis aitawat weine jällitada.

Fernandast kaunis kaugel, teises kohwiku otjas, istus keegi mees. Ta oli kübara tõmmatud jüगतwalle filmile ja lattis müüd käega suud ja lõuga. Hoolimata sellest, tundis

Fernanda ta ära. See oli jama mees, kes Budapesti postkontoris oli küsinud nõudmiseni jaadetud kirja ja pärast teda autos oli jälginud.

Fernanda wiibis parajasti wanas linnaosas, kus uulitsad olid kitsad ja kõwerikud. Nurgal seisis tühi taksiauto. See oli ilus, peaaegu uus luksusmudel. Nähes, et läheduses polnud ühtegi teist sõidukit, Fernanda hüppas autosse ja hüüdis jubhile:

„Staadionile!“

Auto liikus kõrge paigast ja Fernanda nägi weel mahajäänud mehe hännastunud nägu ja tema sõidukit otsiwat pilku. Silmapilgul, mil Fernanda masin pöördus ümber nurga, ilmus nähtawale teine takso. Sunzul, — tema oligi see, kes järgnes Fernandale, — wiipas autojubhile, kuid juba oli keegi mees temast ette jõudnud, ja suure kiirusega kihutas takso niidud Fernanda autole järele. Sunzul tormas ka samas suunas, kuid warsti peatus ta, taibates, et jalgsi oli autole wõimatu järele jõuda.

Enne staadionile jõudmist andis Fernanda autojubhile käsu ümber pöörata.

Kui Ultrapolise waremed juba paistfid, taksus Fernanda autojubi arwe ja jattas teekonda jalgsi. Kümme minutit enne määratud aega seisis Fernanda kohtamiskohal — Dionysose kabeli taga. Kirja jaaltjast polnud weel jälgegi näha. Ei olnud ümbruses näha ka teisi inimesi.

Närvilitult hammus Fernanda edasi-tagasi. Ent waevalt olid waitinud laugemal asuwa tornitella wiis lööki, kui nagu maa alt Fernanda ette kerkis pikk mees kreeklaste riietes.

„Härra Stavropulos?“ küsis Fernanda.

Kreeklane kummardas jügarwalt.

„Sain teie kirja, härra Stavropulos. On teil wiul?“

„Ei, madame. Aga ma wõin teid wiuli omanikuga tutvustada. Ta on minu onu ja on praegu kodus haige.“

Härra Stavropulos oli umbes neljakümne-aastane tügar, laiadlaine mees. Ta kõneles head prantsuse keelt ja tundus intelligentsema. Kuid Fernanda tundis tema wastu esimesest pilgust mingit erilist wastumeeljust.

„Kas teie onu ostis wiivli Berliinist?“ küsis Fernanda.

„Ei, tema on wana mees, kes ammu juba ei reisi,“ vastas kreeklane. „Mina käisin niilku sügisel Berliinis ja ostsin seal wiivli. Onu nimelt palus mind, et toofin temale wiivli kaasa.“

„Kus elab teie onu, härra Stavropulos?“

„Tal on siin läheduses wäike willa,“ ütles kreeklane ja osutas põhjapoolse.

Kui terawalt Fernanda ka ei waadanud — ta ei näinud lähemas ümbruses ainsatki hoonet. Megi korralikku teed siin ei olnud.

„Härra Stavropulos,“ ütles Fernanda, kreeklasele tõsiselt otja waadates, „on imelik, et kutsusite minu siia lagedale wäljale kohtamiseks. Miks ei külastanud teie mind hotellis?“

Stavropulos naeratas ülilabstelt.

„Aga, madame, millega olen ma teeninud teie wäljaldamise? Warsti oleme kohal ja siis wõite wiivli kohe kaasa wõtta. Muudugi juhul, kui lepime kokku hinnas.“

Fernanda kõhles ikka weel. Kreeklane aimas ta mõtteid.

„Kinnitan teile, et weerand tunni pärast hoiate wiivlit käes. Minu sõna selle peale!“ Ja ta surus käe teatraalselt südamele.

Fernandale meenusid kreeklaste „sõnapidamisest“ kuulnud lood ja umbusik temas juures. Kuid hoolimata kõigest, ütles ta:

„Hea küll, lähme siis!“

Kad sammusid üle lagendiku, läbisid oliiwipuude jalu ja jõudsid uuesti lagedale wäljale. Fernanda peatus järsku. Kad olid juba ligi kolmweerand tundi teel ja ilm hakkas pimenema.

„Ma ei astu enam sammugi edasi,“ lausus Fernanda kindlalt.

Sämaruses seletas Fernanda silm kinniwaresid ja jüga-waid auke. Nähtawasti oli siin lõhutud kive. Kuskilt ilmus äkki tume kogu ja lähenes Stavropulosele. Mehed wabetasid mõne sõna kreeka keeles. Stavropulos pöördus

Fernanda poole, tahtes temale nähtavasti midagi ütelda, kuid mõõras haaras tal käsivarrest kinni ja siis eemaldusid nad mõlemad kiirete sammudega.

Fernanda oli nüüd täiesti üksi. Kartes pimeduses kutsuda mõnda järgitavasse auku, ei julgenud ta liikuda, pealegi mõis ta kergesti effida ja linna asemel minna hoopis vastupidisesse suunda. Nii täbaras seisukorras polnud Fernanda ammu enam olnud ja ta oli endale wilhane, et nii kergemeelselt oli järgnenud kreeklaste kutsule.

Oli möödunud umbes tund aega, kui Fernanda järsku kuulis lähener vaid jamme. Siis langes temale elektritaskulambi hele valgusjuga.

Fernanda nägi oma päästjat vaid ebamääraselt, sest tema laterna loalgus pimestas teda. Tundmata mees võttis Fernandal käsivarrest kinni ja tõmbas ta andaga kaasa.

Nad seisis juba maanteel, kui mees esmakordselt avas suu.

„Minge ikka otse edasi,“ ütles ta, „siis jõuate meeraanu tunni pärast linna!“

Järgmisel silmapilgul oli mõõras kadunud. Kuid Fernanda oli ta siiski tunnud ära: see oli prillidega mees!

Pool tundi hiljem oli Fernanda jälle hotellis.

„Teil käis külalaine,“ ütles uksehoidja ja jutustas, et härra Mvrimides, keda ta isiklikult tundvat, tahtnud Fernandaga tingimata kohtu saada. Ta palunud Fernandat temale telefoneerida.

Fernanda lastis end kohe temaga ühendada. Rõnelus oli lühike, kuid selle lõppedes pöördus Fernanda erutatult uksehoidja poole:

„Teie tunnete härra Mvrimidese isiklikult?“

„Jah, juba aastaid. Ta on tubakakaupmees. Soliidne wana firma.“

„Dänan. Palun, muretsege mulle auto usaldusväärse juhiga,“ ütles Fernanda.

Uksehoidja eemaldus kummardades.

Kui Fernanda astus kaupmees Mvrimidese kontorisse, seisis too kirjutuslaua taga. Laual lebas wiinul. Fernan-

dal jattus ühest pilgust weendumiseks, et Uurimides oli Holmes-Smigula kirjelduse järgi sama isik, kes Berliinist oli ostnud wiuli.

Järgmisel sekundil oli wiul Fernanda käte wahel. Kramplikult hoidis ta erakordselt tumedatvärvilist muusikariista.

„Härra Uurimides,“ ütles Fernanda, „tahaksin teilt tingimata osta selle wiuli, kuna see on. . . Kallis pere-
konnamälestus.“

„Palun, võite ta saada,“ vastas kaupmees.

Samal hetkel paisati uks walla. Fernanda pöördus wälkkiirelt ümber. Wälwel seisis prillidega mees. Esimest korda nägi Fernanda ta nägu. See oli energiline, otustuswõimne, hümpaatne nägu.

„Arge liigutage end!“ kästis prillidega mees. Ta astus Fernanda juurde ja tõmbas temalt wiuli käest. Siis taandus ta ukse poole, ühes käes rewolwer, teises wiul. Alles lähel pööras ta toasolijatele selja, lihtsast ukse kinni ja lufutas selle wäljaspoolt.

Kui toaneitji wiimaks kaupmehe koputusele awas ukse, oli prillidega mees juba jäljetult kadunud.

Fernanda ja härra Uurimides tulid kontorisse tagasi. Fernanda lastus wäsinult tugitooli ega lausunud sõnagi. Ta oli lõplikult löödud.

„Kas tundsite seda meest?“, küsis tubakakaupmees.

„Tundsin, ent ei tunnud ta,“ vastas Fernanda taha, wõideldes filma walgutwate piisarate wastu.

„Kust wõiksite ta leida?“

„Kui ma seda waid teaksin. . .“ ohlas Fernanda ja pühkis wargsi filmi.

„Teatan wiuli rööwimisest politseile.“

„Nah, palun, tehke seda,“ oli Fernanda nõus. „Kuid kahthen wäga, kas see annab mingisuguseid tulemusi.“

Härra Uurimides heitis Fernandale üllatunud pilgu ja ütles siis:

„See wiul ei toonud mulle õnne. Juba siis, kui leidsin ta fremusest selle imelikku sedeli. . .“

Uhe hüppega oli Fernanda tema kõrwal.

„Sedeli, teie leidsite sedeli?“ kirjus Fernanda, raputas kaupmeest õlgadest.

Enne veel, kui kaupmees jõudis vastata, küsis Fernanda ärritusest kähiseva häälega:

„Kus on paber?“

Härra Mvrimides avas kirjutuslaua laeka.

„Tahtsin sedeli alul ahju visata, kuid otsustasin selle lõpuks siiski alal hoida. Numbrite ja märkide järgi otsustades näib see olevat mingi matemaatika või füüsika ülesanne. . . Siin ta on!“

Ta ulatas paberi Fernandale. Polnud vähemagi tahtlust: paber oli õige! Täiesti muutunud häälega küsis Fernanda nüüd:

„Härra Mvrimides, kui palju teie maksite wiuli eest?“

Härra Mvrimides, kaupmees ja kreeklane, taipas silmapilk, et siin oli võimalus midagi teenida. Ta arvestas ostuhinna kiiresti kreeka rahasse ümber ja korras selle summa siis neljaga. Tavaliiku wiuli eest oli see ennekuulmata hind. Kuid ta võinuks küsida ka kahekümnekordse hinna või isegi rohkem. Sunnits ei saanud härra Mvrimides seda kunagi teada — vastasel korral oleks teda kindlasti taibanud jüdamerabandus.

Fernanda avas käetoti ja ladus lauale hulga pangatähti.

„Ostan teilt wiuli, härra Mvrimides. Siin on ostuhind.“

Kaupmees säras rõõmust. Ta ei maininud ainsagi sõnaga õhukest paberilipakat, mida Fernanda nüüd kramplikult hoidis peos. Lõpuks kuulus see je wiuli juurde.

Fernanda võttis oma käetotist väikese nahast kotikesse, mis rippus pika ja tugeva nõõri otsas. Järgmisel silmapilgul asetjes salapärase paber kotikeses, mille Fernanda sidus kaela, peites nõõri osavalt krae alla.

Siis sõitis Fernanda hotelli ja lukustas end oma tuppa. Enne magamaheitmist sulges ta hoolikalt aknad ja proovis, kas uste lükk oli korras. Oma väikese browningu aetas ta öölauale.

Ta oli waewalt maganud kaks tundi, kui teda äratas kahtlane kröbin uufe taga. Silmapilt kargas ta jängist ja lähenes uufele, lastewalmis rehw käes. Koridorist kostis eemaldurwaid sammude ja siis jäi kõik waikseks. Kuid sel ööl ei sulgenud Fernanda enam silmi.

Orient=etspress kihutas juba üle Põhja=Serbia tajaan=ditu. Fernanda wõitles wahwast une wastu, mis wägisi kippus kallale. Selmine magamata öö andis end tunda. Kuid wiimaks ometi wajuwad kinni rasked laud ja naisde=tektiiv huihus sügawasse unne.

Ettewaatlikult piilus mees kupeesse, kus peale Fernan=da ei leidunud teisi reisijaid. Kupee üks oli olnud luksus, kuid see ei talistanud Hunzulile erilisi raskusi. Ta oli tas=kuft wõetud riistadega kiiresti liikunud riigi kõrwale ja seisis nüüd magaja ees.

Kui Hunzul Ateena uulitsal oli kaotanud Fernanda jäljed, oli ta kohe läinud hotelli tagasi. Kui Fernanda mõne tunni pärast ilmus ja otsekohes hõitis kaupmees Wri=midessi kontoris, oli Hunzul tema kannul. Niipea kui Fernan=da kaupmehe kontorist wäljus, astus Hunzul sinna sisse. Jutukalt kreeklaselt kuulis ta siis, et Fernanda oli leidnud wäärtusliku paberi. Weel samal ööl tegi Hunzul katset paberit rööwida, kuid Fernanda walwuse tõttu ei läinud see tal korda.

Siilwad sammud äratasid Fernanda unest. Ta tahtis püüsti karata, appi hüüda, kuid talle suruti imalalt lehkaw rüüt näole. Järgmisel hetundil kaotas Fernanda teadwuse. Hunzuli sõrmed aga kobasid ta kaela mööda, kuni nad leid=sid nööri, mille küljes rippus nahast kotike.

Meelämärtujeta reisija awastati alles rongi saabumisel Belgradi. Kuna elustuskatsed ei annud tagajärgi, toime=tati Fernanda haiglasse.

Seal toibus ta ainult pikkamaisi. Hunzul oli nähtawasti tarwitanud kloroformi rohkem kui see wajalik ühetordseks uimastamiseks. Aga kartuses, et ta ettewõte jälle wõib luh=tuda, oli ta toiminud liigse ettewaatuslega.

Kolmandal päeval ilmus haiglasse härra, kes osutus politseikomissariks. Ta esitas haigele kümnepäevaseid küsimusi, kuid vastused ei aidanud kuritegu seletada, kuna Fernanda ei mäletanud midagi.

Kaks päeva pärast komisjari külastust lahkus Fernanda haiglast. Ta polnud küll veel päris terve, kuid ta ei hurnud tegevusetust enam taluda.

Direktor Holmes-Smigula silmitses Fernandat kaastundlikult. Waene tüdruk oli äärmiselt kahwatu ja kõhn.

Wanahärra surus südamliselt oma kaastöölise kätt ja tundis siis istuma jügarwasse tugitooli, mille nihutas lauale lähemale. Fernanda tahtis midagi lausuda, kuid Holmes-Smigula wiipas tõrjuwalt käega.

„Waene Fernanda, see polnud ju teie süü! Kõik seletused on liigsed — lugesin jündmuse kirjeldust ajalehtedest. Ei, ei, ärge rääkige! Peate kõigepealt puhkama! Annan teile neli nädalat wabadust. Kui sellest on veel wähe, siis . . .“

„Silmapiilk, härra direktor,“ katkestas teda Fernanda nõrga häälega.

„Teie ei tarwitse wabandada, Fernanda!“

„Ma ju ei kawatse seda, härra direktor.“

Fernanda haaras oma juustesse. Järgmisel silmapilgul tuli nähtawale kitsas pisike kapsel. See oli sama wärwi kui Fernanda juuksed, millede külge ta oli kinnitatud. Fernanda keeras kapsli kaane pealt ja ulatas direktorile hoolikalt rulli keeratud õhukesel paberil.

„Siin on doktor Wbellhauseni leiutis“, ütles Fernanda.

„Teie olete ju juurim õnneeseen maailmas!“ hüüdis direktor. „Leadsin, et olete wahwa tüdruk, aga et olete nii ojar, seda ma küll ei aimanud!“

Ta silmitses tähelepanelikult paberile kirjutatud arwude ja tähtede ridu ja waatas siis Fernandale otja:

„Aga paber rööwitud kotikeses? Mis see oli?“

„Plutreemi valmistamise retsept,“ wastas Fernanda naeratades. „Kirjutasin selle ühest moeajakirjast maha.“

„Aga ütela mulle, Fernanda, kuidas tulite mõttele wiulit ostida just Kreetamaalt?“ küsis direktor.

„Kui wiuli ostja olnuks ungarlane, ta oleks tingimata wastanud ajalehekuulutusele.

„Kuid see ei tähenda veel, et ta oli tingimata kreetlane?“

„Kutsusin wana wiuliehitaja juurde tantsukohvikusse, kui olin wiimast korda Berliinis.“

„Ma ei mõista teid,“ kogeles direktor, Fernandale hämmastunult otja waadates.

„Siin Berliinis leidub tantsulokaal, kus alati käib palju välismaalasi,“ seletas Fernanda. „Sõitsin Berliini just selleks, et näidata muusikariistade äri omanikule mitmejuukseid välismaalasi. Esitlesin wanahärrale serblast, bulgaarlast, rumeenlast, ungarlast ja lõpuks kreetlast. Kuulanud neid kõiki, jõudis wiuldaja otsusele, et ostja oli kreetlane.“

„Wahwa tüdruk!“ hüüdis direktor waimustatult. „Aga mis teil wiga?“

„Fernanda pea oli langenud tooli seljatoele ja ta oli furnukahwatanu.

„Tunnen end halvasti,“ sosistas ta waewaliselt.

„Silmapiilk koju ja sängi!“ hüüdis direktor ja surus kellanupule.

Kuue päewa pärast oli Fernanda kermis jälle täiesti korras. Wahepeal ei olnud ta direktor Holmes-Smigulalt saanud mingisuguseid teateid. Müüid helistas ta Fernandale. „Mul on teie jaoks suur uudis,“ ütles ta ainult ja palus teda kohe tulla büroosse.

Kui Fernanda astus direktori kabinetti, istus seal peale Holmes-Smigula veel kaks isikut: proua Abelhausen ja — prillidega mees!

Fernanda silmitses teda imestunult.

„Fernanda, kas tohin teile esitleda seda härrat?“ naeratas direktor Holmes-Smigula. „Kunstnik Dietrich Elmers ja minu kaastööline Fernanda Müller.“

Weerand tundi hiljem teadis Fernanda kõik. Dietrich Elmers oli dr. Abelhauseni matusepäewal lahkunud tema

Iese majast suuremas ärrituses. Nad olid asjatult otsinud väärtuslikku paberit seinakapist, kuhu selle oli asetanud teemik, nagu ta teatas oma kirjas. Elmers tundis selgesti, et Clarissa Wbelhausen teda kahtlustab. Lahkunud Iese korterist, läks Elmers lõpuks baari.

Briener, kes oli juba üsna jooelnud, westles seal walju häälega baaridaam Brittaga. Dietrich Elmers kuulis selgesti tema sõnu väärtuslikust paberist, mis teeb tema torraga rikkaks.

Järgmisel päeval asus Dietrich Elmers kohe muusika-riistade äri otsimisele.

Clarissa Wbelhausen oli ehtinud, kui ta arwas, et Dietrich Elmers elas majanduslikult piiratud oludes. Raha oli temal küllalt.

Varsti märkas Elmers, et tema polnud ainus, kes otjis kadunud wiulit. Ta ei teadnud aimata, et Fernanda tegetses proua Wbelhauseni ülesandel ja ta pidas teda seiklejaks ja oma kardetawamaks wastaseks. Tripolises warjas ta end mitu päewa ja pääses siis hüüritud mootorpaadi abil esimesena „Don Wbaldo“ pardale. Kui ta purjekalt ei leidnud wiulit, sõitis ta järgmisel päeval postiaurikul Siracusasse, kus teda ootas telegraafi teel kohalekutsumatud sõber. Wiimase eralennukiga kihutasid nad Tunisi ja sealt sõitis Elmers wiivitamata Dshiddasse edasi. Sinna jõudis ta kakskümmend neli tundi enne Fernandat. Willegipärast tundus ta kohalikele wõimudele kahtlase isikuna ja ta wahistati. Wabanedes ruttas ta otsekohe palwerändajate wõimajja ja nägi läbi akna, et Fernanda wiulist ei leidnud paberit. Dshiddast reisis ta Berliini tagasi. Ta temal oli karwatus Ungaris jatkata otsinguid, kuid jaama minnes silmas ta juhuslikult Fernandat, kes wõttis pileti Ateenasse. Niiud otjustas ta Fernandale järgneda. Ta toimis wäga osawalt, nii et Fernanda teda üldse ei märganud. Whtlasi nägi ta niiud, et Fernandat jälqis weel teine mees, kes oli temale hoopis wõõras. Kui Hunzul, kelleks osutus tundmatu, Ateenas kaotas Fernanda jäljed, järgnes temale Elmers teises autos. Tema nägi Fernanda ja Staw-

ropulose kohtamist ja taipas kohe, et kreeklane tegutses Oliva Blanche'i ülesandel.

„Ja teie tulite mulle puhtast inimarmastusest appi?“
kattestas ta jutu Fernanda.

Dietrich Elmers naeris.

„Mitte täiesti. Oleksin teid meeleldi annud politsei kä-
sutusse, kuna pidasin teid seiklejaks, aga taipasin, et teate
wiililooft rohkem kui mina, ja sellepärast otsustasin teile
järgneda . . .“

Fernanda naeratas ja palus kunstniku edasi jutustada.

„Mul pole enam midagi erilist lisada,“ ütles Elmers.

„Kui selgus, et wiivulis ei leidunud otstatawat paberit, saatsin wiivuli Avrimidesile tagasi ja alustasin pettunult tee-
londa kodu poole.

Holmes-Smigula büroost lahkudes ütles proua Abel-
hausen jüdamlikult:

„Oleksin väga rõõmus, kui külastaksite mind warsti
— teie mõlemad salapolitseinikud,“ ja ta heitis kunstnikule
sobralitult õrna pilgu.

„Müüd on wist kõik selge?“ ütles Elmers direktor Hol-
mes-Smigula poole pöördudes ja jättis siis tema ja Fer-
nandaga jumalaga.

„Ja jõuab proua Abelhausenile veel härele,“ naeratas
Holmes-Smigula ja ulatas Fernandale siis kleti, millele
oli kirjutatud wiiekohaline artw.

„Pool sellest kuulub teile,“ ütles Holmes-Smigula.

Fernanda tahtis protestida, kuid direktor kattestas teda
teeseldud tõsidusega:

„See oli proua Abelhauseni sootw, ja teie ei taha süm-
paatset daami ometi solwata?“

Kui Fernanda juba oli wäljumas, hüüdis Holmes-
Smigula: „Unustasin täiesti: inspektor Bremer tahab
teiega kõnelda!“

Kaks tundi hiljem kohtas Fernanda kriminaalamet-
nikku.

„Soowin õnne, kolleeg!“ terwitas teda inspektor hea-
tupuliselt. „Mul on teile hull uudiseid jutustada. Kõige-

pealt: Briener on vangistatud. Saime ta peaaegu koge-
mata kätte. Ta andis meile mõningaid väärtuslikke näpu-
näiteid, mis võimaldaksid Praha politseil vangistada viis
kahjlast härrat, nende seas allilma tuntud suuruse Albatros
Noeli ja tema käsilase Peter Sunzuli, kes teid Orient-eks-
pressis uimastas. Ma proua Oliva Blanche'i jõuk on liitvi-
deeritud, ainult kahjuks pääses proua ise põgenema!"

Inspektor ulatas Fernandale kinnise ümbriku.

Fernanda luges üllatunult:

„Keegi, kes teid jumaldab, vatab teid kell kaheksa õhtul
Bristoli hallis.“

Fernanda tõstis inspektorile küjiva pilgu, kuid too
naeratas ainult salapäraselt ja jättis siis hüvasti. Färg-
mifel filmapilgul oli Fernanda üksi.

Kui Fernanda õhtul astus Bristoli hotelli halli, rut-
tas temale vastu hõõsava noormees.

„Walter!“ hüüdis Fernanda ja punastus.

Walter Warwick, jurus tugevasti ta kätt ja ütles siis
naerdes: „Fah, Walter Warwick, või kui soovite — Felix
Bauwers, keegi, kes teid . . .“

„Jutustage,“ käskis Fernanda teeseldud karmusega.

„Intelligence Service'i, Inglise jalaluure-ameti üles-
andel pidin mõne kuu etendama Oliva Blanche'i käsilase
osa,“ ütles Warwick, „et jõuda selgusele küsimuses, millel
polnud midagi ühist kadunud paberiga. Ma sooritasin oma
ülesande — ja olen nüüd jälle vaba mees!“

Färgmifel päeval läks Fernanda viimast korda enne
publusele minekut büroosse. Direktor Holmes-Smigula oli
parimas meeleolus.

„Fernanda, kas see keegi, kes teid jumaldas“ teid itka
weel jumaldab?“

„Ma loodan jeda,“ naeratas Fernanda vastuseks.

